

காந்தியகம்

H. துரைசாமி

தமிழ்நாடு காந்தி நினைவு நிதி

10 துரை

காந்தியகம்

Gandhian Study Circle,
Govt. Arts College,
DHARMAPURI,

H. துரைசாமி M. A.

தமிழ்நாடு காந்தி நினைவு நிதி

மதுரை

தமிழ்நாடு காந்தி நினைவு நிதி வெளியீடு : 139

நூலின் பெயர் : காந்தியுகம்

ஆசிரியர் : H. துரைசாமி, M. A.

பொருள் : வரலாறு

வெளியிட்டோர் : தமிழ்நாடு காந்தி நினைவு நிதி
மதுரை-625020

அச்சிட்டோர் : சங்கம் பிரிண்டர்ஸ்
மதுரை-625001

பதிப்பு : முதலாவது - 1100 பிரதிகள்
30 நவம்பர், 1973

விலை : ரூ. **2-00**

Title : Gandhi's Age

Author : H. Duraisamy, M. A.

Subject : History

Publishers : Tamilnad
Gandhi Smarak Nidhi
Madurai-625020

Printers : Sangam Printers
Madurai-625001

Edition : First Edition-1100 Copies
30th Nov., 1973

Price : Rs. **2-00**

பதிப்புரை

காந்தியடிகளுக்கு முன்னும் அவர் வாழ்ந்த காலத்தும் இந்திய சமூக, அரசியல், பொருளாதார, கல்வி, சமய, பண்பாட்டு நிலைகள் எங்ஙனம் இருந்தன என்பதையும் அவை, அத்துறைகளில் மகாத்மா அடியெடுத்து வைத்துத் தொண்டாற்றி வழிகாட்ட எப்படி வகை செய்தன என்பதையும் தெரிந்து கொண்டால் காந்தியடிகளை நாம் சரியாக அறிந்துகொள்ளலாம்; அப்போது அவர் தோற்று வித்த புத்தம் புதிய புரட்சி, அவர் சமைத்த புதிய வரலாறு நமக்கு நன்கு புரிய ஏதுவாகும்.

மதுரைப் பல்கலைக்கழக காந்தி சிந்தனைச் சான்றிதழ் தேர்விற்கான பாடத்திட்டத்தில் 'காந்தியடிகளின் காலம்' எனும் பகுதியில் இவை இடம் பெற்றுள்ளன. இப்பாடப்பகுதிக்கு நல்ல ஒரு அறிமுகமாக இந்நூலை தூத்துக்குடி வ. உ. சி. கல்லூரி விரிவுரையாளர் திரு. ஹெச். துரைசாமி, எம். ஏ., அவர்கள் எழுதியிருக்கிறார்கள். சரளமான நடையில் இந்நூலினை யாத்துத் தந்துள்ள ஆசிரியர்க்கு எங்கள் நன்றி.

இந்நூலினை காந்தி சிந்தனைச் சான்றிதழ் வகுப்பு மாணவர்கள், பிற மாணவர்கள், பொதுமக்கள் அனைவரும் படித்துப் பயன்பெறுவர் என்பது எங்கள் நம்பிக்கை.

மதுரை - 625020 }
30 நவம்பர் 1973 }

தமிழ்நாடு
காந்தி நினைவு நிதி

உள்ளுறை

எண்		பக்கம்
1.	ஒரு நூருண்டு	5
2.	முதல் சுதந்திர யுத்தம்	9
3.	இந்திய தேசீய இயக்கம்	13
4.	ருஷ்யப் புரட்சி	21
5.	பாரதத்தில் பிரிட்டிஷ் ஆட்சி	28
6.	பொருளாதாரச் சுரண்டலும் கைத்தொழில்களின் அழிவும்	35
7.	அறநிலை வளர்ச்சி	44
8.	இராமலிங்க வள்ளலாரும் நாராயணகுருவும்	56
9.	கல்வி வளர்ச்சி	63
10.	சமூகநிலை-பெண்கள் முன்னேற்றம்	70
11.	சாதி - சமய வேறுபாடுகள் - தீண்டாமை	76
12.	பிரிட்டிஷ் பேரரசும் இந்திய சமஸ்தானங்களும்	84
13.	வங்க தேசம்	89

ஒரு நூருண்டு

பலதுளி ஒரு சிறு வெள்ளம் என்பர். அகன்று விரிந்து
ஒடும் ஆற்றின் மூலத்தைக் காண முடியாது. அது
துவங்குமிடத்தின் அருகில் சென்று பார்த்தால் நமக்கு
மிகுந்த வியப்புண்டாகும். இந்தச் சிறிதளவு நீர் எப்படி
இவ்வளவு பெரிய ஆறாக மாறியது என்று நினைத்து நாம்
அதிசயப்படுவோம். தன் தாயின் மடியில் சில ஆண்டு
களுக்கு முன் சின்னஞ்சிறு சிசுவாகப் படுத்திருக்கும் சிறு
குழந்தை மிடுக்குடன் வளர்ந்து வியக்கத்தக்க செயல்கள்
புரிவதை நாம் காண்கின்றோம். செழிப்பான நிலத்தில்
ஊன்றப்பட்ட சின்னஞ்சிறு விதை மாபெரும் மரமாக
வளர்ந்து எண்ணிலடங்காக் காய்கனிகளை ஈன்றும்,
அருமையான நிழல் கொடுத்தும் மாந்தர்க்கு உதவி
புரிவதைக் காண்கின்றோம். சின்னஞ் சிறு விதையில்
மாபெரும் சக்தி ஒளிந்து கிடப்பது போல் ஒரு சிறு
வினாடியில் ஒரு யுகத்தையே படைக்கும் சக்தி அமைந்து
இருப்பதையும் நாம் வரலாற்றின் மூலமாக அறியலாம்.
ஒரு நொடிப் பொழுதிலேயே ஒரு யுகசக்தி அமைந்திருக்கு
மானால் ஓராண்டு காலத்திலும், ஒரு நூருண்டு காலத்
திலும் எவ்வளவு சக்திகள் அடங்கியிருக்கும் என்று
எண்ணிப் பார்த்தால் காலத்தின் மகிமையை நாம் உணர
லாம். ஒரு தனிமனிதனின் வாழ்க்கையில் ஒரு நூருண்டு
மிக அதிகமான காலமாக இருக்கலாம். ஆனால் ஒரு
நாட்டின் வரலாற்றில் அது மிகக் குறுகிய காலமேயாகும்.
நாம் பேச்சு வழக்கில் ஒரு யுகம் என்று பலதடவை

குறிப்பிடுவதுண்டு. உண்மையில் யுகம் என்பது எத்தனை ஆண்டுகளைக் குறிக்கின்றது என்பதை அறிந்தால் எவ்வளவு எளிதாக, மலிவாக அச் சொல்லை பயன்படுத்துகிறோம் என்று அறியலாம். தற்காலம் கலியுகம் என்று அழைக்கப்படுகின்றது. கலியுகத்தின் மொத்தகாலம் 43,20,000 ஆண்டுகளாகும். நாற்பத்து மூன்று லட்சத்து இருபதாயிரம் ஆண்டுகள் என்ற மாபெரும் காலத்தில் நம் மனித வாழ்க்கையின் நூரூண்டுகாலம் என்பது ஒரு பரந்த ஆற்றின் ஒரு சிறு துளி நீருக்கே ஒப்பாகும். இந்தச் சிறுகாலத்தில் செயற்கரிய செயல்களைப் புரிந்த தவப்புதல்வர்களையே நாம் யுகபுருஷர் என்கிறோம். அத்தவப்புதல்வர்களின் பணிகள் ஒரு யுகத்தையே படைக்கும் தகுதி பெற்றுவிடுகின்றன. அன்றாடைய பணிகளை நாம் கர்ண பரம்பரையாகவும், பல நூல்களின் வாயிலாகவும் அறிகின்றோம். வேதங்கள், உபநிடதங்களிலிருந்து சதயுகத்தைப் பற்றியும், இராமாயணத்திலிருந்து திரேதாயுகத்தைப் பற்றியும் ஓரளவு தெரிந்துகொள்கின்றோம். ஆனால் நாம் வாழ்ந்துவரும் இக்கலியுகமோ அறிவுயுகம், ஆயுதயுகம், இயந்திரயுகம். இந்த யுகத்தில் மனிதனின் வளர்ச்சி பலவிதமாக ஏற்படுகின்றது. பொருளாதார வளர்ச்சி வெளிப்படையாகத் தெரிகின்றது. பேருந்துகள், இரயில் வண்டிகள், தந்தி, மின்சார சாதனங்கள், மேலும் பற்பல நவீன இயந்திரங்கள் வாழ்க்கையில் இன்பம் பயப்பதை நாம் உணர்கின்றோம். இவையனைத்தும் நம் அறிவின் வளர்ச்சியை எடுத்து இயம்புகின்றன. ஆனால் இவையாவற்றையும் விட மற்றோர் வளர்ச்சியும் தேவை. அதுதான் ஆன்மீக வளர்ச்சி. இந்த ஆன்மீக வளர்ச்சிதான் பொருளாதார வளர்ச்சியை நன்கு பயன்படுத்த வழிகாட்டுகின்றது ஆன்மீக வளர்ச்சிக்கு வழிகாட்டும் பெரியோர்களையே

நாம் மகாபுருஷர்கள் என்று குறிப்பிடுகின்றோம். அவர்கள் நம் சிந்தனையின் போக்கையே மாற்றியமைக்கும் சக்தி பெற்ற தவப்புதல்வர்களாகவும், யுகபுருஷர்களாகவும் அமைகின்றார்கள். சென்ற நூருண்டு காலத்தில் தோன்றிய தவப்புதல்வர்களில் யுகபுருஷராக அமைந்தவர் நம் தேசப்பிதா மகாத்மா காந்தியடிகள்.

உலகத்தின் பலபகுதிகளில் புகம்பம் ஏற்படுகின்றது. அது திடீரென்று ஏற்பட்டதாக நம்மில் பலரும் நினைக்கின்றோம். ஆனால் உண்மையில் புகம்பம் ஏற்படுவதற்குப் பலகாலம் முன்பாகவே பூமியின் அடியில் மாறுதல்கள் ஏற்பட்டு வருகின்றன. இம்மாறுதல்கள் நம் கண்ணிற்குப் புலப்படாமல் ஏற்படுவதால் நாம் அதை அறிவதில்லை. அந்த மாறுதல் திடீரென்று பூமியைப் பிளந்து கொண்டு வெளிப்படும் பொழுது நாம் அதிர்ச்சி அடைகின்றோம். அதனால் நம் உள்ளம் பிளக்கக் கூடிய நிகழ்ச்சிகளும் ஏற்படுகின்றன. சில பொருள்கள் முற்றிலும் அழிந்துவிடுகின்றன. அவற்றிற்குப் பதிலாக புதிய பொருள்கள் நிர்மாணிக்கப்படுகின்றன. இதே மாதிரி நம் சிந்தனைகளின் போக்கும் திடீரென்று மாறுவதில்லை. சிறிது சிறிதாகச் சிந்தனையில் மாற்றம் ஏற்பட்டு அதன்பலனை மட்டும் திடீரென்று உணர்கின்றோம். நம் தேசத் தந்தை ஏற்படுத்திய சிந்தனை மாற்றமும் திடீரென்று ஏற்பட்டதல்ல. அதற்கான சூழ்நிலை உருவாகி வந்ததால் தான் அவரால் அச் சிந்தனை மாற்றத்தை ஏற்படுத்த முடிந்தது.

இராம-இராவண யுத்தத்திற்குப் பலகாலம் முன்பாகவே வானுலகத்திலும் மண்ணுலகத்திலும் பல நிகழ்ச்சிகள் ஏற்பட்டு யுத்தத்திற்கான சூழ்நிலை உருவாகி

வந்தது. ஆகவே இராவணனின் வீழ்ச்சி ஒரு தனிப்பட்ட நிகழ்ச்சியல்ல. இராவணனின் வீழ்ச்சிக்கான சூழ்நிலை ஏற்பட்ட வரலாற்றைக் குறிப்பதே இராமாயணம். அதே மாதிரி கம்சனை அழிப்பதற்குமுன்பு கிருஷ்ண பரமாத்மா இம்மண்ணுலகில் அநேக லீலைகள் புரிய நேரிட்டது. அந்த லீலைகளின் வரலாறே பாகவதத்தின் ஒரு பகுதி. இவ்விதமே மகாத்மா காந்தியடிகள் நம் சிந்தனைப் போக்கில் மாறுதல் ஏற்படுத்துவதற்கு முன்பு, நம் நாட்டிலும் உலக நாடுகளிலும் பற்பல நிகழ்ச்சிகள் ஏற்பட்டு சுதந்திரச் சமுதாயம் அமைப்பதற்கான சூழ்நிலை ஏற்பட்டு வந்தது என்பதை சென்ற நூற்றாண்டின் வரலாற்றைப் படித்தால் எளிதில் புரிந்து கொள்ளலாம். இந்தியச் சுதந்திரம் என்பது உலக வரலாற்றின் பின்னணியில் உருவாகி வந்த சூழ்நிலையின் எதிரொலி. காந்தியின் மாபெரும் வெற்றியின் இரகசியம் இந்தப் பின்னணியில் அமைந்துள்ளது. யுகம் என்பது பல இலட்சம் ஆண்டுகளைக் குறித்த போதிலும் யுகத்திற்கான வித்து அமையும் காலத்தையே யுகம் என்று நாம் எளிதில் சொல்லிவிடுகிறோம். அந்த யுகத்தில் முன்னணியில் இருந்த மகா புருஷரின் பெயராலேயே அதை அழைக்கிறோம். ஆகவே சென்ற நூற்றாண்டு காலத்தை காந்தி யுகம் என்றே குறிப்பிடுவோம்.

முதல் சுதந்திர யுத்தம்

பல ஆண்டுகள் நாம் அடிமையாகவே வாழ்ந்து விட்டோம். அடிமை வாழ்வே வாழ்வாக நம்மில் பலருக்கும். தோன்றிவிட்டிருந்தது. கால்களில் சங்கிலி பூட்டப்பட்டே பழகிப்போன மாட்டிற்கு சங்கிலி இல்லாத வாழ்வு வாழ்வாகவே தோன்றுது. அதுபோல இந்தியர் பலர் அடிமை வாழ்வையே அலங்கார வாழ்வாக நினைத்தனர். ஆனால் ஒருசிலர் இந்த அடிமைத்தனையை அகற்றி எறிய முற்பட்டனர். அவ்வீரர்கள் சொல்லொணாத துன்பப் பட்டனர். வீரபாண்டிய கட்டபொம்மன், புலித்தேவன், வேலுத்தம்பி போன்ற பல இளங்காளைகள் ஆங்கிலக் கம்பெனிக்குக் கப்பம் கட்ட மறுத்து தூக்கு மேடை ஏறினர். இது தனிப்பட்ட வீரர்களின் மனக் கொந்தளிப்பின் எதிரொலிகள். ஆனால் 1857ல் முதல் முதலாக இந்தியாவின் பல பகுதிகளிலும் வீரர்களின் கொந்தளிப்பு பெரும் போராக மாறியது. 1857 மே மாதம் ஓர் ஞாயிற்றுக்கிழமை வெளியுலகில் கதிரவன் இடைவிடாமல் நெருப்பு மழை பொழிந்து தள்ளிக் கொண்டிருந்த நேரத்தில், தில்லியிலிருந்து சுமார் 50 கிலோ மீட்டர் தூரத்திலிருந்த மீரட்டில் சிப்பாய்களின் கூடாரத்தில் முதல் சுதந்திரக் கனல் எழுந்தது. அது எதிரில் தோன்றிய வெள்ளையர் அனைவரையும் பொசுக்கித் தள்ளியது. அந்த வீரச் சிப்பாய்கள் மீரட்டிலிருந்து தில்லி சென்று அங்கு வெகுகாலமாகச் செயலற்றுப் படுத்திருந்த முகலாய அரசு வம்சத்தினரான பஹாதுர்ஷா அவர்களைத் தங்களுடைய தலைவர் என்று அறிவித்தனர். ஜான்ஸியில் அரசராக இருந்த கங்காதர

ராவ் காலமானவுடன் அவருடைய இளம் மனைவி ஜான்ஸி
 ராணி லக்ஷ்மிபாய் அவர்களுக்குப் பென்ஷன் அளித்து
 விட்டு ஜான்ஸி அரசை ஆங்கிலக் கம்பெனியார்
 தம்முடையதாக்கிக் கொண்டிருந்தனர். இராணி தத்து
 எடுத்துக் கொண்டிருந்த சிறு குழந்தை நாராயணராவை
 அரசராக ஏற்க மறுத்து விட்டிருந்தனர். இதனால்
 லக்ஷ்மிபாய் மிகவும் வருத்தமடைந்திருந்தார்.
 கம்பெனியார் ஜான்ஸியின் முழு ஆட்சிப் பொறுப்பை
 இன்னும் ஏற்காதிருந்த நிலையில் இராணி கோட்டை
 யிலேயே தங்கியிருந்தார். சிப்பாய்கள் மீரட்டில் ஆங்கில
 மாதர்களையும், குழந்தைகளையும் கொன்ற செய்தியறிந்த
 ராணியின் தாயுள்ளம் வேதனைப்பட்டது. அவர்
 கோட்டையின் பாதுகாப்புப் பொறுப்பைத் தானே ஏற்று
 ஆங்கிலேயரின் குடும்பத்தினர்களுக்குத் தீங்கு நேரிடா
 வண்ணம் பாதுகாத்து, சிப்பாய்களையும் அமைதிப்படுத்தி
 அனுப்பி வைத்தார். போற்றப்பட வேண்டிய இந்தத்
 தொண்டிற்குப் பதில் அவருக்கு ஆங்கிலேயரின் விரோதம்
 தான் கிடைத்தது. கம்பெனியார் அவரை சிப்பாய்களின்
 ஆதரவாளராக நினைத்து போர் முடிக்கஞ் செய்தனர்.
 போர் தன் மீது திணிக்கப்பட்டு விட்டதால் ராணி
 லக்ஷ்மிபாய் அந்தச் சவாலை ஏற்று கடும் போர் புரிந்தார்.
 கம்பெனியின் நவீன ஆயுதங்களுடன் கூடிய படையின்
 முன் ராணியின் எளிய பழைமையான ஆயுதங்கள்
 கொண்ட சேனை எவ்வளவு நாள் போரிட முடியும்? ராணி
 கோட்டைக்குள்ளிருந்து தப்பி வந்து காலபீ நதியைக்
 கடந்து சென்று போரிட்டார். ஆங்கிலக் கம்பெனியின்
 ஆதரவாளரான குவாலியர் அரசர் ஓடி விட்டார்.
 எனவே குவாலியர் கோட்டை ராணியின் வயப்பட்டது.
 ராணியின் படைத்தளபதிகளான தாந்தியா தோபே,
 நானா ஸாஷப் இருவரும் வெற்றிக் களிப்பில் மயங்கி

இருந்தனர். “தோற்று ஓடிய கம்பெனியார் மறுபடியும் வருவார்கள். ஆகவே நாம் மறுபடியும் போருக்கு ஆயத்தமாக இருக்க வேண்டும்” என்று ராணி லக்ஷ்மிபாய் அவர்களுக்கு எடுத்துரைத்தபோது அவர்கள் அலட்சியம் செய்தனர். ஆனால் ராணி பயந்தபடியே ஆயிற்று. ஆங்கிலப் படை ஸர். ஹ்யூரோஜ் என்ற தளபதியின் தலைமையில் பெரும் பலத்துடன் வந்து குவாலியர் கோட்டையைத் தாக்கியது. ராணி தன் வளர்ப்பு மகளைத் தன் முதுகில் கட்டிக் கொண்டு, தன் பற்களினால் குதிரையின் கடிவாளத்தை ஏந்திக்கொண்டு, இரு கைகளிலும் வாளேந்தி பயங்கரப் போர் புரிந்தார். கம்பெனி ஆட்சி என்ற அரக்கனை அழிக்கவந்த துர்க்காதேவியெனக் காட்சியளித்த இராணியின் வீரத்தை வீராதிகளும் கண்டு வியந்தனர். இருபத்திரெண்டே வயதான வீர ராணி போரிட்டபடியே பூமியில் சாய்ந்தாள். அன்னை பூமி அருமை மகளை ஆட்கொண்டாள். பாரதச் சுதந்திரம் என்ற மாபெரும் மாளிகைக்கு இராணியின் தியாகம் அஸ்திவாரமாக அமைந்தது. குவாலியர் கோட்டையின் அருகில் இராணியின் சமாதி வீரமக்களின் கோயிலாக, கவிகளின் உணர்ச்சிக்கு ஊற்றாக அமைந்தது. கம்பெனியார் சிப்பாய்க் கலகத்தை அடக்கி விட்டதாகப் பெருமிதம் கொண்டனர். வரலாற்று ஆசிரியர்கள், அடிமைப்பட்ட பாரதம் விழித்துக் கொண்டு விட்டது, சுதந்திர யுத்தம் தொடங்கி முதல் கட்டம் முடிவுற்றது என்று எழுதினர். ஆங்கிலப் பேரரசி விக்டோரியா ராணியார் பாரதத்தைக் கம்பெனி ஆட்சியிலிருந்து விடுவித்துத் தன் நேர்முக ஆட்சியில் ஏற்றார்.

சிப்பாய்க் கலகம் என்றாலும் சரி, முதல் சுதந்திர யுத்தம் என்றாலும் சரி, இந்தியாவில் ஆங்கில ஆட்சி

ஆட்டம் கண்டு விட்டது என்பதை அனைவரும் உணர்ந்தனர். இந்தப் போரில் ராணி லக்ஷ்மிபாயின் வீரமும், வீரோதிகளிடமும் அவர்காட்டிய தாய்மைப் பரிவும் பாரதப் பண்பிற்கு எடுத்துக்காட்டாக விளங்கின. சிப்பாய்களின் வெறித்தனத்திற்கு ஆக்கமளிக்காமல் வீரத்திற்கு மட்டுமே ஆக்கமளித்த பெருமை இராணிக்கே உரியது. ஆனால் அதே நேரத்தில் ஆங்கிலக் கம்பெனியும், அதன் சேனையும் நடத்திய கொடுமையும் அட்டூழியமும் எல்லாகடந்து நின்றன. கலகத்தில் எவ்விதமான பங்கு கொள்ளாதிருந்தும் பார்ப்பதற்குக் கலகக்காரர்கள்போல் இருக்கிறார்கள் என்று நினைத்து குற்றமற்ற பலர் தூக்கில் இடப்பட்டனர். மேலும் சில இந்தியர் சுட்டுத் தள்ளப்பட்டனர். இவ்வெறியாட்டத்தின் பயனாய் ஆங்கிலக் கம்பெனி மக்களிடையே மதிப்பிழந்து அவர்களுடைய வெறுப்புக்கிடமாகியது. மக்களின் வெறுப்புக்கு இலக்கான ஆட்சி கைமாறியதில் வியப்பேதுமில்லை அல்லவா?

இந்தியத் தேசீய இயக்கம்

இந்தியத் தேசீய உணர்வின் தோற்றத்தையும், அதன் பலனையும் சென்ற அத்தியாயத்தில் கண்டோம். மக்களின் உடலமைப்பில் மாறுதல் உள்ளதுபோல் உள்ளத்தின் பாங்கும் பலவிதத்தில் மாறுபடுகின்றது. உடல் மனித உடல். ஆனால் அமைப்பின் தரம் பலவிதம். மிகவும் உயரமானவர்கள், நடுத்தர உயரம் கொண்டவர்கள், குட்டையானவர்கள் என்று பொதுவாக மூன்று விதமாகப் பிரிக்கின்றோம். ஆனால் இந்த மூன்றுவித அமைப்பிலும் வேறுபாடுகள் உண்டு. இதேமாதிரி ஒரே உணர்வும் பல தரம் கொண்டதாக அமைந்து விடுகின்றது. தேசீய உணர்வு ஒன்று. உணர்வின் தரத்தில் மூன்று விதப் பிரிவினர் ஏற்பட்டனர். பயங்கரமான ஆயுதம் கொண்டு போரிட்டு அன்னியரை அடியோடு சுட்டுப் பொசுக்கிவிட வேண்டுமென்ற உணர்வு கொண்டவர்கள் பயங்கரவாதிகள். வரிகொடா இயக்கம், ஒத்துழையாமை இயக்கம் என்று பலவித இயக்கங்களை நடத்தியபடியே அன்னிய அரசைச் செயல்பட முடியாதபடிச் செய்து கூடிய விரைவில் விடுதலைபெற வழிசெய்ய வேண்டுமென்று நினைத்தவர்கள் தீவிரவாதிகள். பிரிட்டிஷ் பேரரசின் உறுதிமொழிகளில் நம்பிக்கை வைத்து அத்துடன் ஒத்துழைத்துக் கொண்டே தம் தகுதியை வளர்த்துக்கொண்டு, பிரிட்டிஷாரின் குடைநிழலில் இருந்தபடியே சிறிது சிறிதாகச் சுதந்திரம்பெற வேண்டும் என்று நினைத்தவர்கள் மிதவாதிகள் எனப்பட்டனர். இவ்விதம் தேசீய உணர்வு மூன்றுவிதமாக இயங்கி வந்தது.

பயங்கரவாதிகள் :-

காங்கிரஸ் வெளிப்படையாக சுதந்திர இயக்கம் நடத்திவரும்பொழுதே மறைமுகமாக புரட்சிக்குழு அமைத்து அதன் ஆதரவில் ஆயுதம் தாங்கிப் போரிட விரும்பியவர்கள் பயங்கரவாதிகள் எனக் கருதப்பட்டனர். இவர்கள் பயங்கரவாதிகள் என்று சொல்லப்படும் போதெல்லாம் அப்பட்டத்தை ஏற்க மறுத்து கண்டனம் தெரிவித்தனர். இவர்களில் தலைசிறந்த தலைவர்கள் வெளிநாடுகளுக்குச் சென்று சுதந்திரப் புரட்சிக்கு பெரும் ஆதரவுதேடினர். இவர்களில் மிகவும் புகழ்பெற்றவர் ராஷ்பிஹாரீபோஸ். இவ்வியக்கத்திற்கு வெற்றிவாகை சூடித்தந்த கடைசித் தலைவர் சுபாஷ் சந்திரபோஸ். 1904-1905ல் நடைபெற்ற ரஷ்ய-ஜப்பானிய யுத்தத்தில் ரஷ்யா பெரும் தோல்வி அடைந்தது. ஜப்பானிய வெற்றி ஆசிய மக்களுக்குத் தன்னம்பிக்கை அளித்தது. ராஷ்பிஹாரீபோஸ் தலைமையில் 'கத்தார்பார்ட்டி' என்ற பெயரில் புரட்சிக்குழு அமைந்தது. (1) இந்தியச் சிப்பாய்களை பிரிட்டிஷ் அரசுக்கு விரோதமாகச் செய்து அவர்களின் மூலம் வெடிமருந்துகளையும் குண்டுகளையும் பெறுவது. (2) இரகசிய வழிகளில் பணம், ஆயுதம், யுத்த தளவாடங்கள் முதலியவைகளைச் சேகரிப்பது (3) அரசின் கஜானாக்களை கொள்ளையடிப்பது; கொள்ளையர் மூலமாகவே அவசியம் நேரிட்டால் கொலை செய்வது (4) புரட்சி ஆரம்பமான உடனேயே புரட்சிக்கு எதிராகப் பணி புரியக்கூடிய அரசு ஊழியர்களையும் ஐரோப்பியர்களையும் கொலை செய்து விடுவது (5) இரயில்களையும் இரயில்வே பாலங்களையும் தகர்ப்பது (6) வெள்ளையரின் சேனமீது திடீரென்று பாய்ந்து அழிப்பது (7) அரசுக்கு

எதிராகச் சிறு நூல்களையும், ஏடுகளையும் வெளியிட்டு விநியோகம் செய்தும், சொற்பொழிவுகளின் மூலமாகவும் மக்களைப்புரட்சிக்குத் தூண்டுவது ஆகிய ஏழு அம்சத் திட்டம் இக்குழுவின் வேலைமுறையாக அமைந்தது. 1906 லிருந்து 1915 வரை பத்து ஆண்டுகள் பயங்கர வாதிகளின் ஆண்டுகள் என்று சொல்லலாம். 1912 டிசம்பர்த் திங்கள் 23-ம் நாள் ஹார்டிஞ்ஜ் பிரபுவின்மீது ராஷ்பிஹாரீபோஸ் வெடிகுண்டு வீசினார். அதிர்ஷ்ட வசமாக ஹார்டிஞ்ஜ் பிரபு தப்பி விட்டார். அவருடைய மெய்க்காப்பாளர் ஒருவர் கொல்லப்பட்டார். குண்டு வீசிய ராஷ்பிஹாரீபோஸ் தப்பிஓடி மறைந்து விட்டார். அவருக்கு உதவியாக இருந்ததாகக் கருதப்பட்ட நான்கு இளைஞர்கள் பிடிக்கப்பட்டு தூக்கிலிடப்பட்டனர். ராஷ்பிஹாரியைப் பிடித்துத் தருபவர்களுக்கு 1,00,000 (ஒரு இலட்சம்) ரூபாய் இனாம் தருவதாக பிரிட்டிஷ் அரசு அறிவித்தது. இந்த நிலையில் ராஷ்பிஹாரீ பரோஸி லிருந்து லாகூர்வரை பல இடங்களில் புரட்சி விதைகளைத் தெளித்துக் கொண்டே சுற்றினார். 1915 பிப்ரவரி மாதம் 19ம் தேதி பெரும் புரட்சி நடத்தத் திட்டமிடப்பட்டது. ஆனால் கிருபாஸ்ஸிங் என்ற ஒரு போலீஸ் அதிகாரி இந்த இயக்கத்தில் இரகசிய ஒற்றனாகச் சேர்ந்திருந்து அரசுக்கு உளவு கூறிவந்ததால் புரட்சித் திட்டம் அரசுக்குத் தெரிந்து விட்டது. அரசு பலமான பாதுகாப்பு நடவடிக்கைகளை எடுத்து புரட்சியை அழித்து விட்டது. பல இளைஞர்கள் கைது செய்யப்பட்டுச் சிறையிலடைக்கப்பட்டனர். இந்த இயக்கத்திற்கு ஜெர்மனியும் ஜப்பானும் மிக்க ஆதரவு அளித்து வந்தன. 1915 மே 12-ம் நாள் ராஷ்பிஹாரீ, P. N. தாகூர் என்ற மறைபெயரில் ஜப்பானுக்குத் தப்பி விட்டார். அங்கிருந்தபடியே அவர் புரட்சி இயக்கத்தைப் பல நாடுகளிலுமுள்ள இந்தியர்

களிடையே பரப்பி வந்தார். இந்த இயக்கத்தில் ஈடுபட்டு உயிர்ப்பலி கொடுத்தவர்களில் மதன்லால், ஊதம்சிங், பகத்சிங், சந்திரசேகர ஆஜாத், குதிராம்போஸ், வாஞ்சி நாதன் முதலியவர்கள் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். வீரதாமோதர சாவர்க்கரும், வா. வே. சு. ஐயரும் இங்கிலாந்தில் இவ்வியக்கத்தைத் தீவிரப் படுத்தினர். ஆரம்பகாலத்தில் அரவிந்தர் இவ்வியக்கத்தில் தீவிரமாக ஈடுபட்டிருந்து ஆன்மீகத் துறையில் இறங்கி விட்டார். இவ்விளைஞர்களின் வரலாறுகள் வீரகாப்பியங்கள். அவைகளைத் தனி நூலாகத்தான் எழுத இயலும்.

தீவிரவாதிகள்:-

பாலகங்காதர திலகர் தீவிரவாதிகளின் தலைவராகக் கருதப்பட்டார். மக்களிடையே தீவிரமான தேசிய உணர்வைத் தட்டி எழுப்ப அவர் தார்மீக புனரமைப்பு வேலைகளையும் மேற்கொண்டார். கணேச ஐயந்தியின் மூலமாகவும், மராட்டிய வீரர் சிவாஜியின் பிறந்த தின விழா மூலமாகவும் அவர் தார்மீகம், அரசியல், பாரதப் பண்பாடு முதலியவைகளின் பக்கம் மக்களின் கவனத்தைக் கவர்ந்தார். ஆங்கில ஆட்சியுடன் ஒத்துழையாமை இயக்கம் நடத்துவதில் அவர் நம்பிக்கை வைத்தார். ஆனால் அஹிம்ஸைக்குப் புறம்பான செயல்களிலும் மக்களை ஊக்குவிக்கத் தயங்கவில்லை. 'கேசரி', 'மராட்டா' என்ற பத்திரிகைகள் நடத்தி மக்களுக்கு நேரடி நடவடிக்கை எடுக்க அழைப்பு விடுத்தார். ஆங்கில அதிகாரிகளைக் கொலை செய்யத் தூண்டியதாகக் குற்றம் சாட்டப்பட்டு நாடு கடத்தப் பட்டார். 1908 லிருந்து 1914 வரை பர்மாவிலுள்ள மாண்டலே சிறையில் அடைத்து வைக்கப்பட்டார். இதே மாதிரி லாலா லஜபதிராயும் நாடுகடத்தப்பட்டு

அமெரிக்காவில் அடைக்கலம் புகநேரிட்டது. இவர்களைத் தலைவர்களாக ஏற்றுச் செயல்பட்டவர்கள் தீவிர வாதிடிகளாக மதிக்கப்பட்டனர். இவர்கள் இளமைத் துடிப்பும், பரபரப்பும், தேசிய உணர்வும் கொண்ட செயல்வீரர்கள். இவர்கள் பயங்கரவாதிகளைப் போல் வன்முறையைக் கொள்கையாகக் கொள்ளாவிடினும் வன்முறைகளை இவர்கள் எதிர்க்கவில்லை. தேவைப் படும்பொழுது வன்முறைகளைக் கையாழ்வதில் விருப்பம் கொண்டவர்களாகவே இருந்தனர். “சுதந்திரம் நமது பிறப்புரிமை, அதை அடைந்தே தீருவோம்” என்ற திலகரின் சங்கநாதம் இவர்களுடைய உள்ளத்தில் எதிரொலித்துக் கொண்டே இருந்தது. பூரண சுதந்திரமே இவர்களுடைய இலட்சியம்.

மிதவாதிகள்:-

கோபால கிருஷ்ணகோகலே மிதவாதிகளின் தலைவராகக் கருதப்பட்டார். பண்பும், பணிவும், புலமையும் கொண்ட பெருந் தலைவராக விளங்கினார். சமூகநலனையே தன் வாழ்நாளின் குறிக்கோளாகக் கொண்டிருந்தார். “இந்திய ஊழியர் மன்றம்” (Servants of India Society) என்ற ஒரு சங்கத்தை அமைத்து காந்திஜி, இராஜேந்திரப் பிரஸாத் போன்ற தலைவர்களை உருவாக்கினார். காந்திஜி இவரையே தனக்கு அரசியல் குருவாக ஏற்றார். காங்கிரஸ் இயக்கத்தைப் பண்பு மிகுந்த இயக்கமாக மாற்றுவதில் கோகலே அவர்களுக்குப் பெரும் பங்கு இருந்தது.

மிதவாதிகளாக இருந்தவர்கள் சமயம் நேரிட்ட பொழுது தீவிரவாதிகளாகவும் மாறினர். மோதிலால்

நேரு உத்திரபிரதேசத்தில் மிதவாதிகளைத் தீவிரவாதி
களாக மாற்றுவதில் பெரும் வெற்றி கொண்டார். இந்த
மூன்று வித இயக்கங்களும் நம்நாட்டிற்குத் தேவையாக
இருந்தன. காந்திஜி இம்முவரையும் இணைக்கும் பாலமாக
அமைந்தார். கோகலேஜியிடமிருந்து பண்பையும்
பணியையும் ஏற்றார். திலகரிடமிருந்து தீவிரமான
செயல்திட்டங்களை ஏற்றார். ராஷ்பிஹாரீபோஸ்
அவர்களிடமிருந்து பயங்கரவாதத்தை ஏற்கவில்லை.
ஆனால் மக்களைத்தட்டி எழுப்பி அவர்களைக் கவர்வதில்
வெற்றி பெற்றார். ஆகவே அவருடைய செயல்முறைகளை
ஏற்காதவர்கள்கூட அவருடைய தலைமையை ஏற்றுப்
பணிபுரிந்தனர். இவர்களைத் தவிர சாப்ரு, ஜயகர்,
ஸ்ரீ நிவாஸசாஸ்திரி போன்ற தலைவர்கள் ஒரு சில
மக்களால் ஆங்கில அரசுக்குப் பெரும் தூண்களாகக்
கருதப்பட்டபோதிலும் தேசிய உணர்வுமிக்கவர்கள்
ஆகவும் இருந்தனர். நாட்டின் நிர்வாகத் துறையில்
அவர்கள் இடைவிடாமல் பங்கு கொண்டிருந்தபோதிலும்
தேசியத்தலைவர்களிடம் அன்பும், மரியாதையும் காட்டி
வந்தனர். ஆனால் 1919ல் “ஜாலியன்வாலாபாக்” என்ற
இடத்தில் ஆங்கிலச் சேனைத் தலைவன் டையர் முன்
எச்சரிக்கையின்றி மக்களைச் சுட்டு வீழ்த்திய வெறிச்
செயல் நாட்டில் பெருங் கொந்தளிப்பை ஏற்படுத்தியது.
இவ் வெறிச்செயல் மிதவாதிகளுக்கு ஆங்கில அரசின்
மீதிருந்த நம்பிக்கையை உடைத்து விட்டது. நாட்டின்
கொந்தளிப்பைக் கண்ட காந்திஜி சுதந்திரஇயக்கத்தைத்
தீவிரமாக்க வேண்டிய அவசியத்தை உணர்ந்தார்.
பண்டிதஜவஹர்லால் நேரு, சர்தார்படேல், மௌலானா
ஆஜாத்,கான் அப்துல்கபார்கான்,இராஜேந்திரப்பிரஸாத்,
இராஜாஜி, பிரகாசம், பட்டாபிசிதாராமையா, சத்திய
மூர்த்தி, கேளப்பன் போன்ற பல தலைவர்கள்

காந்திஜிக்குப் பெருந்துணையாக அமைந்தனர். மகாகவி பாரதி, நாமக்கல் இராமலிங்கம் பிள்ளை, மைதிலீசரண்குப்த, வள்ளத்தோல் போன்ற வெவ்வேறு மொழிக் கவிகள் இவ்வியக்கத்திற்கு இலக்கிய உருவளித்தனர். கல்கி, பிரேம்சந்த் போன்ற நாவலாசிரியர்கள் தேசிய இயக்கத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட கதைகள் புனைந்து தேசிய உணர்ச்சி வீடு தோறும் பரவச் செய்தனர். அகில இந்தியாவிலும் பல மொழிகளிலும் செய்தித் தாள்கள் தேசிய இயக்கத்தைப் பரப்புவதில் பெரும் பங்கு கொண்டன. 1919, 1931, 1940, 1942-இந்த ஆண்டுகளில் திட்டமிட்ட முறையில் சத்தியாக்கிரக இயக்கங்கள் நாடெங்கும் நடைபெற்றன.

மிகத்தீவிர வாதியான சுபாஷ் சந்திரபோஸ் வெளி நாடு சென்று “ஆஜாத் ஹிந்த் பெளஜ்” என்ற சுதந்திர இந்தியச் சேனையை அமைத்தார். அவருடைய தலைமையில் இரங்கூன் நகரில் சுதந்திர இந்திய அரசாங்கமும் அமைக்கப்பட்டது. 1944ல் அவருடைய சேனை மணியூரில் நுழைந்து ஆங்கிலச் சேனையை முறியடித்தது. அவர் தேசியக் கொடியை முதன் முதலாக ஏற்றி வைத்தார். “நேதாஜி” என்று தன் சேனைகளால் அன்புடன் அழைக்கப்பட்டார். இரண்டாவது மகாயுத்தத்தின் முடிவில் ஆங்கிலேயர் வெற்றி பெற்றனர். ஜப்பானியரும், ஜெர்மானியரும் சரணடைந்தனர். அப்பொழுது நேதாஜியின் சேனைத் தலைவர்கள் மூவர்மீது பிரிட்டிஷ் அரசு வழக்குத் தொடர்ந்தது. ஆனால் மக்களின் எழுச்சியின் முன்னால் பிரிட்டிஷ் வல்லமை தலை குனிந்தது. இதனிடையே கடற்படை வீரர்கள் கொந்தளிப்பை ஏற்படுத்தினர். பிரிட்டிஷ் அரசினால்

அவர்களைக் கட்டுப்படுத்த இயலாமையால் சர்தார் வல்லபாய் படேல் தலையிட்டு அவர்களைத் தன்வயப் படுத்தினார். தன் வல்லமை அனைத்தையும் இழந்த பிரிட்டிஷ் அரசு தேசியத் தலைவர்களிடம் தன் நாட்டை ஒப்படைக்க முன்வந்தது. 1947 ஆகஸ்ட் 15ல் பண்டிட் ஜவஹர்லால் நேரு தில்லியிலுள்ள செங்கோட்டையின் மீது சுதந்திரக் கொடியை நாட்டினார். இவ்விதம் மும் முகப் போராட்டத்தின் மூலமாக தேசிய இயக்கம் வெற்றி கண்டது. இம்மூவகை இயக்கங்களிலும் பங்கு கொண்ட தியாகிகள் அனைவர்க்கும் நாம் வீர வணக்கம் செய்து போற்றுவோம்.

ருஷ்யப் புரட்சி

இந்தியச் சுதந்திரம் உலகவரலாற்றின் பின்னணியில் உருவாகிவந்த சூழ்நிலையின் எதிரொலி என்று முதல் அத்தியாயத்தில் குறிப்பிட்டிருக்கின்றேன். 1904-1905ல் நடைபெற்ற ருஷ்ய-ஜப்பானிய யுத்தத்தில் ருஷ்யாவுக்கு ஏற்பட்ட தோல்வியும், ஜப்பான் பெற்ற வெற்றியும் ஆசிய நாடுகளினிடையே புது விழிப்பை ஏற்படுத்தின. ஜப்பானிய வெற்றி ஆசியமக்களின் தன்னம்பிக்கையை வலுப்படுத்தியது. இந்தியாவில் 1915க்குப் பின் சாந்திஜியின் தலைமையில் அமைதியான புரட்சி நடந்து கொண்டிருந்த போது வெளிநாடுகளில் தீவிரவாதிகள் ஆயுதம் தாங்கி புரட்சி நடத்துவதில் ஈடுபட்டிருந்தார்கள். இந்தியாவில் பயங்கரப் புரட்சிக்கான முயற்சிகள் பெரும்பாலும் தோல்வியே கண்டன. பலவித மக்கள் பயங்கரமான இரத்தக்களரிகளை விரும்பாமையே இவற்றின் தோல்விக்கு முக்கிய காரணம். இந்தியா ஆதிகாலத்திலிருந்தே அஹிம்ஸைக்கு மிக்க மதிப்பளித்து வந்தது. புத்தர், மகாவீரர், அசோகர், கனிஷ்கர், ஹர்ஷர் முதலிய வர்களும், தென்னசத்து அரசர்களும், ஆழ்வார்-நாயன் மார்களும் வழிவழியாக அஹிம்ஸையை வலியுறுத்தி வந்துள்ளனர். பக்திக்கும் பண்பிற்குமே மிகுந்த மதிப்பு அளித்து வந்த பாரதமக்கள் பயங்கரப் போராட்டங்களை வெறுத்தனர் என்று கூடச் சொல்லலாம். மிகவும் அவசியம் என்று ஏற்பட்டபொழுதுதான், வேறு வழியில்லாத சூழ்நிலையில் மட்டும்தான் யுத்தங்கள் நடந்தன. மேலும் பாரத மக்கள் மனிதமுயற்சியைவிட தெய்வீக உதவியைத்தான் அதிகம் நம்பினார்கள். ஆகவே ஆட்சி

மாறுதலை அவர்கள் ஒரு பெரிய பொருளாகக் கருதவில்லை. தம் துன்பங்களுக்கெல்லாம் விதியை நொந்து கொள்ளும் வழக்கம் நம் நாட்டில் இருந்தது. ஆகவே இந்நாட்டில் தெய்வீக அடிப்படை இல்லாத புரட்சிகள் தோல்வியுற்றன. மக்களின் ஏழ்மைக்குக் காரணம் அவர்களுடைய பூர்வஜென்ம பலன் என்ற கருத்து பலமாக. வேருன்றி இருந்தது. ஆனால் வெளிநாடுகளில் மக்களின் மனப் பான்மை மாறுபட்டதாக இருந்தது. அங்கு தெய்வ நம்பிக்கையை விட மனித பலத்திற்கும் ஆயுத பலத்திற்குமே அதிக மதிப்பளிக்கப்பட்டது. வெளிநாடுகளில் ஏற்பட்ட புரட்சிகளில் பிரெஞ்சுப் புரட்சியும், ருஷ்யப் புரட்சியும் மிக முக்கியமானவை. பிரெஞ்சுப் புரட்சி உயர்மட்ட அதிகாரிகளை எதிர்த்து நடுத்தர மக்கள் நடத்திய போராகும். ஆனால் ருஷ்யாவில் நடுத்தர மக்கள் உயர்மட்டத்திலுள்ள மக்களை ஆதரித்தனர். எனவே ருஷ்யாவில் நடந்த புரட்சி உயர்வகுப்பு மக்களுடன் இணைந்த மத்தியதர மக்களுக்கும், கீழ்மட்டத் தொழிலாளிகளுக்கும் நடந்த போராட்டமாகும்.

ருஷ்யப் புரட்சியின் காரணங்கள் :-

ஜார் மன்னர்களின் கொடுங்கோன்மை. ருஷ்யப் புரட்சிக்கு முதல் காரணமாகும். அங்கு தனிப்பட்ட மனித உரிமை ஏதுமின்றி எளியமக்கள் நோயிலும் வறுமையிலும் வாடி வந்ததை அதிகாரவர்க்கம் அலட்சியப் படுத்தியது. மேலும் முதல் மகாயுத்தம் மக்களின் துன்பத்தை அதிகப்படுத்தியது. இரண்டாம் நிகோலஸ் என்ற ஜார் மன்னர் தன்னுடைய மனைவியின் பேச்சைக் கேட்டு “ருஸ்புடின்” என்ற பாதிரியின் கைப் பாவையாக இயங்கி வந்தார். ஆகவே மக்கள்

பாதிரியாரைக் கொலை செய்து விட்டனர். பாதிரியார் கொலை செய்யப்பட்ட காரணங்களைச் சிந்தித்துப் பார்க்காமல் அரசரும் ராணியும் மக்களை மேலும் துன்புறுத்தத் தொடங்கினர். இது பயங்கரப் புரட்சிக்கு முக்கியக் காரணமாக அமைந்தது.

(2) குடியானவர்களும் தொழிலாளிகளும் மட்டமாகக் கருதப்பட்டனர். பெரும்பான்மையோர் எழுத்தறிவு இல்லாமலும் ஏழைகளாகவும் இருந்தனர். செல்வம் குறிப்பிட்ட சிலமக்களின் கைகளிலேயே சூ விந்து இருந்தது. ஆனால் வரிச்சுமையோ ஏழைகளின் பேரிலேயே அதிகமாக விழுந்தது. துன்பப்பட்ட மக்கள் பொருளாதாரச் சமத்துவத்திற்காகப் போராட நேர்ந்தது.

(3) கிராமங்களில் தொழில் வளர்ச்சியும், பயிர்த் தொழிலும் மங்கிவிடவே பல ஏழைமக்கள் நகரங்களை நோக்கி வந்தனர். நகரங்களிலுள்ள பெருஞ் செல்வந்தர்களான முதலாளிகள் அவர்களுடைய ஏழ்மையைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு அவர்களுடைய உழைப்புச் சக்தியைச் சுரண்டி மேலும் செல்வந்தர்களாயினர். இந்த நிலையில் தொழிலாளிகள் சங்கம் அமைத்துக் கொள்வதையும் முதலாளிகள் தடுத்தனர். இதுவும் ருஷ்யப் புரட்சிக்குக் காரணமாக அமைந்தது.

(4) படித்தும் ஏழைகளாக இருந்த மக்கள் இலக்கியப் பணி மூலமாகப் பொருளாதாரச் சமத்துவத்திற்கான பிரசாரத்தைத் துவக்கினர். எழுத்தறிவில்லாத ஏழை மக்களிடையேயும் விழிப்புணர்ச்சியை ஏற்படுத்த 'கார்ல் மார்க்ஸ்' எழுதிய 'தாஸ் கேபிடல்' என்ற நூல் பயன்பட்டது. இந்த நூல் ருஷ்ய மக்களுக்கு வேதநூலாக அமைந்தது. கார்ல் மார்க்ஸினுடைய கொள்கைகளின்

அடிப்படையில் மாறுதல் வேண்டி போராடி வந்த லெனின் என்ற இளைஞர் நாடுகடத்தப்பட்டிருந்தார். ஆனால் முதல் மகாயுத்த சமயத்தில் லெனின் மறைமுகமாக நாட்டிற்குள் புகுந்து மக்களின் அதிருப்தியைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு தன் பிரச்சாரத்தைப் பலப்படுத்தினார். இந்தப் பொருளாதார சமத்துவப் பிரச்சாரம் போர் வீரர்களிடையேயும் பரவியது. அவர்கள் ஆயுதம் தாங்க மறுத்து ஜார் அரசருக்கு எதிராகவே கிளம்பினர்.

(5) நிர்வாக ஊழலும் சேர்ந்து மக்களுடைய துன்பத்தை அதிகரித்தது. ஜப்பானிடம் ரஷ்யாவுக்கு ஏற்பட்ட தோல்வி, மக்கள் மனத்தில் அரசின் சக்தி இன்மை பற்றிய எண்ணத்தை ஏற்படுத்தியிருந்தது. ஆகவே 1917ல் மக்கள் புரட்சி இரண்டு கட்டமாக ஆரம்பமாகியது. முதல் கட்டமாக ஜார் ஆட்சியை முறியடித்து கெரென்ஸ்கி என்ற நாட்டுப்பற்று மிக்க தலைவரின் தலைமையில் ஆட்சியை அமைத்தது. ஆனால் கெரென்ஸ்கியினால் பொருளாதார நிலைமையைச் சீர்திருத்த முடியவில்லை. அவருடைய நாவன்மையும் தேசப்பற்றும் மக்களிடையே மதிப்பை ஏற்படுத்தியிருந்த போதிலும் வறுமை மக்களின் அதிருப்தியை அதிகரித்தது. லெனினுடைய கொள்கைகளான (1) எல்லோர்க்கும் உணவு (2) உடன் அமைதி (3) உழுபவனுக்கே நிலம் — இம்மூன்றும் மக்களைக் கவர்ந்தன. ஆகவே புரட்சி இரண்டாவது கட்டமாக கெரென்ஸ்கியைப் பதவியிலிருந்து நீக்கிவிட்டு, “ப்ரோலிடேரியட்” என்ற கூட்டாட்சியை ஏற்படுத்தியது. இதுவே இன்றும் சோவியத் அரசாங்கமாக உயர்வு பெற்று விளங்குகிறது. இந்த அரசாங்கம் அமைந்ததும் லெனின் புரட்சியை நிறுத்திவிட்டார். பல சீர்திருத்தங்களின் மூலமாக

சமுதாய அமைப்பை மாற்றி அமைத்தார். இதனாலும் பல துன்பங்கள் ஏற்பட்டன. சிப்பாய்கள் தங்களுடைய அதிகாரிகளையே கொலை செய்தனர். குடியானவர்கள் நிலச்சுவான்தாரர்களின் நிலங்களை அபகரித்தனர். தொழில்கள் முடங்கிவிட்டன. ஆனால் லெனின் உறுதியுடன் இக்குழப்பங்களை அடக்கி புதிய சமுதாயத்தை உருவாக்குவதில் முனைந்தார். அதற்கு முதற்படியாக வெளிநாட்டின் தலையீட்டுக் கொள்கைகளையெல்லாம் அறவே நீக்கினார். புதிய பொருளாதாரத் திட்டம் கொண்டு வந்து தொழிற் சாலைகளை யெல்லாம் தேசிய மயமாக்கினார். பொதுவுடைமைக் கட்சியைத் தவிர மற்ற எல்லாக்கட்சிகளையும் அடக்கினார். அரசாளும் உரிமையை பொதுவுடைமைக் கட்சிக்கு மட்டுமே அளித்தார். இதன் பயனாக (1) ஜார் கொடுங்கோன்மை ஆட்சி நீங்கியது. (2) அரசு மக்களின் நன்மைக்காகவே இருக்கின்றது, அரசாங்க பீடத்தில் அமரும் ஒருசிலரின் நன்மைக்காக மக்களில்லை என்ற கொள்கை உறுதியாகியது. (3) இந்தப் புரட்சியினால் மக்களுக்கு ஆரம்பத்தில் பலவிதத் துன்பங்கள் ஏற்பட்ட போதிலும் பொருளாதார ரீதியில் ரஷ்யா பலமாக அமைந்தது. (4) ஐந்தாண்டுத் திட்டங்கள் மூலமாக தொழில்கள் தேசிய மயமாகி தொழிலாளிகளின் நிலை உயர்ந்தது. (5) அவர்களுக்கு அதிகமான ஊதியம் கிடைத்தது. (6) வேலையில்லாப் பிரச்சனை நீங்கியது. (7) நோய், விபத்து, மரணம் இவைகளுக்கு ஈடுகட்டுவதற்காக சமூக இன்ஷூரன்ஸ் திட்டம் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. இப்புரட்சியின் பயனாக ரஷ்யா நாளொரு மேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாக வளர்ந்து உலகிலேயே பெருஞ் சக்தியாக விளங்க ஆரம்பித்துள்ளது.

இந்தியாவின் நிலை:-

ரஷ்யப் புரட்சிக்கும் இந்தியச் சுதந்திரப் போராட்டத்திற்கும் அடிப்படையில் வேற்றுமைகள் உள்ளன. இந்தியாவில் நடந்த போராட்டம் உள்நாட்டுப் போர் அல்ல. வெளிநாட்டு அரசுக்கும் நாட்டு மக்களுக்கும் நடந்த போர். ஒரு பக்கம் பெரும் ஆயுதபலம் கொண்ட சாம்ராஜ்யத்திற்கும் மறுபக்கம் ஆயுதங்களே இல்லாத மக்களுக்கும் நடந்த போராட்டம். ரஷ்யாவிலோ நாட்டு மக்களுக்குள்ளாகவே ஒரு இனத்திற்கும் மற்றொரு இனத்திற்கும் நடந்த போராட்டமாகும். ஆகவே நம் நாட்டில் சுதந்திரம் கிடைப்பதற்கே பல ஆண்டுகள் பிடித்தன. வன்முறையில் இல்லாமல் அமைதியான முறையில் ஒரு பெரிய சாம்ராஜ்யத்தை நீக்கி குடியரசு ஏற்படுத்திய நிகழ்ச்சி உலகிலேயே முதன்மையாக நம் நாட்டில் தான் நடந்தது. இப்புதுமையான போராட்டத்திற்கு காந்தியின் கொள்கைகளே வழிகாட்டின. அரசியல் சுதந்திரத்திற்காகப் போரிட்ட காலத்திலேயே காந்தியின் அமைதியான சமூகப் புரட்சிக்கும் வகை செய்தார். மக்களின் ஏற்றத் தாழ்வுகளை நீக்கி இனவேறுபாடுகளை நீக்கவும் சமத்துவம் ஏற்படுத்தவும் திட்டங்கள் அமைத்தார். தாழ்த்தப்பட்ட மக்களை கடவுளின் மக்கள் என்று சொல்லி “ஹரி ஜனங்கள்” என்று அழைத்தார். உயர்குல மக்களிடையே மனமாற்றத்தை ஏற்படுத்தி ஹரிஜன சேவா சங்கங்களை அமைத்து உயர்குலத்தைச் சேர்ந்த தலைவர்களையே அவைகளுக்குத் தலைவர்களாக அமர்த்தினார். ஆகவே நம் நாட்டில் வர்க்க வேறுபாடு அமைதியான முறையில் மறைய ஆரம்பித்துள்ளது. எல்லோருக்கும் கல்வி, பின்தங்கிய மக்களுக்கு முதல் ஆதரவு என்ற கொள்கைகளின் மூலமாக உயர்வு தாழ்வு மனப்பான்மைகள் நீக்கப்பட்டு வருகின்றன. ஐம்பதாண்டு

காலத்திற்குள் அமைதியாக ஏற்பட்டுள்ள இந்தப்புரட்சி வியக்கத்தக்கது. பொருளாதாரத் துறையிலும் “தர்மகர்த்தா திட்டம்” என்ற கொள்கையின் மூலமாக செல்வந்தர்களை மக்களின் ஊழியர்களாக மாற்ற முயற்சி செய்தார். தந்தைக்குக் கிடைத்த செல்வம் மக்களுக்குச் சமமாகச் செல்வதுபோல் செல்வந்தர்கள் தம் செல்வத் திற்கு தங்களை முதலாளிகளாக நினைத்துக் கொள்ளாமல் பாதுகாப்பாளர்களாக நினைத்துக் கொண்டு அதை மக்களின் நன்மைக்கே பயன் படுத்த வேண்டுமென்று வலியுறுத்தினார். செல்வந்தர்களை மிரட்டி கொலை செய்து வன்முறைகள் மூலமாக வழிக்குக் கொண்டு வருவதற்குப் பதிலாக அவர்களிடையே மனமாற்றத்தை ஏற்படுத்தி பொருளாதார சமத்துவம் ஏற்படுத்தத் திட்டமிட்டார். இதுவே வினோபாஜியின் பூதான இயக்கமாக மாறியது. மக்களின் தெய்வ நம்பிக்கையை நல்முறையில் திருப்பி தார்மிக அடிப்படையிலேயே பொருளாதாரச் சமத்துவமும், அரசியல் சமத்துவமும், சமூக அமைதியும் கொண்டுவரத் திட்டமிட்டதால் இது நம் நாட்டு மக்களின் மனப்பான்மைக்குப்பொருத்தமாக அமைந்தது. அதனால் காந்திஜியின் கொள்கைகளும் வெற்றி பெற்றன.

பாரதத்தில் பிரிட்டிஷ் ஆட்சி

இரண்டாம் அத்தியாயத்தின் முடிவில் கம்பெனி ஆட்சி நீங்கி பிரிட்டிஷ் பேரரசி விக்டோரியா மகாராணியார் இந்தியாவைத் தன் நேர்முக ஆட்சிக்குக் கொண்டுவந்ததைக் குறிப்பிட்டோம். 1857- லிருந்து 1947வரை, 90 ஆண்டுகள் பிரிட்டிஷ் முடியரசின் நேர்முக ஆட்சி இங்கு நடைபெற்று வந்தது. இந்தத் தொண்ணூறு ஆண்டுகளில் பாரதம் எவ்விதம் இயங்கி வந்தது என்பதை தேசிய இயக்கம் என்ற அத்தியாயத்தில் ஓரளவு கண்டோம். தேசிய இயக்கம் வளர்ந்துவந்த பொழுது நிர்வாக இயந்திரம் எப்படிச் சுழன்று வந்தது என்பதை இந்த அத்தியாயத்தில் காண்போம்.

மேற்கத்தியக் கல்வியினாலும், உலக நாடுகளுடன் ஏற்பட்ட தொடர்புகளினாலும் இந்தியாவில் ஜனநாயக மரபு மறுபடியும் வளரத் தொடங்கியது. ஆதிகாலத்திலிருந்தே, இந்தியா பல சின்னஞ்சிறு நாடுகளாகப் பிரிந்திருந்த காலத்திலிருந்தே, இங்கு ஜனநாயக முறை இயங்கி வந்தது. மன்னர்கள் மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப் படுவதும், மன்னர்கள் அமைச்சரவையின் திட்டப்படி செயல்படுவதும் இந்நாட்டின் மரபாக இருந்து வந்தது. கிரேக்கப் படையெடுப்பிற்குப் பிறகு ஜனநாயக மரபு மறைந்து, தனிமுடியாட்சி ஏற்றம் கண்டது. மௌரியர் காலத்தில் யதேச்சாதிகார முடியாட்சியே ஓங்கி நின்றது. பாரதத்தின் பொற்காலம் என்று சொல்லப்பட்ட குப்தர்களின் ஆட்சிக்காலத்தில் அமைச்சர்களின் செல்வாக்கு சிறந்து விளங்கியது. அதன்பிறகு ஜனநாயக மரபு

முற்றிலும் மறைந்து விட்டது. நாடு நலிவுற்று வெளி படையெடுப்புகளுக்கு இலக்காகி கடைசியில் கம்பெனி ஆட்சிக்கு உட்பட்டது. கம்பெனியாட்சி முடிவு பெற்றதும் பிரிட்டிஷ் பேரரசுக்கு உட்பட்டு பெரும்பாலும் அமைதியான சூழ்நிலையிலேயே முன்னேற்றம் கண்டு வந்தது எனலாம்.

பெருமனம் படைத்த ஏ. ஓ. ஹ்யூம் என்ற ஆங்கிலேயப் பெருமகனாரின் ஆலோசனையின்படி 1885ல் இந்திய தேசிய காங்கிரஸ், டப்ரின் பிரபு காலத்தில் துவக்கப்பட்டது. அது ஆரம்ப காலத்தில் கல்வியறிவு நிரம்பப் பெற்ற ஒருசில இந்தியர்கள் கூடிப்பேசி சில சலுகைகளும் உரிமைகளும் பெறுவதற்காக இயங்கிவந்த ஒரு சங்கமாக இருந்தது. முதல் காங்கிரசுக்கு டபிள்யூ. ஸி. பானர்ஜி என்ற வங்க மகனார் தலைமை தாங்கினார். அதற்கு அகில இந்தியாவிலிருந்தும் எழுபது பிரதிநிதிகளே வந்திருந்தனர். அதன் பெருமுயற்சியால் 1892ல் இன்டியன் கௌன்ஸில் ஆக்ட் என்ற சட்டம் நிறைவேற்றப்பட்டு சட்ட சபைகளிலும், ஜில்லா போர்டுகளிலும் இந்தியர்களுக்கு அதிக பிரதிநிதித்துவம் அளிக்கப்பட்டது.

1905ல் கர்சன் பிரபு வங்காளத்தை இரண்டாகப் பிரித்து தேசிய எழுச்சிக்கு தன்னையறியாமலேயே விதையூன்றி விட்டார். வங்காளப் பிரிவினை இந்து, முஸ்லிம் இரு இனத்தவர்க்கும் கசப்பான நிகழ்ச்சியாக அமைந்தது. வங்காள மக்கள் பிரிவினையை எதிர்த்து கலவரச் செயல்களில் ஈடுபட்டனர். ஆங்கில அரசு கண்முடித்தனமாக அடக்கு முறையைக் கையாண்டது. இந்த சூழ்நிலையை மையமாக வைத்து பங்கிம் சந்திர சட்டர்ஜி என்ற நாவலாசிரியர் “விஷ் விருக்ஷம்” என்ற

நாவலை எழுதினார். அதில் “வந்தே மாதரம்” என்ற பாட்டு முதன்முறையாக இடம் பெற்றது. அது வங்காளத்தின் இயற்கைச் சூழ்நிலையைப் புகழ்ந்து துதிபாடி நாட்டிற்கு வணக்கம் செலுத்துகின்ற பாட்டு. இதுவே பிறகு தேசிய இயக்கத்தின் தாரக மந்திரமாக அமைந்தது. இப்பாட்டு நாடுமுழுவதும் எதிரொலித்தது. ‘வந்தே மாதரம்’ என்று முழங்கிக்கொண்டே பலர் உயிர் துறந்தனர். 1909 ல் பிரிட்டிஷ் பாராளுமன்றம் மிண்டோ-மார்லி-சீர்திருத்தம் கொண்டு வந்தது. இதன்படி சட்டசபைகள் மேலும் விரிவுபடுத்தப்பட்டன. இது காங்கிரசுக்கு திருப்தி அளிக்கவில்லையாகையால் நாட்டில் மறுபடியும் குழப்பங்கள் தோன்றின. இதையும் பிரிட்டிஷ் அரசு மிகக் கடுமையாக அடக்கியது. இச் சீர்திருத்தம் முஸ்லிம்களுக்கு தனி ஓட்டுரிமை அளித்து நாட்டிற்கு மற்றொரு ஈடிவ்லாத் தீங்கினை இழைத்தது. இத் தனி ஓட்டுரிமை முஸ்லிம்களிடையே, இந்தியர் என்ற ஒற்றுமை மனப்பான்மையைக் குறைத்து முஸ்லிம் என்ற இன வேறுபாட்டு மனப்பான்மையை அதிகரிக்கச் செய்தது. இதுவே பிற்காலத்தில் நாட்டின் பிளவுக்கும் பிளவினால் ஏற்பட்ட சொல்லமுடியாத துன்பங்களுக்கும் ஆதிகாரணம். இந்து-முஸ்லிம் என்ற இனவேறுபாட்டினை மிகைப்படுத்தி இருவருள்ளே மனக் கசப்பையும் ஒற்றுமை இன்மையையும் உண்டாக்கி என்றென்றும் தாமே ஆட்சி நடத்தக் கனவுகண்டது பிரிட்டிஷ் அரசு. அதனுடைய பல சூழ்ச்சிகள் வெற்றிபெற்றன. நாடு சொல்லொணாத துன்பங்களுக்கு இலக்காகியது. எனினும் “கிழக்கில் உதிக்கும் கதிரவன் மேற்கில் உதித்தாலும் இந்தியாவை விட்டு பிரிட்டிஷ் சாம்ராஜ்யம் அசையாது” என்று அவர்கள் கண்ட கனவு தவிடு பொடியாகியது. பிரித்த வங்காளத்தை 1911ல் மறுபடியும் இணைத்தனர். இது

இந்திய தேசிய உணர்வின் வெற்றிக்கு அத்தாட்சியாகக் கருதப்பட்டது.

1914ல் மகாயுத்தம் தொடங்கிவிட்டதால் மகாத்மா காந்தி பிரிட்டிஷாருக்குத் தொல்லை கொடுக்காமல் உதவிகள் புரிந்தார். யுத்தம் முடிந்ததும் பிரிட்டிஷ் அரசு பாரதத்திற்கு சுதந்திரம் அளிக்கும் என்று நம்பினார். 1918ல் யுத்தம் முடிந்தது. 1919ல் பிரிட்டிஷ் அரசு “மாண்டேகு செம்ஸ் போர்ட் சீர்திருத்தம்” மூலமாக ஒவ்வொரு நிர்வாகத் துறையிலும் இந்தியர்களுக்கு அதிகப் பிரதிநிதித்துவம் அளிப்பது என்ற திட்டத்தைக் கொண்டு வந்தது. மேலும் மாகாணங்களில் இரட்டை ஆட்சி முறையை - அதாவது கல்வி, சுகாதாரம் போன்ற துறைகள் இந்தியர்களின் பொறுப்பிலும், வரிவசூல், சட்டம், ஒழுங்கமைப்புத் துறைகள் ஆங்கிலேயர் பொறுப்பிலும் இருக்கும் என்ற சீர்திருத்தத்தைக் கொண்டு வந்தது. யுத்தம் முடிந்ததும் பூர்ண சுதந்திரம் எதிர்பார்த்த இந்தியத் தலைவர்களுக்கு இந்த மாண்டேகு செம்ஸ்போர்ட் சீர்திருத்தம் மிக்க ஏமாற்றமளித்தது. இதனால் கொந்தளிப்பு ஏற்படும் என்று எதிர்பார்த்த பிரிட்டிஷ் அரசு ரௌலட் சட்டத்தை இயற்றியது. இதன்படி அரசியல் குற்றவாளிகளை நியாய விசாரணை இல்லாமலேயே சிறையில் அடைத்துவைக்க பிரிட்டிஷ் அரசுக்கு அதிகாரம் கொடுக்கப்பட்டது. இந்த அநாகரீகச் சட்டத்தை எதிர்த்து நாடெங்கும் கண்டனத் தீர்மானங்கள் நிறைவேற்றப்பட்டன. அப்படியொரு கண்டனத் தீர்மானம் நிறைவேற்றுவதற்காகவே பஞ்சாபில் “ஜாலியன்வாலாபாக்” என்ற இடத்தில் கூட்டம் கூடிய பொழுது ஒரு ஆங்கில சேனைத் தலைவன் இரக்கமின்றி பொதுமக்களைச் சுட்டு வீழ்த்தினான்.

இதே சமயத்தில் முதல் மகாயுத்தத்தின் பயனாக துருக்கி அரசு ஒடுக்கப்பட்டது. ‘சலீபா’ எனப்படும் முஸ்லிம் மதத்தலைவரின் அதிகாரங்கள் அனைத்தும் ரத்து செய்யப்பட்டன. இதனால் உலக முஸ்லிம் மக்களிடையே “கிலாபத் இயக்கம்” தோன்றியது. இந்தியாவிலும் இந்துக்கள் முஸ்லிம்கள் இருவரும் இணைந்து இந்த இயக்கத்தை நடத்தினர். இருப்பினும் துருக்கியிலேயே இவ்வியக்கம் தோல்வி கண்டதால் மற்ற நாடுகளிலும் அடங்கிவிட்டது.

இந்தச் சூழ்நிலையில் காந்திஜி முதன்முறையாக ஒத்துழையாமை இயக்கத்தை நடத்தினார். இதில் பிரிட்டிஷாருக்கு இந்திய மக்களின் ஒருமுகமான அமைதியான எதிர்ப்பு நாடெங்கும் தெரிவிக்கப்பட்டது. ஆனால் “சௌரிசௌரா” என்ற இடத்தில் வன்முறைகள் நடந்ததை முன்னிட்டு காந்திஜி இந்த இயக்கத்தை நிறுத்தி வைத்தார். அன்று காந்திஜி ஓரிடத்தில் நடந்த வன்முறைக்காக ஒரு மாபெரும் இயக்கத்தை நிறுத்தினார். ஆனால் இன்றோ, சுதந்திர இந்தியாவில் ஆங்காங்கு வன்முறைகள் சின்னஞ்சிறு காரணங்களுக்காகவும் தூண்டிவிடப்படுகின்றன. இவ்வன்முறைகளால் மகிழ்ச்சி அடையும் “தலைவர்களும்” இருக்கின்றனர். காந்திஜி வன்முறைகளை பலமாகக் கண்டித்தார். ஏதேனும் ஒரு இயக்கத்தில் அடாத செயல்கள் நிகழ்ந்து விட்டால் அதை சத்தியாக்கிரக இயக்கத்தின் தோல்வி என்றே காந்திஜி கருதினார். சௌரி சௌரா நிகழ்ச்சியால் காந்திஜி ஒத்துழையாமை இயக்கத்தை நிறுத்தியதும் பிரிட்டிஷ அரசு அவரைக் கைது செய்து நான்கு ஆண்டு சிறைத் தண்டனை அளித்தது. சிறையிலிருந்து விடுதலை அடைந்ததும் காந்திஜி நாடெங்கும்யாத்திரை செய்து சத்தியாக்

கிரகங்கள் அமைதியாக நடத்த வேண்டியதின் அவசியத்தை வற்புறுத்தினார். அஹிம்சை, சத்தியாக் கிரகம் என்ற இரு ஆயுதங்களின் வலிமையை விளக்கினார். நாகபுரிக்கருகிலுள்ள வர்தா ஆசிரமத்திலும், குஜராத்திலுள்ள சாபர்மதி ஆசிரமத்திலும் தங்கி நிர்மாணவேலைத் திட்டங்களைச் செயல்படுத்தினார். தாய் மொழிகளுக்கு முக்கியத்துவம் அளித்தல், தேசிய மொழி இந்தியைப் பரப்புதல், பெண் கல்வியை வளரச் செய்தல், சமூகத்தில் பெண்களுக்கு உரிய இடமளித்தல், வெளி நாட்டுப் பொருட்களை வாங்காமல் உள் நாட்டுப் பொருட்களுக்கே ஆக்க மளித்தல், கைராட்டையால் நூல்நூற்று கதராதையே அணிதல், தீண்டாமை விலக்குதல், ஹரிஜனங்களுக்கு சமத்துவம் அளித்தல் போன்ற பல திட்டங்கள் மிக்க முன் யோசனையுடன் செயல்படுத்தப்பட்ட திட்டங்கள். சுதந்திரம் நிலைக்க இலையே அஸ்திவாரமாக அமைந்தன. காந்திஜி இத் திட்டங்களை அன்று வலியுறுத்தாமல் வெறும் அரசியல் சுதந்திரத்திற்காக மட்டும் போராடியிருந்தால் இன்று நம் நாடு மாபெரும் ஜனநாயக நாடாக இல்லாமல் பல அண்டை நாடுகளைப் போல் சர்வாதிகார ஆட்சிக்கு அடிமைப்பட்ட நாடாக மாறியிருக்கும்.

காந்திஜி 1924 லிருந்து 1927 வரை நிர்மாண வேலை திட்டங்களிலேயே மனம் செலுத்தினார். 1928ல் பிரிட்டிஷ் அரசு இந்தியாவின் நிலவரத்தை அறிய “சைமன் கமிஷன்” ஏற்படுத்தியது. சைமன் கமிஷன் மாகாண சுதந்திரத்தை ஆதரித்து அறிக்கை கொடுத்தது. 1929 டிஸம்பரில் பண்டித ஜவஹர்லால் நேருவின் தலைமையில் நடைபெற்ற காங்கிரஸ் மகா நாட்டில் பூர்ண சுதந்திரமே நம் இலட்சியம் என்ற தீர்மானம் நிறை

வேறியது. 1930 ஜனவரி 26ல் சுதந்திரதினம் கொண்டாடப்பட்டது. இதை அடக்குவதிலும் பிரிட்டிஷ் அரசு இரக்கமின்றி கொடுமைகள் நிகழ்த்தியது. சைமன் கமிஷனின் அறிக்கையை ஆராய்வதற்காக இங்கிலாந்தில் 1930-31ல் முதல் வட்ட மேஜை மகாநாடு நடந்தது. காங்கிரஸ் அதில் கலந்து கொள்ளவில்லை. காந்திஜி தம் இரண்டாவது மாபெரும் சத்தியாக் கிரகத்தை -உப்பு சத்தியாக் கிரகம்- நடத்தினார். இதில் பல்லாயிரக் கணக்கான மக்கள் அமைதியான முறையில் பங்கு கொண்டு சிறை சென்றனர். இதில் காந்திஜியின் சக்தி நன்கு வெளிப்பட்டது. அப்பொழுது வைஸ்ராயாக இருந்த இர்வின் பிரபு காந்திஜியுடன் உடன்படிக்கை செய்து கொண்டார். அதன்படி பிரிட்டிஷ் அரசை எதிர்த்து அமைதியான மறியல் செய்ய உரிமை மக்களுக்குக் கிடைத்தது. இது “காந்தி-இர்வின்” உடன்படிக்கை என்று அழைக்கப்பட்டது. இதற்குப் பிறகு 1931ல் நடந்த இரண்டாவது வட்டமேஜை மகாநாட்டில் காந்திஜி கலந்து கொண்டார். இதில் இந்தியச் சுதந்திரத்திற்கான ஒரு நடவடிக்கையும் எடுக்கப்படவில்லை. எனினும் காந்திஜி பிரிட்டிஷ் மக்களோடு நேரடித் தொடர்பு கொள்ளமுடிந்தது. பிரிட்டிஷ் அரசிடம் உரிமையைப் பெருவிடினும், பிரிட்டிஷ் மக்களின் அன்பும், நட்பும், பேராதரவும் காந்திஜிக்கு கிடைத்தன. உண்மையில் இதுதான் அவருடைய மாபெரும் வெற்றியாகும். காந்திஜியிடம் பிரிட்டிஷ் மக்களுக்கு ஏற்பட்ட நல்லெண்ணமே அமைதியான முறையில் சுதந்திரம் கிடைக்க ஆதாரமாக அமைந்தது எனலாம். 1932ல் நடைபெற்ற மூன்றாவது வட்டமேஜை மகாநாட்டில் காங்கிரஸ் கலந்து கொள்ளவில்லை. ஆனால் சைமன் கமிஷனின் அறிக்கையின்படி பிரிட்டிஷ் அரசு மாகாண

சுதந்திரம் வழங்கும் திட்டம் கொண்டு வந்து 1935ல் அதைச் சட்டமாக நிறைவேற்றியது. இதன்படி 1937ல் நாடெங்கும் தேர்தல் நடைபெற்று காங்கிரஸ் சட்டி மாபெரும் வெற்றியடைந்தது. மாகாணங்களில் காங்கிரசும்-முஸ்லிம் லீகும் மந்திரி சபைகள் அமைத்தன. காந்திஜியின் நிர்மாண வேலை திட்டங்களின் அடிப்படையில் சீர்திருத்தங்கள் கொண்டுவரப்பட்டன. இதற்கு சென்னை மாகாணத்தில் முதல் மந்திரியாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட இராஜாஜி நல்ல வழிகாட்டியாக அமைந்தார். நாட்டில் உற்சாக அலைகள் புரண்டன. ஆனால் 1939ல் இரண்டாவது உலக மகாயுத்தம் தோன்றியதும் அனைத்தும் தடைபட்டது மாறின. பிரிட்டிஷ் அரசு இந்திய மந்திரிகளைக் கலந்து கொள்ளாமலேயே, இந்தியாவை போரில் ஈடுபடுத்தியது. இதனால் மாகாண மந்திரி சபைகள் ராஜிநாமா செய்தன. காந்திஜி நமக்குப் பூரண சுதந்திரமே தேவை என்று வலியுறுத்தி 1940ல் தனிப்பட்ட சத்தியாக்கிரகத்தைத் துவக்கினார். அதனால் காங்கிரஸ் தலைவர்கள் அனைவரும் கைது செய்யப்பட்டு சிறையிலடைக்கப்பட்டனர். ஆனால் அடுத்த ஆண்டிலேயே ஜப்பான் மிக வேகமாக வெற்றி பெற்று ஆசிய நாடுகளை ஒவ்வொன்றாகத் தனவயமாக்கிக் கொண்டே வந்ததால் இந்தியாவில் அரசியல் அமைதி ஏற்படுத்த பிரிட்டிஷ் அரசு விரும்பியது. ஆகவே ஸர். ஸ்டாபோர்ட் கிரிப்ஸ் அவர்களை தன் தூதராக அனுப்பியது. இந்தியத் தலைவர்களும் சிறையிலிருந்து விடுவிக்கப்பட்டனர். கிரிப்ஸ் தூது மூலமாக பிரிட்டிஷ் அரசு இந்தியாவுக்கு குடியேற்றநாட்டு அந்தஸ்து அளிக்க முன் வந்தது. ஆனால் திடீரென்று அதன் போக்கு மாறிவிட்டது. தன் வாக்கிலிருந்து பின்வாங்கிக் கொண்டது. கிரிப்ஸ் தூது

தோல்வியுற்றது. 1942 ஆகஸ்ட் மாதம் காந்திஜி “இந்தியாவை விட்டு வெளியேறுங்கள்” என்று தீர்மானம் கொண்டு வந்து ஒரு அமைதியான மாபெரும் சத்தியாக் கிரகத்தைத் துவக்க விரும்பினார். ஆனால் தீர்மானம் காங்கிரஸில் நிறைவேறிய உடனேயே இரவோடிரவாக ஆகஸ்ட் 9 ஆம் தேதி காங்கிரஸ் தலைவர்கள் அனைவரும் கைது செய்யப்பட்டு வெவ்வேறு சிறைகளுக்குக்கொண்டு செல்லப்பட்டனர். இதனால் மக்கள் கொதித்தெழுந்தனர். வழிகாட்டும் தலைவர்கள் இல்லாமையால் வன்முறைகளில் மக்கள் இறங்கி விட்டனர். இதில் அநேகர் உயிர் துறந்தனர். எப்பொழுதும் போல் பிரிட்டிஷ் அரசு கடுமையான அடக்கு முறையைக் கையாண்டு அமைதி ஏற்படுத்தியது. யுத்தம் முடியும் வரையில் தலைவர்கள் அனைவரும் சிறைக்குள்ளேயே இருந்தனர்.

யுத்தம் முடிந்ததும் இங்கிலாந்தில் புது அரசாங்கம் அமைந்தது. கன்சர்வேடிவ் கட்சி தேர்தலில் தோற்று விட்டது. தொழிற்கட்சி அரசரவை அமைத்தது. பிரிட்டிஷ் தொழிற் சட்சிக்கு இந்திய சுதந்திரத்தைப் பற்றி என்றுமே அனுதாபம் இருந்து வந்தது. அக் கட்சி அதிகாரமேற்றதும் இந்தியத் தலைவர்களை விடுதலை செய்து, லார்ட். பெதிக் லாரென்ஸ், ஸர். ஸ்டாபோர்ட் கிரிப்ஸ், திரு. அலெக்ஸாண்டர் ஆகிய மூவரைக் கொண்ட குழுவை அனுப்பியது. இதனிடையே முஸ்லிம் லீக் பலம் பெற்று தனிநாடு வேண்டும் என்ற கோரிக்கையை வலியுறுத்தி வந்தது. யுத்தத்திற்குப் பிறகு வந்த வைஸ்ராய்கள் வேவலும், மௌன்ட் பேட்டனும் பேச்சு வார்த்தைகள் நடத்தி இந்தியாவிற்குப் பூரணசுதந்திரம் அளித்து விடுவது என்ற தீர்மானத்திற்கு வந்தனர். முஸ்லிம்

லீகின் வன்முறைப் போராட்டங்களினாலும், இனவெறிச் செயல்களாலும் முஸ்லிம்கள் பெரும்பாலாக இருந்த பகுதிகளைப் பிரித்து பாகிஸ்தான் என்ற பெயரில் தனி முஸ்லிம் நாடும் அமைப்பது என்ற முடிவும் ஏற்பட்டது. அதன் பயனாக 1947 ஆகஸ்ட் 15ம் நாள் இந்தியா விடுதலை பெற்றது. இந்தியச் சுதந்திரப் போராட்டம் வெற்றி கண்டது. ஆனால் பாகிஸ்தான் என்று இந்தியாவைத் துண்டு போட வேண்டிய நிலை ஏற்படுத்தியதில் பிரிட்டிஷ் அரசின் பிரித்தாளும் சூழ்ச்சியும் வெற்றி பெற்றது.

இந்தியர் தமக்குள் சண்டையிட்டு நாட்டை நிர்வகிக்க இயலாமல் மறுபடியும் அடிமைப்படுவர் என்று பல நாட்டினர் கனவு கண்டனர். அவர்களுடைய கனவு பொய்த்தது. முஸ்லிம்களுக்கென்று தனிநாடு ஏற்பட்டுவிட்ட போதிலும், காந்தியும், பாரதப் பிரதமர் ஜவஹர்லால் நேருவும் இந்தியாவை மதச் சார்பற்ற நாடாகவே வைத்தும், சமத்துவம் நிறைந்த ஓர் ஜனநாயக நாடாகவும் வழி வகைகள் செய்து உலகத்திற்கே எடுத்துக்காட்டாக விளங்கும்படிச் செய்தார்கள். இன்று காந்தியோ ஜவஹரோ நம்மிடையே இல்லாவிடினும் அவர்கள் காட்டிய அமைதியான பாதையில் நாம் முன்னேறி வருகிறோம்.

பொருளாதாச் சுரண்டலும் கைத்தொழில்களின் அழிவும்

அன்னிய நாட்டிலிருந்து வியாபாரக் கம்பெனிகள் நம் நாட்டிற்கு பொருளாதார நோக்கத்துடனேயே வந்தன. வெளிநாடுகளில் உற்பத்தியாகும் பொருள்களுக்கு மார்க்கெட் தேவையாக இருந்ததால் அவை பாரதத்தை நோக்கித் திரும்பின. முகலாய ஆட்சியின் ஆடம்பரம் உலக நாடுகளுக்கு எட்டியதும் இங்கு நல்ல செழிப்பான வியாபாரத்தை எதிர்பார்த்து தம் கம்பெனிகளின் கிளைகளை இங்குத் துவக்க நினைத்தன. ஜஹாங்கீர் மன்னரின் பேரழகு வாய்ந்த ராணி நூர் ஜஹானின் அனுமதி பெற்று உங்கள் நினைவை செயல்படுத்தின. ஓளரங்கசீப் காலம் வரை அக்கம்பெனிகள் பெரும்பாலும் வியாபாரக் கம்பெனிகளாகவே இயங்கி வந்தன. சிற்சில சமயங்களில் அவை எல்லை மீறியும் நடந்து கொண்டன. ஓளரங்கசீப்பிற்குப் பின் வந்த முகலாய மன்னர்கள் வலிமையற்றவர்களாக இருந்ததால் இக் கம்பெனிகளுக்கு அரசியலிலும் பங்கு கிடைத்தது. பிறகு நாடு முழுவதும் ஆங்கிலேய வர்த்தகக் கம்பெனிக்கு இரையாகி விட்டது. தென்னாட்டில் பாண்டிச்சேரி, மாதேஹ், காரைக்கால் என்ற மூன்றிடங்கள் மட்டும் பிரெஞ்சுக்காரர்களின் கைகளிலும், கோவா, நாகர்ஹவேலி என்ற இடங்கள் போர்த்துக்கீசியர் கையிலும் தங்கி விட்டன. நாட்டின் அரசர்கள், நவாப்புகள் அனைவரும் பிரிட்டிஷ் பேரரசின்

ஆளுகைக்குள் அடங்கி விட்டனர். இந்த நிலையில் ஆங்கிலேய வர்த்தகர்கள் நாட்டின் பொருள் வளத்தைச் சுரண்டி இச் செல்வம் மிகுந்த நாட்டை ஏழ்மை மிகுந்த நாடாக்கி விட்டனர். பல வெளி நாட்டு வரலாற்று ஆசிரியர்களும் நம் நாட்டு அரசியல் பொருளாதார நிபுணர்கள் பலரும் இங்கிருந்த வளப்பம் பற்றியும், பிறகு ஏற்பட்ட நலிவு பற்றியும் விளக்கி எழுதியுள்ளனர். சுதந்திர இயக்கத்திற்கு வித்திட்ட பல தலைவர்களில் தாதாபாய் நௌரோஜி அவர்கள் பொருளாதாரச் சீரழிவின் காரணங்களை நன்கு ஆராய்ந்து நூல்கள் இயற்றியுள்ளார்கள். தாதாபாய் 4-9-1825ல் பிறந்து 92 ஆண்டுகள் வாழ்ந்தார். கல்லூரிப் பேராசிரியராகவும், ப்ரோடா ராஜ்யத்தின் திவானாகவும் பணிபுரிந்து பம்பாய் சட்ட சபையில் அங்கத்தினராக ஆனார். பிறகு 1892ல் பிரிட்டிஷ் பாராளுமன்றத்திற்கும் அங்கத்தினராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்படும் பேறு பெற்றார். மூன்று ஆண்டுகள் பாராளுமன்ற உறுப்பினராக இருந்து பாரதத்தின் நலத்திற்காகப் பெரும் பணியாற்றினார். இந்திய தேசிய காங்கிரசுக்கு 1886, 1893, 1906 ஆக மூன்று முறை தலைவராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். இந்தியா எப்படிச் சுரண்டப்படுகின்றது என்பதை பிரிட்டிஷாருக்கே நேர் முகமாக உணர்த்தினார். உலகம் புகழும் நல்லவர் என்றும் வல்லவர் என்றும் பாராட்டுதல்களும் பெற்று பாரதத்தின் முதிர்ச்சி பெற்ற பெருமகன் என்று அழைக்கப்பட்ட நௌரோஜி அவர்கள் பிரிட்டிஷாரின் நண்பராகவும் இருந்தார். ஆகவே, அவர் எழுதிய பொருளாதார : நூல் பிரிட்டிஷ் ஆட்சியில் பாரதப் பொருளாதாரத்தின் அவல நிலையை உலகிற்கு உணர்த்து

வதில் பெரும் பங்கு கொண்டது. “பாரதத்தின் ஏழ்மையும் பிரிட்டிஷ் பண்டிக்குப் பொருந்தாத ஆட்சியும்” என்ற நூலில் பொருளாதாரச் சுரண்டல் பற்றி அவர் இவ்விதம் எழுதி உள்ளார்.

இயற்கைக்கு விரோதமான பொருளாதார நிதிக் கொள்கைகள் இந்தியாவின் மீது மாபெரும் கடன் சுமையை ஏற்றி விட்டன. இங்கிலாந்திலும் இந்தியாவிலும் தேவைக்கதிகமான நிர்வாகச் செலவுகளினால் இந்தியப் பொருளாதாரம் நசுக்கப்பட்டு வருகின்றது. நாட்டு மக்களின் அவசியமான வாழ்க்கைத் தேவைகள் கூட புறக்கணிக்கப்படுகின்றன. பாரத மக்களின் இரத்தமே சுண்டிவிடும் நிலைமையில் இங்கு மூலதனம் அழிக்கப்பட்டு வருகின்றது. (1) பிரிட்டிஷ் அதிகாரிகளுக்குப் பென்ஷன், (2) இந்தியாவிலுள்ள பிரிட்டிஷ் படையின் நிர்வாகத்திற்காக இந்தியா பிரிட்டிஷ் யுத்தக் காரியாலயத்திற்கு அளிக் கும் தொகைகள், (3) இங்கிலாந்தில் இந்திய அரசாங்கத்திற்கான செலவுகள், (4) இந்தியாவிலிருந்து பிரிட்டிஷார் சம்பாதித்து தம் தாய் நாடுகளுக்கு அனுப்பி வரும் பெருந் தொகைகள் யாவும் இந்திய நிர்வாகத் துறையில் சுரண்டப்படும் முக்கிய இனங்கள். முப்பது மில்லியன் பெளண்ட் நாணயம் இந்தியாவிலிருந்து ஒவ்வொரு ஆண்டும் இங்கிலாந்திற்கு அனுப்பப்பட்டு வருகின்றது. இந்தியாவில் அனுபவம் பெற்ற ஆங்கில அதிகாரிகள் ஓய்வு பெற்றதும் இங்கிலாந்திற்குச் சென்று விடுவதால் இந்தியாவிற்கு மேலும் நஷ்டமே ஏற்படுகின்றது. இந்திய மூலதனம் வெளி நாட்டிற்குச் சென்று அங்கு

உற்பத்திச் சாதனங்களைப் பெருக்குகின்றன. அதனால் இங்குள்ள கச்சாப் பொருள்கள் மிகமிக மலிவான விலையில் இங்கிலாந்திற்கு ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டு அங்கு குவிந்துள்ள இந்திய மூலதனத்தினால் இயந்திரங்களும் தொழிற்சாலைகளும் பெருக்கப்படுகின்றன. அவற்றின் உதவியால் செய்யப்பட்ட பூர்த்தி பெற்ற பொருள்கள் அதிகமான விலையில் இந்தியாவிற்குள் இறக்குமதி யாகின்றன. கச்சாப் பொருள்களின் ஏற்றுமதியினால் இங்கு தொழில்கள் அழிவுறுகின்றன. பூர்த்தி பெற்ற பொருள்களின் இறக்குமதியால் இங்குள்ள செல்வமும் சுரண்டப்படுகிறது. இவ்விதமான இரண்டு வழிச் சுரண்ட லினால் நாடு மேலும் மேலும் நலிவுற்று மக்கள் வறுமையில் வாடுகின்றனர்.

இவ்வாறு தெள்ளத் தெளிவாக பொருளாதாரச் சுரண்டலைப்பற்றி எழுதிய தாதாபாய், சுதந்திரமே இதற்கு முடிவுகட்டும் என்று எச்சரிக்கை செய்துள்ளார். நாட்டின் ஏழ்மையே பிரிட்டிஷ் ஆட்சியின் மீதுள்ள நல்லெண்ணத்தை நீக்கி வெறுப்பை வளர்த்து விடும் என்றும் அவர் பிரிட்டிஷ் பேரரசை எச்சரிக்கத் தயங்க வில்லை.

தாதாபாய் நௌரோஜியின் தனிப்பட்ட வாழ்க்கை யும் தூய்மை நிறைந்ததாயும், குற்றமற்றதாயும் இருந்தது. இந்தியர்களை பிரிட்டிஷ் பிரஜைகளாகவே கருதி, இங்கிலாந்தில் பிரிட்டிஷ் குடிமகனுக்குக் கிடைக் கின்ற எல்லா வாழ்க்கை வசதிகளும், இந்திய-பிரிட்டிஷ் குடிமகனுக்கும் கிடைக்க வேண்டுமென்று அவர் போராடினார். அரசியல் துறையில் நீதியும் நேர்மையும் செயல்பட வேண்டுமென்று அவர் வலியுறுத்தினார்.

காந்திஜியின் வாழ்க்கையிலும் நெளரோஜியின் கொள்கைகள் நிறைந்திருப்பதைக் காண்கின்றோம். காந்திஜி தன் தனிப்பட்ட வாழ்க்கையைத் தூய்மையாக வைத்திருந்தது போலவே பொது வாழ்விலும் அரசியலிலும் நீதியும் நேர்மையும் நிலைக்க முன் மாதிரியாக இருந்தார். இந்தியாவிலிருந்து வெளிநாடு சென்ற கச்சாப்பொருளில் பருத்தி முதல் இடம் பெற்றது. நசிந்த தொழில்களில் முதன்மையானது நெசவுத் தொழில். டாக்காவில் கையினால் நெய்யப்பட்ட சேலைகள் இன்று வெளி நாடுகளிலிருந்து இறக்குமதியாகும் நெலான் துணிகளைவிட மெல்லியதாக இருந்தன. அத் தொழிலின் நலிவினால் இந்திய கலைத்திறனே அழியும் நிலையும் ஏற்பட்டது. ஆகவே காந்திஜி கையினால் நூற்று, கையினால் நெய்த துணிகளையே நாம் அணிய வேண்டும் என்றார். “கைராட்டையே ஆயுதம், கதராடையே சோபிதம்” என்ற பாடல் எங்கும் எதிரொலிக்கச் செய்தார். பிரிட்டிஷ் அரசு வியாபார நோக்குடன் இந்தியாவைப் பிடித்து வைத்திருந்தது. பிரிட்டிஷ் தொழிற்சாலைகள் இந்தியப் பருத்தியை நம்பியிருந்தன. இந்தியப் பருத்தி வெளிநாடு செல்லா வண்ணம் அதனை இங்கேயே நிறுத்திக் கொண்டால், நாம் அனைவரும் வெளி நாட்டுத் துணிகளை வாங்க மறுத்து, கதராடை அணிய முற்பட்டால் பிரிட்டிஷ் அரசின் வியாபார நோக்கம் தோல்வியடையும். ஆட்சியின் அடிப்படை நோக்கம் நிறைவேறாத பொழுது மேலும் பிரிட்டிஷ் ஆட்சி நீடிக்காது என்று முன்யோசனையுடன் கைராட்டையே சுதந்திரம் பெறுவதற்கான சிறந்த ஆயுதம் என்று போற்றினார். கதராடை அணிந்தவன் நாட்டின் பொருளாதாரச் சுரண்டலைத் தடுக்கும் வல்லமை பெறுவதால் அது அவனுக்கு அழகு தருகின்றது என்றார்.

சுதேசியம் நாட்டின் பொருளாதாரச் செழிப்பின் உயிர் நாடி, மூலப்பொருள்கள் நாட்டிலிருந்து எவ்வளவு அதிகமாக வெளியேறுகின்றதோ அந்த அளவு இங்கு தொழில் சிறப்பு குறைகின்றது. வெளிநாட்டிலிருந்து எந்த அளவில் நாமே செய்து கொள்ளக் கூடிய பொருள்கள் இங்கு இறக்குமதியாகின்றனவோ அந்த அளவிற்கு நம் நாட்டுச் செல்வம் குறைகின்றது. தொழிற் சிறப்பும் செல்வச் சிறப்பும் குறையக் குறைய நாட்டின் ஏழ்மையும் வறுமையும் அதிகரிக்கின்றது. வறுமையில், அறிவின்மையால் ஏற்பட்ட வறுமையில், வாடும் நாடு சுதந்திரத்திற்குத் தகுதியற்றதாக ஆகின்றது. சுதந்திரம் என்பது பொருளாதாரச் செழிப்பையும் குறிக்கும் சொல்லாகும்.

அறநிலை வளர்ச்சி

அறம், பொருள், இன்பம், வீடு இந்நான்கும் ஒவ்வொரு மனிதனும் பெறவேண்டிய தலையாய பொருள்கள். வீடு என்பது மறுபடியும் பிறவாத மோட்ச நிலையைக் குறிக்கின்றது. ஆனால் மோட்சத்திற்கு அடிப்படையாக அமைந்துள்ளது அறம். அறத்தின் வழி நின்றுதான் பொருளும், இன்பமும் பெறமுடியும். ஆகவே நான்கு தலையாய பொருள்களில் முதன்மையாக நிற்பது அறம். வெறும் உடலை மட்டும் வளர்ப்பதோ உடலை மதச்சின்னங்களால் அலங்கரித்துக் கொள்வதோ அறநிலை ஆகாது. அறம் என்பது தெய்வீக உணர்வு; நம்புலன்களுக்கும் அறிவிற்கும் எட்டாத உணர்வு. இவ்வுணர்வு நம் உள்ளத்தில் நிலைத்து நிற்குமாயின் நம்மை எவரும் ஒருபொழுதும் அடிமைப்படுத்த முடியாது. அரசியல் துறையிலோ, பொருளாதாரத் துறையிலோ நாம் அடிமைப்பட்டால் அவைகளிலிருந்து விடுதலைபெற வழியுண்டு. ஆனால் அறத்துறையில் அடிமைப்பட்டு விட்டால் பிறகு மீட்சி என்பது நமது நினைவுக்கும் எட்டாமல் விலகிவிடும். பாரத நாட்டின் வழிவழிவந்த பண்பு நம்மை அறத்துறையில் நிலைத்து நிற்கச் செய்தது. அடிமைப்பட்ட காலத்திலும் நாம் அறம் வழுவாத நிலையிலிருந்தோம். ஆகவே நாம் அரசியல் சுதந்திரமும் பெற முடிந்தது. இந்த அறத்துறையை நமக்கு அவ்வப் பொழுது விளக்கி, நமக்கு மங்கா விளக்காக, வழிகாட்டி

களாகத் தோன்றிய பெருமக்களில், இராஜா ராம்மோஹன் ராய், கேசவசந்திரசென், சுவாமி தயானந்த சரஸ்வதி, சுவாமி இராமகிருஷ்ண பரமஹம்சர், சுவாமி விவேகானந்தர், ராமலிங்க வள்ளலார், நாராயணகுரு ஆகியோர் சென்ற நூற்றாண்டில் குறிப்பிடத் தக்கவர்கள்.

இராஜா ராம்மோஹன் ராய் :-

இராஜ ராம்மோஹன் ராய் 1772ல் பிறந்தார். பாட்னாவில் அரபி, பாரசி மொழிகளை நன்கு கற்று இஸ்லாமிய நூல்களில் ஆராய்ச்சி செய்தார். பிறகு காசியில் ஸமஸ்கிருதம் பயின்று வேத நூல்களிலும், பௌத்த மதத் தத்துவங்களிலும் மனம் செலுத்தினார். சிறுவயதிலிருந்தே தத்துவ நூல்களை ஆராய்வதில் ஆர்வம் கொண்டிருந்தார். 1815ல் கல்கத்தாவிற்கு வந்து “ஆத்மீய மன்றம்” அமைத்தார். கிறிஸ்துவப் பாதிர்களுடனும் தொடர்பு கொண்டார். இவ்விதமான ஆராய்ச்சிகளினால் இந்து மதத்தின் குறைகளையும் உணர்ந்து பரம்போருள் பற்றிய தெளிவான கருத்துக்களை வெளியிடலானார். அக்காலத்தில் இந்துப் பெண்கள், கணவன் இறந்துவட்டால் உடன்கட்டை ஏறிவந்தார்கள். இவ்வழக்கத்தின் காரணமாக அநேகச் சிறுமிகளும் யுவதிகளும் தீக்கிரையாகி வந்தனர். இராஜா ராம்மோஹன் ராய் இக்கொடிய பழக்கத்திற்கு முடிவுகட்ட உறுதி கொண்டார். 1818லேயே இம்முயற்சியில் ஈடுபட்ட போதிலும் 1829ல் தான் அவருக்கு முழு வெற்றி கிடைத்தது. அவருடைய முயற்சிகளின் பயனாக அப்பொழுது கவர்னர் ஜெனரலாக இருந்த வில்லியம் பெண்டிங் பிரபு சட்ட ரீதியாகவே உடன்கட்டை ஏறும்

பழக்கத்தைத் தடை செய்தார். 1818 ஆகஸ்ட் 20ந்தேதி ராம்மோஹன் “பிரம்ம சமாஜம்” என்ற ஸ்தாபனத்தைத் துவக்கினார். அதன் வாயிலாக சமூகத்திலுள்ள கெட்ட பழக்கவழக்கங்களைக் கண்டித்து வந்தார். 1830 ஜனவரி 23ந்தேதி பிரம்ம ஸமாஜம் சட்டப்படி அங்கீகரிக்கப் பட்டது. சநாதனிகளில் சிலர் உடன்கட்டை ஏறும் பழக்கத்தை நிலை நாட்டுவதில் தீவிரமாக முனைந்ததால் ராம்மோஹன் இங்கிலாந்திற்குச் சென்று தடைச் சட்டத்தை ரத்து செய்யாதிருக்க முயற்சிகள் மேற்கொண்டார். இது அவர் இந்து சமுதாய வளர்ச்சிக்கும் பாரத நாட்டின் களங்கங்களுக்கு முடிவு கொண்டு வரவும் செய்த மிகப்பெரிய முதல் தொண்டு.

பிரம்ம சமாஜத்தின் கருத்துக்களின் படி எங்கும் நிறைந்த பரம் பொருள் கருணைக்கடல், அகண்ட சக்தியின் எல்லை. ஆத்மா அழிவற்றது. மதச் சண்டைகளும், குருட்டு நம்பிக்கைகளும், சிலைவாழிபாடும் பொருளற்றவை. வேதங்கள் நிலையானவை. உலகில் மக்கள் தோன்றிய பொழுதே வேதங்களும் தோன்றின. வேத நூல்கள் பரம்பொருளின் படைப்புகள். எல்லா மதங்களும் கொள்கை ரீதியில் ஒன்றே. தனிப்பட்ட முறையில் ஒவ்வொரு மனிதனும் தியானத்தின் மூலமாக உயர்ந்த நிலையை அடைய முடியும். இவ்விதம் ராம்மோஹன் இந்து மதத்தின் தூய்மையான தத்துவங்களை விளக்கி மறக்கமுடியாத பணியாற்றினார். பிரிட்டிஷ் அரசின் நல்லெண்ணத்தில் அவருக்கு முழு நம்பிக்கையிருந்தது. அதன் மூலமாகவே எதிர்காலத்தில் குடியரசு ஏற்படும் என்று நம்பினார். அவருடைய நம்பிக்கை வீணாகவில்லை.

அவர் விரும்பிய பேச்சுரிமையும், எழுத்துரிமையும் இன்று நமக்குக் கிடைத்துள்ளன. கல்வித் துறையிலும் அவர் பெரும்பணியாற்றினார். 1822-23ல் கல்கத்தாவில் இந்துக் கல்லூரி அமைத்தார். ஸம்ஸ்கிருதக் கல்வியுடன் ஆங்கில அறிவும், விஞ்ஞான அறிவும் தேவையென்று வலியுறுத்தினார். பொருளாதாரத் துறையில் ஜமீன்தாரி முறையை கடுமையாக எதிர்த்தார். ஏழை உழவர்களுக்கு அதிக உரிமையும் பங்கும் வேண்டும் என்று வாதாடினார். யாக்ஞவல்க்யர், காத்தியாயன், விஷ்ணு, பிரகஸ்பதி, வியாசர் முதலிய வேதகாலப் பெரியோர்களின் அறவுரைகளை மேற்கோளாகக் கொடுத்து தந்தையின் சொத்திலும், கணவனின் சொத்திலும் மனைவிக்கும் பெண்களுக்கும் உரிமை வேண்டும் என்று வலியுறுத்தினார். இன்று நம்முடைய அரசியல் சட்டத்தில் காணப்பெறும் நல்லியல்புகள் யாவும் ராம்மோஹன் ராய் ஆதரித்த கருத்துக்களையாகும். ஆகவே அவரை நவீன இந்தியாவைக் கனவில் கண்டவர் என்று கூறலாம்.

கேசவ சந்திரசென் :-

இவர் 1838ல் பிறந்தார். சிறுவயதிலிருந்தே பிரம்ம சமாஜத்தின் கொள்கைகள் இவரைக் கவர்ந்தன. இவர் சிறந்த சொற்பொழிவாளர். அருமையான எழுத்தாளர். மத ஒற்றுமையை வலியுறுத்துவதில் ராம்மோஹனுக்கு இணையாக இருந்தார். தன்னுடைய “துதிநூல் தொகுப்பு” என்ற நூலில் இந்து பக்திப் பாடல்களுடன், பைபிள், ஜெந்த் அவஸ்தா, குரான் முதலிய வேத நூல்களிலுள்ள சிறந்த துதிப்பாடல்களையும் சேர்த்துக்

கொண்டார். கிறிஸ்துவ மதத்தின் சிறப்புகளும் இவரைக் கவர்ந்தன. நவம்பர் 11, 1866ல் “பாரதிய பிரம்ம சமாஜம்” என்ற ஸ்தாபனத்தை அமைத்தார். இந்து மதத்தில் வேருன்றியிருந்த குருட்டு நம்பிக்கைகளும், அறியாமையும் இவருக்கு மிகவும் வேதனையளித்தன. இவர் சாதி வேற்றுமைகளை ஏற்கவில்லை. பெண்களுக்கும் உயர்ந்த கல்வி அளிப்பதில் உதவி புரிந்தார். இந்திய மக்களின் நல்வாழ்விற்காக பிரிட்டிஷ் அரசு தேவை என்றும், அது தெய்வம் இந்தியாவிற்கு அளித்த வரப்பிரசாதம் என்றும் கருதினார். நாட்டின் நலத்திற்காக உழைக்கும் பெரியோர்களை யுகபுருஷர்கள் எனவும், தெய்வப்புதல்வர் என்றும் போற்றினார். (1) சுயநல மின்மை, (2) சுய அறிவு, (3) உண்மை, (4) செயல் வீரம் - இந் நான்கும் தவப் புதல்வர்களின் இலட்சணங்கள் என்றார். சுதந்திரம் என்பது பயமற்ற வாழ்க்கை, தேவனுக்கு நான் அடிமைப்பட்டவன், மற்ற எவருக்கும் நான் அடிமைப் பட்டவன் அல்ல என்ற மன உறுதியே உண்மையான சுதந்திரம் என்றும் பாரத மக்கள் அடிமை உள்ளத்தை விடுத்து பவித்திரமான உயர்ந்த வாழ்க்கை பெற வேண்டுமென்றே உபதேசித்தார். ஸ்ரீ சி. ஆர். தாஸ் குறிப்பிட்டது போல் கேசவ சந்திரசென் தீவிரமான தேசியவாதி, தீவிரமான சமூக முன்னேற்றத்திற்காக உழைத்தவர், தீவிரமான பக்தர்.

சுவாமி தயானந்த சரஸ்வதி :-

இவர் 1824ல் பிறந்தார். ஆக்ராவிருகருகிலுள்ள மதுரா நகரில் பாணினியின் இலக்கணத்திலும், பதஞ்சலி

யின் யோக சாஸ்திரத்திலும் ஆழ்ந்த புலமை பெற்று
 சிறந்த தவயோகியாக விளங்கினார். இவருடைய உடல்
 வலிமையும் வனப்பும் ஈடற்றதாக இருந்தது. ஆங்கிலேய
 ஆட்சி இங்கு நன்கு வேருன்றி இருந்த நேரத்தில் சுய-
 ராஜ்யமே நம் இலட்சியம் என்று முடிங்கினார். நசுக்கப்
 பட்ட சமுதாயத்தின் முன்னேற்றத்திற்கும், பெண்களின்
 முன்னேற்றத்திற்கும், கல்வி வளர்ச்சிக்கும் தன்
 நேரத்தைச் செலவிட்டார். ஆரிய சமাজம் என்ற சக்தி
 வாய்ந்த ஸ்தாபனத்தை நிறுவி லாலா லஜபதிராய்
 போன்ற சுதந்திர வீரர்களைத் தயார் செய்தார். சுதேசி
 இயக்கம் முதன் முதலாக இவரால்தான் துவக்கி வைக்கப்
 பட்டது என்று கூறலாம். வேதங்களைப் போற்றி, வைதீக
 தர்மத்தை நிலைநாட்ட பெரு முயற்சி எடுத்துக்
 கொண்டார். வேதங்கள் கடவுளால் இயற்றப் பட்டவை.
 உலகம் படைக்கப்பட்ட பொழுதே உலக மக்களுக்கு வழி
 காட்டுவதற்காக வேதங்களும் படைக்கப்பட்டு விட்டன.
 தினசரி வாழ்க்கைக் கடமைகளை வேத நூல்கள் காட்டிய
 வழியில் கடைப்பிடித்து நிறைவேற்றினால் இன்னல்கள்
 அகலும் என்றும் கருதிய தயானந்தர் தீண்டாமை பாரத
 சமுதாயத்தின் களங்கம் என்றார். ஜாதி பிறப்பினால்
 ஏற்படுவதன்று; பண்பினால் ஏற்படுகின்றது. பண்பு,
 பணிவு, அறிவு, ஒழுக்க நலன் இவைகளைக் கொண்டே
 ஒருவனின் ஜாதியைச் சொல்ல வேண்டுமென்று கூறி
 வர்ணாசிரம முறையைத் தகர்த்தார். ஆத்மீக ஒளி, சமூக
 நலம் இரண்டுமே மனிதனை முன்னேற்றும் வல்லமை
 பெற்றவை. குருட்டு நம்பிக்கைகளை நீக்கி உண்மை,
 அறிவு-இரண்டின் அடிப்படையில் வாழ்க்கை முறையை
 அமைத்துக் கொள்ள வேண்டும். வீண் சண்டைகள்,

சாதி-மத வேற்றுமைகள், தூய்மையற்ற வாழ்க்கை, கல்வியறிவின்மை, சிறுவயதில் திருமணம், பெயர், வேத நூல்களைப் புறக்கணித்தல், இன்னும் இது போன்ற தீமைகளே இந்தியாவின் வீழ்ச்சிக்குக் காரணம் என்று “சத்யார்த்த பிரகாஷ்” என்ற தன் நூலின் மூலமாக வெளிப்படுத்தினார்.

நீதி நெறியில் நின்று தன்னலத்தை மட்டும் பேணாமல், பிறர் நலத்தையும் கருத்தில் கொண்டு, சமூக நலத்திற்கேற்றவாறு தன் வாழ்க்கை முறையை மாற்றிக்கொள்ள வேண்டும். பயமின்மைதான் உரிமைகளுக்கு அடிப்படை. பாரதம் பொன்கொழிக்கும் நாடு. இந்த நாட்டில் மக்கள் பயமற்ற வாழ்க்கை நடத்தும்படியாக சுய ஆட்சி ஏற்பட வேண்டும். ஒரு சிலரிடமே அதிகாரங்கள் அனைத்தும் குவியாமல் தகுதிபெற்ற மக்கள் கையில் இருக்க வேண்டும். அறிவும், பண்பும், புலமையும் பெற்றவர்களே உயர்ந்த பதவிக்கும், நிர்வாகத் துறைகளுக்கும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட வேண்டும் என்பதே அவருடைய கருத்துக்கள். அவருடைய இக்கருத்துக்கள் இன்றைய நம் குடியரசின் அரசியல் சட்டத்தில் பிரதிபலிப்பதைக் காண்கிறோமல்லவா?

ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண பரம ஹம்ஸர் :-

சென்ற நூற்றாண்டில் தார்மிக வளர்ச்சிக்கு ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண மிஷன் பெரும் பணி புரிந்துள்ளது. இந்த ஸ்தாபனம் ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண பரம ஹம்ஸரின் பெயரில் ஏற்படுத்தப்பட்டு உலகெங்கும் பரவியுள்ளது. ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணர் 1883ல் பிறந்தார். கல்கத்தாவிற்கு

1834 - 1886

அருகில் தக்ஷிணேஸ்வரத்திலுள்ள காளி கோயில் பூசாரி யாக எளிய வாழ்க்கை நடத்தினார். ஆங்கில முறைக் கல்வியோ, குருகுலக் கல்வியோ எந்தவிதமான கல்வியும் பெறாத இவர் மிகுந்த ஆத்மீக வாழ்க்கை நடத்தினார். சிலை வழிபாடு உயர்ந்த ஆத்மீக உணர்வுக்கு வழிகாட்டும் என்று நம்பினார். எனினும் சடங்குகளே வழிபாடு என்று நினைத்துவிடக் கூடாது என்றும் எச்சரித்தார். வெவ்வேறு மதங்கள் ஒரே இலட்சியத்தை நோக்கி அழைத்துச் செல்லும் பாதைகள் என்பதே அவருடைய கருத்து. ஒரே கடவுள், ஈஸ்வர், கிருஷ்ணன், ஏசு, அல்லா என்று வெவ்வேறு விதமாக பூஜிக்கப்படுகிறார் என்றும் தெரிவித்தார். அவருடைய யாவரும் ஏற்றுக் கொள்ளக்கூடிய கொள்கைகளும் உள்ளுணர்வும் கோயிலுக்கு வரும் பலரை அவர் பக்கம் இழுத்தன. தன் தத்துவங்களை உலகிற்குத் தெளிவாக எடுத்துச் சொல்லக் கூடிய மாணவனை அவர் தேடிக்கொண்டிருந்தார்.

நரேந்திரநாத் என்ற சிறுவனைக் கண்டதும் அவருடைய உள்ளம் பேருவகை கொண்டது. ஏழைக்குப் பொற்குவியல் கிடைத்தால் ஏற்படக்கூடிய மகிழ்ச்சி பெற்றார். சிறுவன் நரேந்திரனும் கடவுளைக் கண்கூடாகக் காட்டக்கூடிய குருவைத் தேடி அலைந்து கொண்டிருந்தார். குகைகளிலும், காடுகளிலும், ஆசிரமங்களிலும் சென்று தேடியும் அவருக்குத் திருப்தியளிக்கக் கூடிய குரு கிடைக்கவில்லை. அவர்கள் மூலமாக சிறுவனுடைய அறிவுப்பசி தணியவில்லை. அவர் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரிடம் நீங்கள் கடவுளை நேரில் கண்டு இருக்கிறீர்களா என்று வினவினார். “எப்படி நீயும் நானும் உரையாடிக்

கொண்டிருக்கிறோமோ அதுபோலவே நான் அவருடன் உரையாடுவேன்” என்று பரமஹம்ஸர் உரைத்ததில் சிறுவனுக்கு மகிழ்ச்சி ஏற்பட்டது. இவ்விருவருடைய தொடர்பும் நாளுக்கு நாள் வளர்ந்துவந்தது. குரு பரமஹம்ஸர் தான் சொல்லியதைச் செயலில் காட்டிவிட்டது போல் சிறுவன் நரேந்திரநாதத்தையும் தன்னைப்போல் தெய்வீக உணர்வுலகத்திற்கு அழைத்துச் சென்றுவிட்டார். குறுகிய காலத்திலேயே நரேந்திரர் பரமஹம்ஸரிடம் தீக்ஷை பெற்று சன்யாசியாக மாறினார். அன்றிலிருந்து சுவாமி விவேகானந்தர் என்று அழைக்கப்பட்டார். ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணர் தானே ஒவ்வொன்றாக எல்லா மதங்களையும் பின்பற்றி உணர்ந்த உண்மைகளைத் தன் சிஷ்யர்களுக்குச் சொல்லி வந்தார். அவ்வுண்மைகள் சுவாமி விவேகானந்தர் மூலமாகவே உலகெங்கும் பரவின. எம்மதமும் சமமதமே. எல்லா மதங்களும் ஒரே இலட்சியத்தை நோக்கிச் செல்லும் பாதைகள் என்ற உண்மையை தேசத்தந்தை காந்திஜியின் கொள்கைகளிலும் காண்கின்றோம்.

சுவாமி விவேகானந்தர் :-

இவர் 1863ல் பிறந்தார். சிறுவயதிலேயே பயமற்றவராகவும், சிறந்த அறிவாளியாகவும், உடலும் உள்ளமும் வலிமை பெற்ற மாணவராகவும் திகழ்ந்தார். ஸ்ரீராமகிருஷ்ண பரமஹம்ஸரிடம் தீக்ஷை பெற்றதிலிருந்து பரந்த பாரத நாட்டின் பல இடங்களிலும் யாத்திரை செய்து தன் குருவின் கொள்கைகளைப் பரப்பினார். அவைகளை அச்சிட்டு நூல்களாக வெளியிட்டார். முக்கிய நகரங்களிலெல்லாம் ராமகிருஷ்ண

மடங்களை நிறுவினார். தன் ஆழ்ந்த அறிவு, ஆத்மீக உணர்வு, அற்புதமான தனித்தன்மை இவைகளினால் அரசர் முதல் ஆண்டிவரை அனைவரையும் கவர்ந்தார். குமரியம்மன் கோவிலுக்கருகிலுள்ள கற்குன்றிற்கு நீந்திச் சென்று அவர் தியானம் செய்த இடத்தில் இன்று விவேகானந்த மண்டபம் கட்டப்பட்டு மிக அழகுடன் நாட்டின் ஒருமைப்பாட்டிற்கு அடையாளமாக விளங்குகின்றது. அவர் தென்னாட்டில் இருந்த சமயத்தில் அமெரிக்காவிலுள்ள சிகாகோ நகரில் அகில உலக சமய மகாநாடு நடந்து கொண்டிருந்தது. அதில் இந்து மதத்தைப் பற்றி எடுத்துரைப்பார் யாருமில்லை. தன் நண்பர்கள்-சீடர்களின் வேண்டுகோளை ஏற்று, அவர்கள் அளித்த சிறு உதவியால் விவேகானந்தர் அமெரிக்கா சென்றார். சிகாகோ மகாநாட்டில் அவர் ஆற்றிய உரை உலகத்தினருக்கு இந்து மதத்தின் பெருமைகளை உணர்த்தியது. உலக மக்கள் அதிசயத்தில் மூழ்கினர். அநேக ஐரோப்பியர்கள் அவருடைய சிஷ்யர்களாயினர். அன்று முதல் இந்துமத வளர்ச்சியில் ஒரு மலர்ச்சியும், இந்து மதத்தினருக்கு ஒரு புத்துணர்வும் தோன்றின. சுவாமிகள் அமெரிக்காவிலும் இராமகிருஷ்ண மடத்தை நிறுவி கல்வி, மருத்துவம், தெய்வீகப் பற்று மூன்றிற்கும் அரும்பணியாற்ற வகை செய்தார். இதனால் பாரதத்தின் புகழ் உலக அரங்கில் ஒங்கியது. படைப்புகள் அனைத்தையும் பரம் பொருள் இயக்குகின்றது. உலக அளவில் அந்தப் பரம் பொருளைக் கடவுள் என்றும், உடலளவில் அதை ஆத்மா என்றும் சொல்கின்றோம். ஆத்மா பாபம் செய்வதில்லை. மனிதன் ஆத்மாவின் குரலுக்குச் செவி சாயக்காமல் சுய நலத்துடனும், விருப்பு வெறுப்புகளுடனும் செயல்படும்

போது பாபம் செய்கின்றான். அவன் டுலன்களைக் கட்டுப் படுத்தி ஆத்மாவின் ஆணைப்படி நடந்தால் அவனால் பரம் பொருளைக் காணமுடியும். விவேகானந்தரின் இக் கொள்கைகளினால் இந்துமதம் புதுப்பிற்வி எடுத்தது போல் விளங்க ஆரம்பித்தது. அவர் அரசியல் துறையில் அதிகம் ஈடுபடாவிடினும், அவருடைய பயமற்ற தன்மையும் சொற்பொழிவுகளும், ஒளிமயமான எதிர்காலத்தை நிர்மாணிக்கத் தூண்டுபவைகளாக அமைந்தன.

கிறிஸ்துவ மதப் பிரச்சாரம்:-

இங்கு கம்பெனியாட்சி ஏற்பட்டதி லிருந்து கிறிஸ்துவ மதப்பிரச்சாரமும் வெகு வேகமாகத் துவங்கியது. அதற்கும் முன்பே போர்த்துக்கீசிய வியாபாரிகளுடன், கிறிஸ்துவப் பாத்திரிமார்கள், தென்னகத்தின் கடற்கரையிலுள்ள ஊர்களில் குடியேறி மதப்பிரச்சாரத்தையும் மதமாற்றத்தையும் துவக்கி யிருந்தனர். கம்பெனியாட்சி நிலையாக ஏற்பட்டதும் பாதிரி கில்க்ராய்ஸ்ட் அவர்களின் தலைமையில் கல்கத்தா போர்ட் வில்லியம் கல்லூரியில் கிறிஸ்துவ மதக் கோட்பாடுகள் கற்பிக்கப்பட ஆரம்பித்தன. அனைத்து இந்தியாவுக்கும் பொது மொழியாக இருக்கக்கூடிய இந்திமொழி உருவாவதில் இக்கல்லூரிக்கும் பங்கு உண்டு. கிறிஸ்துவ மதப் பிரச்சாரத்தினால்தான் இந்து மதத்தினரிடையே விழிப்பேற்பட்டது என்றும் கூறலாம். வங்காளத்தைத் தாய்மொழியாகக் கொண்ட இராஜா ராம்மோஹன் ராய் அவர்களும், குஜராத்தியைத் தன் மொழியாகக் கொண்ட சுவாமி தயானந்தரும், பெரும் பாலும் இந்தி மொழி மூலமாகவே தம் கொள்கைகளைப்

பரப்பினர். முன் சொன்ன சமயப் பெரியார்கள் அனைவரும் இந்து மதத்துடன் இஸ்லாமிய, கிறிஸ்துவ மதக் கோட்பாடுகளையும் நன்கு ஆராய்ந்த பிறகே தம் தனிக் கொள்கைகளை வெளியிடத் தொடங்கினர். மகாத்மா காந்தியும் கிறிஸ்துவப் பாதிரிமார்களுடன் நெருங்கிய நட்புக் கொண்டிருந்தார். இப்படி பல மதங்களின் தொடர்பினால் அவர்கள் அனைவரும் எம்மதமும் ஒரே மதமே என்ற உண்மையைத் தெளிவாக உணர்ந்து செயல்பட்டனர். ஆகவே இன்று அகில இந்தியாவிலும் பல மதத்தினர் வாழ்ந்த போதிலும் இங்கு சமய நல்லுணர்வும் ஒற்றுமையும் நிலவி வருகின்றன.

இராமலிங்க வள்ளலாரும் நாராயண குருவும்

ஆங்கில ஆட்சியும் கம்பெனி ஆட்சியும் துவங்கியதி லிருந்து வட இந்தியாவில் இந்துமத ஆராய்ச்சியும் எழுச்சி கண்டது. ஆனால் தென் இந்தியாவில் அவ்வளவு தீவிரமான எழுச்சிக்குத் தேவை ஏற்படவில்லை. இதற்கு முக்கிய காரணம், வடஇந்தியா பாதிக்கப்பட்ட அளவு தென்னிந்தியா பாதிக்கப்படவில்லை. அரசியல் மாறுதல், வெளிநாட்டுப் படையெடுப்புக்கள் யாவும் முதலில் வட இந்தியாவிலேயே நடைபெற்றன. பிறகுதான் அவை தெற்கு நோக்கித் திரும்பின. அதற்குள் தெற்கு மாறுதல் களுக்கும் எதிர்ப்பிற்கும் தன்னை தயார் செய்து கொண்டு விடுகின்றது. மேலும் பக்தி ஊற்று தென்னிந்தியாவில் தோன்றி வடக்கு நோக்கிச் சென்றது. சங்கரர் கேரளத் திலும், இராமானுஜர் தமிழகத்திலும், மத்வர் மைசூரிலும் தோன்றி, இங்கு தம் கோட்பாடுகளை நிலைநிறுத்திய பிறகுதான் வடக்குப் பக்கம் திரும்பினர். தமிழக சைவ நாயன்மார்களும் வைஷ்ணவ ஆழ்வார்களும் மக்கள் உள்ளத்தில் வற்றாத பக்தி ஊற்றினை ஏற்படுத்தி யிருந்தனர். எனவே தென்னிந்தியாவில் இந்துமதம் எக்காரணம் கொண்டும் ஆட்டங் கொள்ளவில்லை. ஆங்கிலேயர்களின் ஆட்சி உச்ச கட்டத்தில் இருந்த காலத்திலும் தென்னிந்தியா தன் பண்பாடுகளைக் கைவிடாதிருந்து போற்றி பாதுகாத்து வந்தது. வடக்கில்

நடந்த சமய ஆராய்ச்சிகள் பற்றிய செய்திகள் பரவிய அளவில் தென்னிந்திய இயக்கங்கள் பரவவில்லை. ஆரவாரங்களும், யுத்தங்களும். மக்களின் கவனத்தைக் கவர்ந்த அளவு அமைதியான இயக்கங்கள் கவரவில்லை. தென்னிந்திய இயக்கங்கள் பெரும்பான்மையாக அமைதியான சூழ்நிலையிலேயே நடைபெற்றன.

தெற்கில் அமைதியான பக்தி இயக்கத்தைத் தோற்று வித்தவர்களில் ஜோதி இராமலிங்க சுவாமிகள் முக்கியமானவர் ஆவார். இவர் தமிழ்நாட்டில் தென்னாற்காடு மாவட்டத்தில் மருதூர் என்ற சிற்றூரில் பிறந்தார். சிறுவயதிலேயே தமிழ்மொழியிலும், புராணநூல்களிலும் புலமை பெற்று கவிபாடத் தொடங்கினார். ஆகவே இவரை தெய்வப் புலவர் என்றே மக்கள் கருதினர். இவருடைய பாடல்கள் அனைத்தும் துதிப்பாடல்களாக உள்ளன. அவைகளின் தொகுப்பு “திருவருட்பா” என்று அழைக்கப்படுகின்றது. இவர் சைவ சமயத்தைப் பின்பற்றுபவராக இருந்த போதிலும் இவருடைய பாடல்களில் எல்லா மதத்தினருக்கும் பொதுவான கருத்துக்களேயுள்ளன. இவரை ஒரு குறிப்பிட்ட சமயக் கவிஞராகச் சொல்வதைவிட கல்நெஞ்சையும் கனிவிக்கும் பாடல்கள் இயற்றிய அன்புப் பாவலர் என்றே கூற வேண்டும்.

“அப்பா நான் வேண்டுதல் கேட்டருள் புரிதல் வேண்டும், ஆருயிர்கட்கெல்லாம் நான் அன்பு செயல் வேண்டும்” என்று பாடிய இராமலிங்க அடிகள், “எத்துணை பேதமுமின்றி எவ்வுயிரும் தம்முயிர் போல் எண்ணி ஒத்துரிமை உடையவராய் எவர் உவக்கின்றாரே, அவர்

உள்ளத்தையே சுத்த சித்துருவாய் எம்பெருமான் நடம் புரியும் இடம் என நான் தேர்ந்து அவ்வித்தகார்தம் அடிக்கு ஏவல் புரிந்திட சிந்தைமிக விழைந்தேன்” என்று பாடுகின்றார். பரம்பொருளை சச்சிதானந்த உருவாக, பண்பு மிகு அடியார் உள்ளத்தில் காணவிழையும் அடிகள் கடவுளை ஜோதி உருவமாகவே நினைத்து வழிபட்டார். எனவே ஜோதி இராமலிங்க வள்ளலார் என்று பாராட்டப்படும் பெருமை பெற்றார். “ வாடிய பயிரைக் கண்ட போதெல்லாம் வாடினேன்! பசியினால் இளைத்தே வீடு தோறும் இரந்தும் பசியுறுது அயர்ந்த வேற்றரைக்கண்டு உளம் பதைத்தேன்! நீடிய பிணியால் வருந்துகின்றோர் என் நேருறுக் கண்டு உளம் துடித்தேன். ஈடில் மானிகளாய் ஏழைகளாய் நெஞ்சினைத்தவர் கண்டே இளைத்தேன்” என்று பாடிய வள்ளலார் ஏழை பாமரமக்களின் துன்பங்களைக் கண்டு மனம் நொந்து பணிசெய்தே பரமனைக் காண விழைந்தார் எனலாம். பிற உயிர்கட்கு துன்ப மிழைக்காமல் இருக்கும் அஹிம்சையே அவருடைய முக்கிய கொள்கையாக இருந்தது. காந்திஜியின் கொள்கைகள் அனைத்தும் வள்ளலாரின் கொள்கைகளோடு ஒன்றிருப்பதைக் காண்கின்றோம். காந்திஜி அரசியலில் ஈடுபாடு கொள்ளாமல் சமயத் தலைவராக மட்டும் இருந்திருந்தால் அவருக்கும் வள்ளலாருக்கும் ஒரு வித வித்தியாசமும் இருந்திராது. இருவரும் ஒருவரே என்று சொல்லக்கூடிய தன்மை அவர்களிடையே இருந்தது.

காந்திஜி தமிழக மக்களின் அன்பையும், ஆதரவையும் நிரம்பப் பெற்றார் என்றால் அரசியல் விழிப்பு மட்டும்

அதற்குக் காரணமல்ல. அஹிம்சை, உண்மை, எம்மதமும் ஒன்றே என்ற அவருடைய கோட்பாடுகளே அவரைத் தமிழ் மக்களிடையே தவப்புதல்வராகத் தோன்றச் செய்தன. இதன் காரணமாகவே அவர் பாரத மக்கள் அனைவருடைய அன்பிற்கும் பாத்திரமானார். அவர் இந்திய அரசியலை பாரதப் பண்பிற்கு ஏற்றவாறு மாற்றினார். அவர் அரசியல்வாதியாக மட்டும் இருந்திருந்தால் நம் தேசத் தந்தையாக ஆகியிருக்கமாட்டார். அஹிம்சை நம் நாட்டின் தேசியப் பண்பு. அது நாட்டின் ஒரு பகுதிக்கோ அல்லது பெளத்தர், ஜைனர் போன்ற குறிப்பிட்ட சில மதத்தினருக்கோ மட்டும் உரிய பண்பாக இல்லாமல் பாரதப் பண்புக்கு மூலமாக இருக்கின்றது. எனவே வள்ளலார் போன்ற அடியார்களின் கொள்கைகளைப் பின்பற்றிய காந்திஜிக்கு ஈடற்ற வெற்றி கிடைத்தது.

தென்னகத்தின் மற்றொரு புகழ்பெற்ற அடியார்திரு. நாராயணகுரு என்பார் 1854 செப்டம்பர் திங்களில் கேரள ராஜ்யத்தின் தலைநகர் திருவனந்தபுரத்திலிருந்து ஐந்து மைல் தூரத்திலுள்ள செம்பழந்தி என்ற அழகிய சிற்றூரில் பிறந்தார். இவர் பிறந்த காலத்தில் கேரளத்தில் அனைத்திந்தியாவில் இருந்தது போல் சாதிமத வேற்றுமைகளும், உயர்வு-தாழ்வு மனப்பான்மையும் பிரபலமாயிருந்தன. பெரும்பான்மையான மக்கள் ஏழ்மையிலும், வறுமையிலும், பிணியிலும் வாடினர். கொடுமை நிறைந்த இச்சூழ்நிலையில் தாழ்ந்த சாதி என்று கருதப்பட்ட ஈழவர் இனத்தில் ஏழைக்குடியானவரான மாடன் ஆசான் என்பவருக்கும் குட்டி

அம்மாளுக்குப் புதல்வராகப் பிறந்தார் திரு. நாராயண குரு. நாராயணன் என்று பெயரிடப்பட்ட இவர் தன் இனத்து மக்களால் நாணு என்று அன்புடன் அழைக்கப் பட்டார். தாழ்ந்த இனத்தவராக இருந்த போதிலும் இவருடைய தந்தை சமஸ்கிருதத்தில் நல்ல புலமை பெற்று இராமாயண, மகாபாரத உபந்நியாசங்கள் செய்து மக்களிடையே ஆசான் என்று புகழ் பெற்றிருந்தார். சிறுவன் நாராயணனும் சமஸ்கிருதத்தில் புலமை பெற்று கவி எழுதும் திறமையும் பெற்றார். ஆகவே இவரை மக்கள் அன்புடன் நாணு ஆசான் என்று அழைத்தனர்.

பிறர் துன்பங்கண்டு இவர் துன்பமடைவார். திருமணம் செய்து கொள்ள மறுத்து சந்நியாசியானார். புண்யத்தலங்களுக்கு யாத்திரைசெய்தும், சாது சந்நியாசிகளைத் தரிசித்தும், யோக சாஸ்திரத்தில் பயிற்சி பெற்று தலைசிறந்த யோகியானார். தாழ்ந்த, தீண்டப்படாத இனத்தவர்களுக்கு அந்நாட்களில் கோயில்களில் நுழைய அனுமதியின்மையால் அவர்களுக்காகத் தனிக் கோயில்கள் எழுப்பினார். இக்கோயில்களுக்கருகிலேயே சமஸ்கிருத பாடசாலைகள் அமைத்தார். நாராயண சேவா சங்கங்கள் ஸ்தாபித்து மருத்துவ உதவியும் அளிக்கச் செய்தார். இன்றும் கேரள ராஜ்யம் முழுவதிலும், தமிழ் நாட்டில் ஒரு சில நகரங்களிலும் நாராயணசேவா சங்கம் செயல்பட்டு இலவச வைத்திய உதவி செய்து வருகின்றன. தாங்களே தாழ்ந்த இனத்தவராகக் கருதப்பட்ட ஈழவர்கள், வேறுபல இனத்தவர்களைத் தங்களைவிடத் தாழ்ந்தவர்களாகக் கருதித் துன்பப்படுத்தினர். நாராயண குரு தம் இனத்தவர்களை அழைத்து அக்கொடுமையின்

அறியாமையை விளக்கி, தெய்வத்தின் முன் உயிர்கள் யாவரும் சமம் என்று நல்லுரை வழங்கினார். திருவிழாக்களில் மிருகங்கள் பலியிடப்படுவதை நிறுத்தச் செய்தார். மாமிச உணவை நீக்கி, தூய காய்கறி உணவையே உட்கொள்ளப் பழக்கினார்.

முதலில் அருவிபுரம் என்ற இடத்தில் ஆசிரமம் அமைத்து தொண்டு புரிந்தார். பதினைந்து ஆண்டுகள் நாடு நகரங்களையெல்லாம் சுற்றிவந்த பிறகு வர்க்கலை என்னும் ஊரில் எளிய ஆசிரமம் அமைத்து அதைத் தொண்டு நிலையமாக்கினார். இந்த ஆசிரமத்திற்கு கவி இரவீந்திரநாத் தாகூரும் விஜயம் செய்து மகிழ்ச்சியுற்றார். திருவாங்கூர் மாநிலத்தில் வைக்கம் என்பது கோயில்கள் நிறைந்த ஊர். காந்திஜியின் தொண்டர்கள் ஹரிஜன ஆலயப் பிரவேசத்தை அங்கு நடத்திவைக்க விரும்பினர். மேலும் அங்கு மேல் ஜாதியருக்கென்று ஒதுக்கப்பட்ட பாதைகளில் ஈழவர்களும், ஹரிஜனங்களும் போகவிடாமல் தடை செய்யப்பட்டனர். இத்தடையை எதிர்த்துத் தொண்டர்கள் மாதக்கணக்காக அறப்போர் நிகழ்த்தினர். காந்தியடிகளும் வர்க்கலைக்கு வருகை தந்தார். நாராயணகுருவும் அந்த சமயத்தில் வருகைதந்து தொண்டர்களுக்கு ஆசிவழங்கினார். பிறகு நாராயணகுரு அவர்கள் நாடெங்கும் யாத்திரை செய்து பொருள்திரட்டிதாம் நிறுவிய நிறுவனங்கள் என்றென்றும் நிலைத்துப் பணிபுரிய வகை செய்து 73-ஆம் வயதில் இறைவனடி சேர்ந்தார்.

மக்கள் பிராமணர், கூடித்திரியர், வைசியர், சூத்திரர் என்று நான்கு வகையாகப் பிரிக்கப்படுவதை அவர் ஆதரிக்கவில்லை. ஜீவகாருண்யமும், அன்பும், அறிவும்,

பிரசாரமும் அவருடைய வாழ்க்கை முறையாக அமைந்தன. ஒவ்வொரு இந்தியனும், சமஸ்கிருதத்தில் ஆழ்ந்த அறிவு பெற வேண்டும். யோகப்பயிற்சி பெற வேண்டும். சர்வமதங்களையும் ஒன்றாக ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும். சைவ உணவே உட்கொள்ள வேண்டும் என்று அவர்தன் அன்பர்களுக்குக் கூறி வந்தார். அவர் அமைத்த கோயில்களில் லிங்கம், கண்ணாடி, வேல் - இம்மூன்றும் வழிபாட்டுப் பொருள்களாக அமைந்தன. ஆனால் மக்கள் தங்களுடைய விருப்பம்போல் வழிபாடு செய்துகொள்ளலாம். எந்த உருவத்திலும் தெய்வத்தை வணங்கலாம். ஜீவஹிம்சை எக்காரணம் கொண்டும் செய்யக் கூடாது என்று தம் பக்தர்களுக்குக் கூறிவந்தார். காந்திஜியின் கொள்கைகள் அனைத்தும் நாராயணகுரு அவர்களுக்கு ஏற்புடையதாக இருந்தன. காந்திஜி போற்றிவந்த சத்தியம், அஹிம்சை, தீண்டாமை விலக்குதல், மதங்கள் அனைத்தும் ஒன்றே என்ற கொள்கைகளையே நாராயணகுருவும் வற்புறுத்தி வந்தார். தமிழகத்தில் வள்ளலாரும், கேரளத்தில் நாராயணகுருவும், காந்திஜியின் நிர்மாணத் திட்டங்களை அரசியலில் கலக்காமலேயே செயலாற்றி வந்தனர். காந்திஜி அனைத்திந்தியாவிலும் செயல்பட்டார். இவர்கள் தம்தம் இராஜ்யங்களில் காந்திஜிக்கு முன்னோடியாக இருந்து மக்களைத் தயார் படுத்தினர் என்றும் கூறலாம். தமிழகத்தில் ஜோதி அருட்பிரகாச வள்ளலார் படங்களும், கேரளத்தில் நாராயணகுருவின் படங்களும் வழிபாட்டுக் குரியவைகளாக ஆகிவிட்டன. காந்திஜியைப் போலவே இவ்விருவரும் தெய்வீக மாந்தர்களாகப் போற்றப் படுவதில் வியப்பில்லையல்லவா?

கல்வி வளர்ச்சி

ஆங்கிலேயர்களின் வருகைக்கு முன்பு இந்தியாவில் கல்வி பெரும்பாலும் சமய உணர்வுடன் ஒன்றியிருந்தது. முகம்மதியர்களின் “மக்தப்” எனப்பட்ட கல்வி நிலையங்கள் மசூதிகளுடன் இணைக்கப்பட்டிருந்தன. கல்லூரிகளிலும் அரபிமொழி, சமய நூல்கள், சட்டம் - இவைகளே அதிக இடம் பெற்றிருந்தன. உயர்குலத்து இந்து மாணவர்கள் ஒரே ஆசிரியரிடம் கல்வி பயின்று வந்தனர். அந்த ஆசிரியர்கள் ஒருசில மாணவர்களுக்கே கற்பித்தனர். மாணவர்கள் சுமார் பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் ஆசிரியருடனேயே வசித்தனர். ஆசிரியர்களுக்காகப் பணிகள் புரிந்து, அவரை தெய்வத்திற்கிணையாக மதித்து, அவருடைய குடும்பத்தில் ஒருவராகத் தங்கி பயின்று வந்தனர். இது குருகுலக் கல்வி முறை எனப்பட்டது.

ஆங்கிலக் கம்பெனியாட்சி ஏற்பட்ட பிறகும் இம் முறை மாறாமலேயே இருந்து வந்தது. கம்பெனி கல்வி நிலையங்கள் அமைக்க விரும்பவில்லை. மிஷனரிகளைக் கூட பொதுக் கல்வி நிலையங்கள் ஏற்படுத்துவதைத் தடுத்து வந்து, முதன் முறையாக 1813-ல் இவாஞ்ஜிலிகல் சீர்திருத்தக்காரர்களின் தூண்டுதலினால் பிரிட்டிஷ் பாராளுமன்றம் இதில் தலையிட்டு மிஷனரிகளுக்கு விதிக்கப்பட்டிருந்த தடையை நீக்கியது. மேலும் தன் வருமானத்தில் ஒரு பகுதியை கல்வி வளர்ச்சிக்காக ஒதுக்க வேண்டும் என்றும் கேட்டுக் கொண்டது.

இராஜா ராம்மோஹன்ராய் இப்பணம் ஆங்கிலமுறைக் கல்விக்காகவே பயன்படுத்தப்பட வேண்டும் என்று வலியுறுத்தினார். 1835-ல் கவர்னர் ஜெனரலின் நிர்வாகக் குழுவின் உறுப்பினராக இருந்த மெக்காலே பிரபு என்ற ஆங்கிலக் கட்டுரையாளர் இந்தியர்களுக்கு ஆங்கிலக் கல்வி கற்பிக்கப்பட வேண்டுமென்று ஒரு அறிக்கை வெளியிட்டார். “கோடிக்கணக்கான இந்திய மக்களிடையே நமக்கு மொழிபெயர்ப்பாளர்களாகப் பணிபுரியவும், இரத்தத்தாலும், உடல் நிறத்தாலும் இந்தியராக இருந்த போதிலும், விருப்பம், கருத்து, நடைமுறை, அறிவு ஆகியவற்றில் ஆங்கிலேயர் போலவும் இருக்கக்கூடிய ஒரு சமுதாயத்தை நாம் இந்தியாவில் ஏற்படுத்த வேண்டும். அவர்கள் ஆங்கிலேயர் ஆட்சிக்கு என்றும் உதவியாக அமைவர். அதற்கு ஆங்கிலமொழிக் கல்வி இங்கு கொண்டு வரப்பட வேண்டும்” என்று தம் அறிக்கையில் குறிப்பிட்டார். அவ்வறிக்கையை ஏற்றுக் கொண்டு கவர்னர் ஜெனரல் பெண்டிங்க் துரை, ஆங்கில முறையில் போதிக்கும் கல்வி நிலையங்களுக்கே உதவிப் பணம் கிடைக்கும் என்று அறிவித்தார். மேலும் 1844-ல் கவர்னர் ஜெனரல் லார்ட் ஹார்டிஞ்ஜ், ஆங்கில முறையில் கல்விகற்ற இந்தியர்களுக்கே கம்பெனி வேலைகளில் முன்னுரிமை கொடுக்கப்படும் என்று அறிவித்ததி லிருந்து ஆங்கிலக் கல்வி வேகமாகப் பரவத் துவங்கியது.

1854-ல் சார்லஜ் உட் என்பவர் கல்லூரிகளைப் போலவே ஆரம்ப பாடசாலைகள், நடுநிலைக் கல்வி நிலையங் கள், உயர்க் கல்வி நிலையங்கள் அனைத்தையும் திட்டமிட்ட செயல் முறைக்குக் கொண்டு வர வேண்டுமென்று கேட்டுக்

கொண்டார். மேலும் கல்லூரிகளை ஒழுங்காக இயக்குவிக்க பல்கலைக்கழகங்கள் அமைக்க வேண்டுமென்றும் அவர் ஓர் திட்டமளித்தார். அதன்படி 1857-ல் கல்கத்தா, பம்பாய், சென்னை பல்கலைக்கழகங்கள் நிறுவப்பட்டன. இப்பல்கலைக்கழகங்கள் லண்டன் பல்கலைக்கழகத்தை முன்மாதிரியாகக் கொண்டு இயங்கின. இவைகள் முதலில் தேர்வுகளை இயக்கும் நிலையங்களாகவே இருந்தன. மேலும் கல்விப் பொறுப்பு மாநில அரசுகளிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டிருந்தது. இதனால் கல்வித் தரம் இடத்திற்கு இடம் மாறுபட்டது. 1904-ல் மத்திய அரசு கல்வி இலாகாவை தன் கட்டுப்பாட்டிற்குள் கொண்டு வந்தது. 1899-1905-ல் வைசிராயாக இருந்த லார்ட் கர்ஸன் காலத்தில் இப்பல்கலைக்கழகங்களே கல்வி கற்பிக்கும் நிலையங்களாகவும் மாற்றப்பட்டன. பாடத்திட்டங்கள் அனைத்தும் பல்கலைக்கழகங்களே தயாரித்தன. உயர்நிலைப் பள்ளிகளில் இறுதி ஆண்டுத் தேர்வுகளை அரசு நடத்தவும், கல்லூரிகளில் இறுதித் தேர்வை பல்கலைக்கழகம் நடத்தவும் திட்டமிடப்பட்டது. மாணவர்கள் மற்ற தேர்வுகளைப் புறக்கணித்துவிட்டு இறுதித் தேர்விலேயே அதிக கவனம் செலுத்தலாயினர். பாடத்திட்டங்கள் கிராமச் சூழ்நிலைகளுக்குத் தக்கவாறு அமைக்கப்படவில்லை. தொழில் நுணுக்கக் கல்வியும், முக்கிய இடம் பெறுகிறதது.

இதனிடையில் தேசிய இயக்கங்களில் கலந்து கொண்ட பெற்றோர்களின் குழந்தைகளுக்கும், அரசியலில் ஈடுபட்ட ஆசிரியர்களுக்கும் அரசின் உதவி பெறும் கல்வி நிலையங்களில் கற்பதிலும், பணிபுரிவதிலும் தடங்கல்கள் பல தோன்றின. இப்பிரச்சனையைச் சமாளிக்க காசி வித்யா

பீடம் போன்ற தேசீயக் கல்வி நிலையங்கள் தோன்றின. இவை அரசின் உதவிப் பணத்தை ஏற்காமல் காந்திஜியின் திட்டப்படி பொதுமக்களின் நன்கொடையின் உதவியால் நடந்தன. கல்விமுறைக்கும், வாழ்க்கைக்கும் தொடர்பு இல்லாமல் இருந்தும் கல்வி பயின்ற பலர் வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தில் அவதிப்பட்டனர். காந்திஜி ஆரம்பக் கல்வியிலிருந்தே தொழிலை ஆதாரமாகக் கொண்ட ஒரு கல்வித் திட்டத்தைச் சமர்ப்பித்தார். இதை அடிப் படைக்கல்வி-நயீ தாலீம்-பேசிக்-எஜுகேஷன் என்கிறோம். கல்வி நிலையங்களில் சிறுவர் சிறுமிகளுக்கு தொழில் மூலம் கல்வியளிப்பதால் அவர்களால் செய்யப்படும் பொருள்களை விற்பதின் மூலமாக இக்கல்வி நிலையங்கள் பொருளா தாரத் துறையில் தன்னம்பிக்கை பெறமுடியும் என்று நம்பினார். மேலும் காந்திஜி, எந்தக் கல்வியும் தாய் மொழி மூலமாகவே அளிக்கப்படவேண்டிய அவசியத் தையும் எடுத்துக் காட்டினார்.

1921-ல் மாண்டெகு செம்ஸ்போர்ட் திட்டத்தின்படி கல்வி சம்பந்தமான அதிகாரங்கள் மாநில அரசுகளுக்கே அளிக்கப்பட்டன. இன்றும் இந்நிலையே இருந்து வரு கின்றது. எல்லாக் கல்வி நிலையங்களும் அரசாங்கத்தினிடம் பொருளுதவி பெறுவதால் சுதந்திரத்திற்குப் பிறகு கல்வி நிலையங்களில் அரசியல் கட்சிகளின் செல்வாக்கு அதிகரிக்கத் துவங்கி விட்டது.

1938-ல் மாகாணச் சுதந்திரம் ஏற்பட்டதும், மாகாணங்களில் தேசீயக் கட்சிகளின் அமைச்சரவை ஆட்சி நடத்தத் தொடங்கின. சென்னை மாகாணத்தில் முதன் முதலாக இராஜாஜி, தாய்மொழி மூலமாகவே

கல்வி கற்பிக்கப்படும் சீர்திருத்தத்தைக் கொண்டு வந்தார். ராஜாஜி காட்டிய வழியை மற்ற மாகாணங்களும் பின்பற்றின. 1940-லிருந்து பள்ளிகளில் இறுதியாண்டு வகுப்புகள் வரை தாய்மொழியிலேயே கல்வி கொடுக்கப்படும் திட்டம் முழுமையாக அமலுக்கு வந்துவிட்டது. இன்று கல்லூரிகளிலும், பல்கலைக்கழகங்களிலும்கூட இம்முறை பரீட்சிக்கப்பட்டு வருகின்றது.

1947-ல் சுதந்திரம் வந்தபிறகு கல்வி முறையில் பல சீர்திருத்தங்கள் செய்யப்பட்டு வருகின்றன. காலஞ் சென்ற டாக்டர் குமரப்பா அவர்களும், பின் னால் குடியரசுத் தலைவராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட டாக்டர் ஜாகிர்ஹுசேன் அவர்களும் காந்திஜியின் அடிப்படைக் கல்வித் திட்டத்தை விளக்கி கல்வி நிலையங்களில் பரீட்சித் தனர். சென்னை முன்னாள் கல்வியமைச்சர் திரு. தி. சு. அவிஞ்சிலிங்கம் செட்டியார் அவர்களும் கோயம்புத்தூரில் விவசாய அடிப்படையில் கிராமியக் கல்லூரியை நடத்தி வருகிறார்கள். அதே மாதிரி மதுரைக்கருகிலுள்ள காந்திகிராமத்தில் திரு. ஜி. ராமச்சந்திரன் அவர்கள் கிராமியப் பல்கலைக்கழகம் நிறுவி தொழிலடிப்படையில் கல்வி கற்பித்து வருகிறார்கள். 1956-ல் நிறுவப்பட்ட பல்கலைக்கழகப் பொருளுதவிக் கமிஷன் (யுனிவர்சிட்டி கிராண்ட் கமிஷன்) கல்லூரிகளிலும், நடுத்தரக் கல்வி நிலையங்களிலும் பல சீர்திருத்தங்களைக் கொண்டு வரவும், ஆசிரியர்களுடைய நிலையை உயர்த்தவும் பெரு முயற்சி செய்து வருகின்றது. தற்பொழுது நாட்டில் பற்பல விஞ்ஞானக் கல்வி நிலையங்களும், தொழில் நுணுக்கக் கல்லூரிகளும், விவசாயக் கல்லூரிகளும் நிறுவப்பட்டு

உயர்மட்டக் கல்வி மிக வேகமாகப் பரவி வருகின்றது. கல்லூரிகளும், பல்கலைக்கழகங்களும் ஒவ்வொரு ஆண்டும் அதிகரித்து வருகின்றன. இப்பொழுது இரண்டு பிரச்னைகள் தோன்றியுள்ளன. ஒன்று மொழியைப் பற்றியது. இரண்டாவது வேலைவாய்ப்பைப் பற்றியது. அகில பாரதத்திலும் மக்கள் பரவி வருவதால் ஓர் மாநிலத்தில் கல்வி கற்றவர் மற்றோர் மாநிலத்தில் கல்வியைத் தொடரவோ, பணிபுரியவோ நேரிடுவதால், தன் தாய்மொழியில் மட்டுமே பயின்றவர்கள் வெளி மாநிலங்களுக்குச் செல்லும்பொழுது அம்மாநில மொழியில் எப்படிப் பயில முடியும், அல்லது பணிபுரிய முடியும்! ஆகவே உயர் மட்டக் கல்வி தாய்மொழியில் கற்பிக்கப்படாமல், ஒரு பொது மொழியில் கற்பிக்கப்பட வேண்டும். அப்பொதுமொழி எந்த மொழியாக இருக்க முடியும்? காந்திஜி 1919-லேயே இப்பிரச்னையை உணர்ந்து இந்தியே தேசிய மொழியாக இருக்க வல்லது என்று கண்டனர். காங்கிரஸ் மகாசபையில் இந்தியே பெரும்பாலும் பயன்பட்டது. 1919-ல் தென்னிந்திய மாகாணங்களில் இந்திப் பிரச்சாரம் செய்வதற்காக தக்ஷிணபாரத ஹிந்தி பிரச்சார சபையை நிறுவினார். நமது அரசியல் சட்டமும் இந்தியே நம் நாட்டின் பொதுமொழி என்று தீர்மானித்துள்ளது. இருப்பினும் ஒரு சில மாநிலங்கள் இந்தியைப் பொதுமொழியாக ஏற்க விரும்பவில்லை. இச்சிக்கல் தானாகவே தீரவேண்டுமே யொழிய அரசின் அதிகாரத்தால் தீர்க்கப்படக்கூடியதல்ல. இன்று ஆங்கிலமே உண்மையில் பொது மொழியாகச் செயல்பட்டு வருகின்றது.

இரண்டாவது வேலைவாய்ப்பு. நாட்டில் தொழிற்கல்வி வளர்ச்சிபெறும் வேகத்தில் தொழிற்சாலைகள் வளரவில்லை. மேலும் தொழிற்கல்வி நிலையங்களும் செயல்முறைக் கல்வியை வலியுறுத்தாமல் புத்தக அடிப்படையிலேயே நடத்தி வருகின்றன. இதனால் இளம் பட்டதாரிகள் வேலையின்றி, உற்சாகமிழந்து பலவித வன் முறைகளில் ஈடுபடுகின்றனர். காந்திஜி தீர்க்கதரிசி. அவர் வகுத்த அடிப்படைக் கல்வித் திட்டத்தில் செயல் முறைக்குமுதலிடம் இருந்தது. அவர் இயந்திரத் தொழிற் சாலைகள் எல்லோருக்கும் வேலை வாய்ப்பை அளிக்க முடியாது என்பதையுணர்ந்து குடிசைத் தொழில்களை ஊக்குவித்தார். இன்று அரசாங்கம் இருவிதத் தொழில் களையும் ஆதரித்து வருகின்றது. வேலை வாய்ப்பையும் அதிகரிக்கத் திட்டமிட்டு வருகின்றது.

சிக்கல்கள் ஏற்படத்தான் வேண்டும். மெக்காலே பிரபு ஆங்கில மனப்பான்மை கொண்ட சமுதாயத்தை உருவாக்க விரும்பினார். அதுவும் உருவாகியது. ஆனால் அதே ஆங்கிலக்கல்வி தேசப்பற்று மிகுந்த பெருந்தலைவர் களையும் உருவாக்கி மெக்காலே பிரபுவின் திட்டத்தை முறியடித்தது. இன்று தோன்றியுள்ள சிக்கல்களை நீக்க, நம் அரசு மறுபடியும் காந்திஜியின் தொழிற் திட்டங்களில் மிகவும் அதிகமான கவனம் செலுத்த முற்படவேண்டும். அப்போது காந்திஜி உருவாக்க விரும்பிய சமுதாயம் உருவாகும். பண்புமிகுந்த பாரத நாடு அரசியல் சுதந்திரம் பெற்றது போல் பல இன்னல்களையும் சமாளித்து முன்னேற்றமடையும் என்பதில் ஐயமில்லை.

சமூக நிலை - பெண்கள் முன்னேற்றம்

சென்ற நூற்றாண்டில் நம் நாட்டின் அரசியல், பொருளாதார நிலைகளைப்பற்றி ஓரளவு தெரிந்து கொண்டோம். இவைகளைப் பொறுத்தே சமூக நிலையும் இருக்கும் என்பதை நாம் அனுபவத்தில் கண்டு வருகிறோம். அரசியலில் அடிமையாக இருக்கின்ற நாடு அடுக்களையில் பெண்களையும் அடிமையாகவே வைத்திருப்பது ஆச்சரியமல்ல. ஏனெனில் அலுவலகத்தில் அதிகாரமற்ற ஆண்கள், தங்களுடைய இல்லத்திலுள்ள பெண்களின் மீது அதிகாரம் செய்வது இயல்பு.

வேத காலத்திலும் பிறகு அதற்குப் பின்பும் பெண்களின் நிலை ஆண்களுக்குச் சரிநிகராகவே இருந்தது. பெண்களுக்கு வயது வந்த பிறகே திருமணம் நடந்தது என்பதை சுயம்வரங்களிலிருந்து யூகித்துக் கொள்ளலாம். பெண்கள் நன்கு படித்தவர்களாகவும், லலிதகலையில் தேர்ச்சி பெற்றவர்களாகவும் இருந்தார்கள் என்பதும் வரலாற்று நூல்களின் வாயிலாகத் தெரிய வருகின்றது. ஆனால் முகம்மதியர் படையெடுப்பிற்குப் பிறகு இந்த நிலை மாறிவிட்டது. பெண்கள் வெளியில் வருவது அவர்களுக்கு ஆபத்தாக இருந்ததால் அவர்கள் பிறர் கண்களில் படாவண்ணம் வீட்டிற்குள்ளேயே வைக்கப்பட்டார்கள். பர்தா முறையும் வந்துவிட்டது. அர்த்தாங்கினி, ஹைதர்மினி, தேவி என்று போற்றப்பட்ட பெண்கள் சமையலறைப் பணிப் பெண்களாகவும் அந்தப்புரத்துக்

கைப் பொம்மைகளாகவும் ஆக்கப்பட்டு விட்டார்கள். பெண்களைப் பாதுகாப்பது பெற்றோர்களின் பெரும் பொறுப்பாக இருந்ததால் இளம் வயதில் திருமணம் செய்து வைத்து விடுவதும், கணவன் இறந்து விட்டால் அவனுடன் உடன்கட்டை ஏறச் செய்வதும் சமூக வழக்கமாக மாறிவிட்டது.

உடன்கட்டை ஏறும் வழக்கத்தை நிறுத்த அக்பர் சக்கரவர்த்தி ஓரளவு பாடுபட்டார். பிறகு கம்பெனியாட்சி ஏற்பட்ட பிறகு ராஜா ராம்மோஹன் ராய் அவர்களின் இடைவிடாத பெருமுயற்சியால் 1829-ல் சட்ட ரீதியாக உடன் கட்டை ஏறும் வழக்கம் தடை செய்யப்பட்டது. அதற்கு பலமான எதிர்ப்பு இருந்த போதிலும் அப்பொழுது கவர்னர் ஜெனரலாக இருந்த பென்டிங்க் பிரபு இராஜா ராம்மோஹன் ராயின் கொள்கைகளையே ஆதரித்தார். கம்பெனி ஆட்சி ஏற்பட்ட பிறகு பர்தா முறையும் குறைய ஆரம்பித்தது. விதவா விவாஹம் சட்டப்பூர்வமாக்கப் பட்டது. இருப்பினும் சமூகத்தில் இந்து விதவைகள் மறு விவாகம் செய்து கொள்ளாமல் தடுக்கப்பட்டே வந்தனர். விதவையை மணஞ்செய்து கொண்டவர்களை சமூக பணிஷ்காரம் செய்து விடுவது, (உறவினர்களும், சாதிக்காரர்களும் அவர்களைத்தள்ளி வைப்பது) சமூக இயல்பாக இருந்தது. ஆனால் கல்வி கற்று ஆங்கிலேய அதிகாரிகளுடன் தொடர்பு கொண்ட குடும்பங்களில் பெண்கள் முன்னேற்றம் வெகு வேகமாக ஏற்பட்டது. ஆங்கிலக் கல்வியுடன் சுதந்திர அலையும் சேர்ந்து வந்தது. தமிழகத்தில் மற்ற மாநிலங்களிலிருந்தது போலவே

விதவைகளின் மறுமணம் அங்கீகரிக்கப்படாமலிருந்த போதிலும் உடன் கட்டை ஏறும் வழக்கம் அறவே கிடையாது. பர்தா வழக்கமும் இல்லை. ஏனெனில் ஏற்கனவே ஒரு அத்தியாயத்தில் குறிப்பிட்டிருந்தது போல் இங்கு அந்நிய நாட்டின் நேர்முகப் படையெடுப்புகள் நடைபெறவில்லை. முஸ்லிம் ஆக்கிரமிப்புகள்கூட ஒரு சில பகுதிகளில்தான் நேரிட்டன. இங்கு உயர்குலத்து விதவைகள் மட்டும் தான் தலையில் முக்காடிட்டுக் கொள்ளும் வழக்கம் இருந்து வந்தது. மற்ற இனத்தினரிடையே அப்பழக்கம் கூட ஏற்படவில்லை.

1917-ல் ஸ்ரீமதி மார்க்கரெட்களின்ஸ், ஸ்ரீமதி அன்னிபெஸன்ட் என்ற இரு ஆங்கிலப் பெண்மணிகளின் முயற்சியால் முதன் முதலாகப் பெண்கள் முன்னேற்றச் சங்கம் அமைக்கப்பட்டது. 1927-ல் இது அகில இந்தியப் பெண்கள் மகாநாடாக உருவெடுத்தது. பெண்களிடையே கல்வி பரவவும் சமூக நல உணர்வு ஏற்படுத்துவதிலும் இம்மகாநாடு வெற்றிகரமாக முயன்றது. பிறகு பெண்களின் பொருளாதார உரிமைகளுக்காகச் சட்டம் இயற்றுவதில் கவனம் செலுத்தியது.

சமத்துவம் எங்கெங்கு இல்லாதிருந்ததோ, அங்கெல்லாம் காந்திஜி சமத்துவம் ஏற்படுத்த விழைந்தார். தான் நடத்திய சத்தியாக்கிரகப் போராட்டங்களிலெல்லாம் பெண்களின் ஒத்துழைப்புக்கு ஊக்கமளித்தார். பெண்களை அபலைகள் என்று சொல்லப்படுவதை அவர் கண்டித்தார். நாம் வீரம், செல்வம், கல்வி இவைகளின் திருவுருவங்களாக தூர்க்கா,

லக்ஷ்மி, சரஸ்வதி என்று போற்றும் பெண்கள் அபலைகள் என்று அழைக்கப்படுவதை அவர் ஆதரிக்க வில்லை. திருமணமாகி குழந்தை பிறந்த பிறகு கணவன் இறந்து விட்டால் பெண்கள் மறுபடியும் மணம் செய்து கொள்வதை அவர் ஆதரிக்கவில்லை. ஏனெனில் ஒன்றிரண்டு குழந்தைகள் பிறந்த பிறகு கணவனும் மனைவியும் அண்ணன் தங்கைகள் போல் வாழ்க்கை நடத்த வேண்டும். காம இச்சைக்காக உடல் உறவு கூடாது என்று கூறி தூய பிரம்மச்சரிய வாழ்க்கையைப் போற்றி வந்தார். ஆனால் ஆணை, பெண்ணை உடல் உறவின்றி வாழ்க்கை நடத்த முடியாவிட்டால் அவர்கள் மறைமுகமாகக் கெட்டுப் போவதைவிட சமூக ரீதியாக மறுமணம் செய்து கொள்வதே நல்லது என்று அறிவுரை பகன்றார்.

கலப்புத் திருமணத்தையும் காந்தியடிகள் ஆதரித்தார். ஆணும் பெண்ணும் அறிவாற்றல், உடல்வலிமை, மனப்பக்குவம் இம் மூன்றிலும் பொருத்த முள்ளவர்களாக இருந்து ஒருவர்க்கொருவர் காதலித்தால் அவர்கள் வெவ்வேறு மதத்தினர்களாகவோ, சாதியினராகவோ இருந்தாலும் மணம் செய்து கொள்ளலாம் என்பது அவருடைய கருத்து. மேலும் திருமணங்களுக்காக ஏராளமாகப் பணம் செலவிடப்படுவதை வீண் விரயம் என்று கருதினார். தன் ஆசிரமத்திலும் தொண்டர்களின் இல்லத்திலும் எளிய முறையில் திருமணங்கள் நடத்தி வைத்தார். காந்திஜியின் மிகமிக நெருங்கிய தொண்டரும், பெரும் தனவந்தரும், பொது நன்மைக்காக இலட்சக்கணக்காக நன்கொடை

அளித்தவருமான ஜம்னாலால் பஜாஜ் தன் பெண்ணின் திருமண அழைப்பிதழில் “ தாங்கள் நேரில் வரவேண்டிய அவசியமில்லை. தங்களுடைய வாழ்த்துக்கள்தான் தேவை ” என்றே குறிப்பிட்டிருந்தார்.

காந்திஜி நடத்திய சத்தியாக்கிரகங்களில் வெளி நாட்டுப் பொருள் விற்கப்படும் கடைகளின் எதிரில் மறியல் செய்வதிலும், சட்டரீதியாகத் தடை செய்யப் பட்ட நூல்களைத் தயாரிப்பதிலும், தேசியத் தலைவர் களுக்கு இரகசியத் தகவல் அளிப்பதிலும் பெண்கள் பெரும் பங்கு கொண்டனர். 1930-31-ல் நடந்த உப்புச் சத்தியாக்கிரகத்தில் 17,000 பெண்கள் சிறை சென்றனர். இதனால் சுதந்திரப் போராட்டத்திற்குப் பிறகு நம் நாட்டுப் பெண்களுக்கு சம உரிமைகளுக்காகத் தனிப் போராட்டங்கள் நடத்த வேண்டிய அவசியமேற்பட வில்லை. ஆண்கள் படித்த பெண்களையே மணம் செய்து கொள்ள விரும்பியதால் பெண்கல்வியும் வெகு வேகமாக முன்னேறியது. சொத்துரிமை இல்லாமையாலும், திருமணங்களில் சீதனம் கேட்கப்படுவதாலும், பெண்கள் படும் துன்பங்களும், சமூகக் கொடுமைகளும், சிறு கதைகளையும், நாவல்களையும் தோற்றுவித்தன. இதனாலும் சமூகத்தில் பெண்கள் முன்னேற்றம் மேலும் விரைவில் நடந்தது. 1937-ல் விதவைகளுக்குக் கணவனுடைய சொத்தில் உரிமையளிக்கப்பட்டது. 1955-ல் பல தாரமணத் தடைச் சட்டம் நிறைவேறியது. ஒரு பெண்ணுக்கு ஒரு கணவன் என்ற நியதியுடன் ஒரு ஆணுக்கு ஒரு மனைவிதான் என்ற சட்டமும் நிறைவேறியது. 1956-ல் தந்தையினுடைய சொத்துக்களில் ஆண் சந்ததிகளைப்

போல் பெண் சந்ததிகளுக்கும் பங்கு தரப்பட வேண்டும் என்ற சட்டமும் நிறைவேற்றியது. அரசியல் சட்டத்திலும், அரசாங்க அலுவல்களில் ஆண்களைப் போல் பெண்களுக்கும் தகுதி-திறமையின் அடிப்படையில் இடமளிக்க வேண்டும் என்ற சம உரிமை வழங்கப்பட்டுள்ளது. பல மத்தியதரக் குடும்பங்களில் பெண்களும் கல்வி கற்று கல்வித் தலைவங்கள், ஆல்பத்திரிகள், அரசாங்க அலுவலகங்கள் முதலியவற்றில் பணியாற்றி பொருளிட்டி குடும்பத்தின் தல்வாழ்வில் சமமான பங்கு கொள்ளத் துவங்கியுள்ளனர். நாட்டின் சட்டசபைகளிலும், ராஜ்ய சபைகளிலும், பாராளுமன்றங்களிலும், அங்கத்தினர்களாகவும், மத்திரி சபைகளில் அமைச்சர்களாகவும், வெளிநாடுகளில் நம் தூதர்களாகவும் பெண்டிர் பலர் பணியாற்றிப் பெரும் புகழ் பெற்றுள்ளனர். திருமதி. விஜயலக்ஷ்மி பண்டிட் ஐக்கிய நாடுகள் சபைக்குத் தலைவியாகவும் தேர்ந்தெடுக்கப் பெற்றார். இன்று திருமதி. இந்திரா காந்தி நம் நாட்டின் பிரதமராகப் பணியாற்றி பெண்களின் திறமைக்கும், அறிவுக்கும் சான்றாக விளங்குகின்றார்.

இருப்பினும் சமூகத்தில் சிற்சில இடங்களில் கொடுமைகள் நடந்து வருகின்றன. சீதனக் கொடுமை இன்னும் முற்றிலும் நீங்கவில்லை. சுதந்திரம் என்ற பெயரில் அவர்களைத் தறிகெட்டுத் திரியும் நிலைக்குக் கொண்டுவரவும் சிலர் தயங்குவதில்லை. ஆனால் பொதுவாக நோக்குமிடத்து நம் நாட்டில் பெண்கள் மிக்க மதிப்புடனும், பண்புடனும் நடத்தப் பெறுகிறார்கள். இங்கு வரையற்ற சுதந்திரம் இருபாலர்க்கும் இல்லை. இருவரும் சம உரிமையுடன் முன்னேற்றமடைந்து வருகிறார்கள் என்பதை உலகம் உணர்ந்து வருகின்றது.

சாதி சமய வேறுபாடுகள் - தீண்டாமை

பாரதம் பரந்த நாடு என்பது மட்டுமல்ல, ஒரு சிறு உலகம். இங்கு பற்பல இனத்தவரும் ஆதி காலத் திருந்தே குடியேறியும், படை எடுத்துக் கைப்பற்றியும், இங்கேயே தங்கி இந்நாட்டு மக்களுடன் இரண்டறக் கலந்து விட்டனர். பாரத நாட்டிற்கு ஆரியர் வர்த்தம், ஆரிய பூமி என்று அழைக்கப்படும் பெருமையளித்த ஆரியர்கள் கூட வெளிநாட்டிலிருந்தே வந்து குடியேறியவர் என்று வரலாற்று ஆராய்ச்சியாளர்கள் எழுதுகின்றனர். மிகப் பழைய குடிமக்கள் எனப்படும் திராவிடர்களும் வெளிநாட்டினரே என்பவர்களும் இருக்கின்றார்கள். இன்று எவரையும் ஆரியர், திராவிடர் என்று பிரித்துச் சொல்ல தனி அடையாளமொன்றுமில்லை. கிரேக்கர், மங்கோலியர், பாரசீகர் முதலியவர்கள் குடியேறி இந்தியர்களாக ஆகிவிட்டனர். பிறகு வந்த அராபியர், துருக்கியர், முகலாயர், பட்டாணியர் அனைவரும் முஸ்லிம் இனத்தவராகத் தங்கி, இந்திய முஸ்லிம்கள் என்ற சமுதாயத்தினுள் ஐக்கியமாகி விட்டனர். இந்துக்களில் பலர் மதம் மாறி இஸ்லாமிய மதத்தைத் தழுவியுள்ளனர்.

அதே போன்று ஐரோப்பாவின் பல பகுதிகளிலிருந்தும் வியாபாரக் கம்பெனிகளின் ஆதரவில் வந்து இங்கு தங்கிவிட்டவர்களும், இங்குள்ள மக்களுடன்

திருமணம் செய்துகொண்டு, ஆங்கிலோ-இந்தியர் என்றொரு தனிச் சாதியையுண்டுபண்ணியும் உள்ளனர். ஐரோப்பியர்களின் வருகையுடன் கிறிஸ்துவ மதமும் பரவி இந்தியக் கிறிஸ்தவர் என்ற ஒரு பெரிய சமுதாயம் அமைந்துவிட்டது. பல்லாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே பௌத்தர்களாகவும், ஜைனர்களாகவும் மாறிய இனத் தவர்களும் இங்கு வசித்து வருகின்றனர். இந்துக் களுக்குள்ளாகவே வர்ணஸ்ரம முறைப்படி பிராமணர், கூத்திரியர், வைசியர், சூத்திரர் என்று நான்கு பெரிய பிரிவுகள் ஏற்பட்டு பற்பல தலைமுறைகளாக தொடர்ந்து வந்துள்ளன. இப்பிரிவினருள் நூற்றுக்கணக்கான பிரிவினையும் ஏற்பட்டது. சாதி என்ற பெயருடன் பிரிவினை மனப்பான்மை நிலைத்துவிட்டது. உடையிலோ, உணவிலோ ஏற்படும் சிற்சில மாறுதல்களே இச் சாதிப் பிரிவினைக்கு ஆதாரமாக அமைந்து விட்டன. மதம் மாறியவர்களுடன் சாதிப் பிரிவினையை நிலையாக்கி அம்மதத்திலும் சாதிப் பிரிவினையைக் கொண்டு சென்றுள்ளனர்.

முகம்மதியர்களில் சையத், ஷேக் என்ற பிரிவினர் உயர்ந்த சாதி யின ராகக் கருதப்படுகின்றனர். கிறிஸ்தவர்களாக மாறியவர்களில் பிராமண கிறிஸ்தவர், நாடார் கிறிஸ்தவர் என்று பற்பல வேறு பாடுகள் தோன்றியுள்ளன. இந்நாட்டிலுள்ள ஊர்களின் அல்லது வீடுகளின் எண்ணிக்கையைக் கணக்கிட்டுச் சொல்லிவிடலாம். ஆனால் சாதிகளின் எண்ணிக்கையைக் கணக்கிடவே முடியாது. சாதிவேறுபாடுகளுக்கு முடிவு காண்பதென்பது வானத்தின் விண்மீன்களைக் கணக்கிட்டு முடிவு காண்பதுபோல் மனித சக்திக்கு மீறிய செயலாகும்.

இச் சாதியின் அடிப்படையில் வணங்கப்பெறும் தெய்வங்களும் அனந்தம். பற்பல மதத்தினர்களுக்குள் ஏற்பட்ட போட்டிகளும், சாதிகளுக்குள் ஏற்பட்ட உட்பூசல்களும், தெய்வங்கள் பற்றிய கருத்துக்களில் வேறுபாடுகளும் இந்நாட்டில் கலவரங்களுக்கும், குருட்டு நம்பிக்கைகளுக்கும், அறிவின்மைக்கும் காரணமாக இருந்துள்ளன. ஆனால், ஒரு பெரிய வல்லரசின் சக்திக்கு முன்பு இவையாவும் தலைகுனிந்துவிட்டன. பொருளாதாரச் சுரண்டல்களினாலும், வறுமையாலும் பீடிக்கப்பட்ட மக்கள் வயிறு வளர்க்கவே உழைக்க நேரிட்ட நிலையில் தொழில் கொடுத்தவனை தெய்வமாக நினைத்துப் போற்றினர். கிராமங்களிலிருந்து உழைப்பைத் தேடி, உணவைத் தேடி நகரங்களை நோக்கிச் சென்ற மக்கள் சாதிமதப் பாகுப்பாடுகளை மறந்து வாழ வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. கருணைமிகுந்த கடவுள் எல்லோருக்கும் பொதுவாக மழைபெய்விப்பதுபோல், சுரண்டும் அரசு அனைவரையும் சுரண்டி வறியவர்களாக்கியது. வறுமை பொதுவான சொத்தாக அமைந்ததும் பல வேற்றுமைகள் மறையத் தலைப்பட்டன. இது பிரிட்டிஷார் இந்த நாட்டிற்குக் கொடுத்த மறைமுகமான பரிசு.

ஆனால் நகரங்களை நோக்கிச் சென்றவர்கள் மட்டும் வேறுபாடுகளை மறந்துவர கிராம மக்கள் வேறுபாடுகளிலேயே ஊறித் திளைத்தனர். தம்மைவிட மற்றவர் சிலரைத் தாழ்ந்த இனத்தினராகக் கருதி அவர்களைத் தீண்டாதவர்கள் என்றும், சண்டாளர்கள் என்றும், பறையர்கள் என்றும் ஒதுக்கிவைத்தனர். அவர்களைப் பொது இடங்களில் செல்லவிடாமலும், பொதுக் குளம்,

கிணறுகளில் நீரெடுக்க விடாமலும், கோயில்களில் நுழைய விடாமலும் தடுத்தனர். தடையை மீறி எவரேனும் தன்னையறியாமல் வந்துவிட்டால் உயர்ந்த இனத்தவர் அனைவரும் சேர்ந்து அடித்துத் துன்புறுத்தினர். பஞ்சமர் என்றும் அழைக்கப்பட்ட இம்மக்கள் பட்டதுன்பம் கொஞ்சநஞ்சமல்ல. தென் ஆப்பிரிக்காவில் வெள்ளையரிடமே அங்குள்ள இந்தியர்களும், ஆப்ரிக்கர்களும் பட்ட துன்பத்தைத் தானே அனுபவித்து உணர்ந்த காந்திஜி பாரதத்தில் இக்கொடுமைகளுக்கு முடிவு காண முயன்றார். அவரும் கொடுமை வழியைப் பின்பற்றி வன்முறையை ஆதரித்து இருந்தால் நாடு பாழ்பட்டிருக்கும். பாழ்படுவதையே, நாம் ஒருவருக்கொருவர் வேற்றுமை பாராட்டி மடிந்து மண்ணாவதையே பிரிட்டிஷ் அரசு விரும்பியது.

ஆனால் காந்தியடிகளோ சாத்வீகமான முறைகளைக் கையாண்டார். தானே உயர்ந்த குலத்தில் பிறந்திருந்த போதிலும் உயர்குலத்துக்காகக் கிடைத்த சலுகைகளையெல்லாம் மறுத்துவிட்டார். “ஹரிஜன சேவா சங்கம்” என்ற பெயரில் நாடெங்கும் தீண்டாமையை ஒழிக்கச் சங்கங்கள் அமைத்தார். தன்னைப் பின்பற்றிய தொண்டர்களில் உயர்ந்த குலத்தவரையணுகி இச் சங்கங்களுக்குத் தலைவர்களாக இருந்து தீண்டாமை என்ற கொடுமையை விலக்க முன்மாதிரியாக இருக்கும்படி வேண்டினார். சீரிய வைணவ பிராமண குலத்தில் பிறந்த ராஜாஜி திருச்செங்கோடு ஆசிரமத்தில் தீண்டாதவர்களுக்காகப் பணியாற்றினார். தன் வீட்டில் தீண்டாதவர்களையே பணியாளர்களாக வைத்துத் தம் இல்லத்தில் தீண்டாமை

விலக்கிற்கு முன்மாதிரியானார். மதுரை வைத்திய நாதய்யர், வேதாரண்யம் வேதரத்தினம் பிள்ளை போன்ற உயர் குடித் தலைவர்கள் ஹரிஜன சேவா சங்கத் தலைவர்களாகப் பணிபுரிந்தனர்.

ஹரி என்றால் கடவுளின் மக்கள். காந்திஜி தீண்டாதவர்களைக் கடவுளின் மக்கள் என்று அழைத்து, அவர்களைத் தன் குழந்தைகளைப்போல் கட்டியணைத்துப் போற்றி வளர்த்து உயர்நிலைக்குக் கொண்டுவர அரும்பாடுபட்டு, வெற்றி கண்டார்.

இந்த நிலையில் பிரிட்டிஷ் அரசு ஹரிஜனங்களுக்குக் கென்று தனி ஒட்டுரிமையளித்து அவர்களை மாபெரும் இந்து சமுதாயத்திலிருந்து தனியாக்கச் சூழ்ச்சி செய்தது. ஏற்கனவே முஸ்லிம்களுக்கென்று தனி ஒட்டுரிமையளித்து இந்து-முஸ்லிம் வேறுபாடுகளை நிலைக்கச் செய்து இவ்விரு பெரும் சமுதாயங்களை ஒன்றுக்கொன்று இணைய விடாமல் தங்களுக்குள் போராடச் செய்து பாரதத்தைப் பலமிழக்கச் செய்து விட்டிருந்தது. அதே வழியில் சென்று இந்து சமுதாயத்திலிருந்து தீண்டாதவர்களைப் பிரிக்கச் செய்த சூழ்ச்சி கொடுமையிலும் கொடுமை. இக் கொடுமையை எதிர்த்து காந்திஜி நீண்ட உபவாசமிருந்தார். அப்பொழுது அவர் ஏர்வாடா சிறையில் அடைக்கப்பட்டிருந்தார். இருபத்தியாறு நாள் உபவாசத்திற்குப் பின் பிரிட்டிஷ் அரசு தனி ஒட்டுரிமைச் சட்டத்தை வாபஸ் பெற்றது. இதற்கு ஹரிஜனத் தலைவர் டாக்டர் அம்பேத்கார் மிகவும் துணைபுரிந்தார். தனி ஒட்டுரிமையை முதலில் ஆதரித்த அவர், காந்திஜியின் விளக்கங்களை ஏற்று பிரித்தாளும் சூழ்ச்சிக்குப் பலியாகாமல் தப்பினார்.

இன்றைய நம்முடைய மாபெரும் அரசியல் சட்டத்தை அமைத்தவர்களில் டாக்டர் அம்பேத்காரும் ஒருவர். சுதந்திரம் வந்தபிறகு அமைந்த முதல் அமைச்சரவையில் அவரும் அமைச்சராக இருந்து அரும் பணியாற்றினார்.

சுதந்திரம் வந்தபிறகு நாட்டில் சமத்துவத்தை நிலைநாட்டவும், தாழ்ந்த குடிமக்கள் உயர்வுக்கு வரவும் நம் சட்டம் பல சலுகைகளையளித்துள்ளது. தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்கும், பின்தங்கியுள்ள வகுப்பினர்க்கும் இலவசக் கல்வியும், உபகாரச் சம்பளங்களும் அளித்து, அரசாங்க அலுவலகங்களிலும் அவர்களுக்கு முதற்சலுகையளித்து அம்மக்கள் எல்லாத் துறைகளிலும் முன்னேற வகை செய்யப்பட்டுள்ளது. இதனால் இன்று நாட்டில் அந்த ஹரிஜன சமூகத்தினரிடையே நல்ல அரசியல் விழிப்பும் பொருளாதார முன்னேற்றமும் ஏற்பட்டுள்ளது. அவர்களிலும் பலர் புகழ்பெற்ற தலைவர்களாகவும், ராஜதந்திரிகளாகவும், அமைச்சர்களாகவும் பணியாற்றுகின்றனர். இன்று “நாமெல்லோரும் ஓர் குலம், ஓர் இனம், நாமெல்லோரும் இந்திய மக்கள்” என்று பாரதியின் பாடல் உண்மையாவதைக் கண்டு மகிழ்கின்றோம். அரசியல் துறையிலும், பொருளாதாரத் துறையிலும், கல்வித் துறையிலும் பணிபுரிந்த காந்திஜி சமூகத்துறையில் ஆற்றிய பணி வியப்புக்குரியது. நாட்டின் உடலில் தூய ரத்தம் நிறையவும், வலிமை மிகுந்த பாரத சமுதாயம் தழைக்கவும் காந்திஜி காட்டிய வழி நிகரற்றது. தெய்வப் புதல்வனாக வந்து, மக்கள் அனைவரையும் தெய்வப் புதல்வர்களாக மாற்றியபெருமை காந்தியடிகளுக்கே உரியது.

காந்திஜியின் நெறி அனைவரையும் தன்வயப்படுத்திய போதிலும், தீவிரமான போக்கு கொண்ட பலர் சாதிமத வேறுபாடுகளை உடைத்தெறிந்து சமத்துவம் நிறைந்த சமுதாயத்தை அமைக்க உயர்குலத்தினர் எனப் படுவோரைப் பழிக்கவும், இகழவும் தயங்கவில்லை. அவர்களுடைய மனஞ்சென்ற வேகத்திற்கு காந்திஜியின் அமைதியான முறை மிகவும் மெதுவாகத் தோன்றியது. அவ்விதம் தீவிர எதிர்ப்பாளராக விளங்கியவர்களில் ஈ. வெ. ரா. பெரியார் ஒருவராவர். ஆனால் பண்பும், பணிவும், பேரன்பும் கொண்ட தமிழ் மக்கள் பெரியாரின் முறைகளைவிட காந்திஜியின் முறைகளையே ஆதரித்தனர். பெரியாரைப் பின்பற்றி சாதி வேறுபாடுகளை உடைக்க முற்பட்டவர், தமிழ் இளைஞர்கள் 'அண்ணா' என்று அன்புடன் போற்றிய திரு. அண்ணாதுரை அவர்கள், பெரியாருடைய தீவிரமான கொள்கைகளை ஏற்றபோதிலும், சொல்நயத்திலும், அன்பிலும், பணிவிலும் காந்திஜியைப் பின்பற்றி தமிழகத்தில் ஈடு இணையற்ற புகழ் பெற்றார். காந்திஜிக்குப் பின் தமிழக மக்களால் காந்திஜியைப் போலவே பாராட்டுப் பெற்று அன்புக்கு உரியவராக அவர் திகழ்ந்தார். பட்டிதொட்டிகளிலெல்லாம் விழிப்புணர்ச்சி ஏற்படுத்தி, பாரத சமுதாயம் தலைசிறந்த குடியரசாகத் திகழ வகை செய்தார்.

இவ்வாறே பாரத தேசமெங்கும், காந்திஜியின் அரசியல் நெறியை ஏற்காதவர்கள்கூட அவருடைய நிர்மாணத் திட்டங்களின் பெருமைகளையுணர்ந்து செயல்பட்டனர். பற்பல ஆறுகள் மாபெரும் கடலில் சங்கமமாகி

தம் தனித் தன்மையை இழப்பதுபோல் காந்திநெறி
 என்ற மாபெரும் சமுத்திரம், சின்னஞ்சிறு வேறுபாடுகளை
 எல்லாம் தன்னுள் ஜீரணித்து அமைதியான அலைகளை
 மோதவிட்டு எல்லை மீறாமல் செயற்கரிய செயல்களைச்
 செய்து, பண்பு மழை பொழிந்து பாரத தேசம் செழிப்
 புடன் விளங்கச் செய்து வருகின்றது என்பதை யார்
 மறக்க முடியும்?

பிரிட்டிஷ் பேரரசும் இந்திய சமஸ்தானங்களும்

ஆங்கிலக் கம்பெனி சிறிது சிறிதாக நம் நாட்டில் தன் ஆட்சியைப் பரப்பி வந்த போது 1857-ல் முதல் சுதந்திரப் போர் நடந்ததைப் படித்தோம். அதனால் பிரிட்டிஷ் அரசு இந்தியாவைத் தன் நேர்முக ஆளுகைக்குக் கொண்டுவந்ததையும், பிறகு பற்பல தலைவர்கள் தோன்றி தம் அறிவாற்றலாலும் தியாக வேள்வியாலும் நாட்டில் விழிப்புணர்ச்சி ஏற்படுத்தியதையும் கண்டோம். கடைசியில் காந்திஜி என்ற மாபெரும் அன்புச் சக்தி தேசிய உணர்ச்சிகளையெல்லாம் ஒருமுகப்படுத்தி, தியாகப் போராட்டங்களாலும், தவ வலிமையாலும், அன்பு நெறியாலும், ஆழ்ந்த கருத்துக்கள் கொண்ட நிர்மாண வேலைத் திட்டங்களினாலும் ஒப்பற்ற பாரத சமுதாயத்தை நிர்மாணித்ததையும் கண்டு பெருமிதம் கொண்டோம்.

இந்த நூற்றாண்டில், தம்தம் ஆட்சிப் பொறுப்பை பிரிட்டிஷ் அரசுக்கு அளித்துவிட்டு அவ்வரசுக்குள் அடங்கி சின்னஞ்சிறு ராஜ்யங்களாக சுமார் 500-க்கும் மேற்பட்ட சுதேசி அரசுகள் இங்கு ஆண்டு வந்தன. வெளிநாட்டுக் கொள்கை, பாதுகாப்பு, போக்குவரத்து, தபால்-தந்தி முதலிய இனங்களில் இவை இந்திய-பிரிட்டிஷ் அரசுக்கு உட்பட்டு இயங்கி வந்த போதிலும், தம் எல்லைக்குள் அவை தனிச் சிற்றரசுகள்

போல் ஆண்டுவந்தன. இந்த சுதேசி மன்னர்களில் மக்களின் நலன் கருதி நன்முறையில் செயல்பட்ட அரசர்களும் இருந்தனர். சுயநலமே, கேளிக்கையே வாழ்வின் இலக்காகக் கொண்டு மக்களைக் கசக்கிப் பிழிந்து கொடுங்கோன்மையான ஆட்சி நடத்தியவர்களும் இருந்தனர். திருவாங்கூர், மைசூர் போன்ற சமஸ்தானங்கள் பிரிட்டிஷ் இந்தியாவைவிடச் சிறப்பாகத் திகழ்ந்தன. வேறு பல சமஸ்தானங்களோ மக்களை அடிமைகளாக நடத்தி வந்தன. பிரிட்டிஷ் அரசு 1857-ல் விக்டோரியா மகாராணி வாக்களித்தபடி இந்த சமஸ்தானங்களின் உள்நாட்டு நிர்வாகத்தில் தலையிடாமல் இருந்து வந்தது. கொடுமைக்குட்பட்ட சுதேச மக்கள் பாரதத்தின் மாபெரும் தலைவர்களை நோக்கி மனம் வருந்தினர்.

எனவே இந்திய தேசிய காங்கிரஸ் சுதேச சமஸ்தானங்களுக்காகவும் செயல்பட ஒரு பிரிவை ஏற்படுத்தியது. முதலில் பண்டிட் ஜவாஹர்லால் நேருவையும் பிறகு டாக்டர் பட்டாபி சீதாராமையாவையும் தலைவர்களாகக் கொண்டு சுதேசி சமஸ்தான பிரஜா காங்கிரஸ் செயல்பட்டது. திருவாங்கூர்ப் பட்டதாணுப்பிள்ளை, காஷ்மீர் ஷேக் அப்துல்லா போன்றவர்கள் சுதேச சமஸ்தான மக்களுக்கும் உரிமை வேண்டி போரிட்ட தலைவர்களில் மறக்க முடியாதவர்கள். பிரிட்டிஷ் இந்தியாவில் காங்கிரஸின் வளர்ச்சிக்கேற்றவாறு, சுதேசி சமஸ்தான பிரஜா உரிமைக் கட்சிகளும் வளர்ந்து வந்தன. மைசூரில் ஸர். மிர்ஸா இஸ்மாயில், ஸர். மாதவராவ் போன்ற திவான்கள் மைசூரின்

முன்னேற்றத்திற்குப் பெரும்பணி புரிந்தனர். அவர்கள் சுதேச இயக்கங்களை ஒடுக்காமல் அவற்றின் ஒத்துழைப்பையும் பெற்றனர். ஸர். விஸ்வேஸ்வரய்யா என்ற மைசூர் இஞ்ஜீனியர் கிருஷ்ணராஜ சாகரம் என்ற நீர்த்தேக்கத்தை அமைத்து உலகப் புகழ் பெற்றார். அது போலவே ஸர். சி. பி. ராமசாமி அய்யர் என்ற திவான் திருவாங்கூர் இராஜ்ஜிய மக்களுக்கும் நன்மைகள் பல செய்து இந்தியாவிற்கே வழிகாட்டியாக இருந்தார். திருவாங்கூர் ஸமஸ்தானத்தில் கல்வி வெகு வேகமாகப் பரவ வகை செய்தார். காந்திஜியின் கொள்கையின்படி முதன் முதலில் திருவாங்கூரில்தான் ஹரிஜன ஆலயப் பிரவேசம் சட்ட பூர்வமாக அங்கீகரிக்கப்பட்டது.

ஆனால் ஹைதராபாத் சமஸ்தானம் இதற்கு நேர்மாறாக இருந்தது. மக்கள் மதவெறிக்கு ஆளாகி கல்வியறிவின்றி ஏழ்மையில் உழன்றனர். பிரிட்டிஷ் அரசு இந்தியாவை விட்டு வெளியேற நேர்ந்தபோது நாட்டை இரண்டாகப் பிரித்ததுடன், இந்த சமஸ்தானங்களுக்கு இந்தியாவுடன் இணையவோ, அல்லது தனியரசாக இயங்கவோ உரிமை அளித்துவிட்டுச் சென்றனர். இந்த மூன்றாவது உரிமையை அவை பயன்படுத்தியிருந்தால் இன்று இந்தியா ஐந்நூறு நாடுகளாக ஆகியிருக்கும். ஆனால் இரும்பு மனிதர் என்று போற்றப்பெற்ற சர்தார் படேல் அவர்கள் இந்தியப் பகுதியிலிருந்த சுதேச சமஸ்தானங்கள் அனைத்தையும் இந்தியாவுடன் இணையச் செய்தார். இணைய மறுத்த ஜுனாகாத் நவாப், மக்களின் கோபத்திற்கு இலக்காகி நாட்டைவிட்டு ஓட நேரிட்டது. அதனால் ஜுனாகாத் இந்தியாவுடன் இணைந்தது. இணைய

மறுத்து, பாகிஸ்தானுடனும், போர்ச்சுகீசியருடனும் தொடர்பு கொண்டு இந்திய அரசுக்குப் பெரும் தடை ஏற்படுத்த விரும்பிய ஹைதராபாத் அரசு, ரஜாக்கர் என்ற மதவெறியர்களின் உதவியால் மக்களை மிரட்டி வந்தது. ஆனால் சர்தார் படேல் மக்களின் உதவிக்காக போலீஸ் படையை அங்கு அனுப்பி ஐந்தே நாட்களில் ஐதராபாத் நிஜாம் அவர்களைப் பணியச் செய்தார். ரஜாக்கர் படைத்தலைவன் காசிம் ராஜ்வீ பாகிஸ்தானுக்குள் ஓடி சரண் புகுந்தான். ஐதராபாத்தும் இந்தியாவும் இணைந்தது. முதலில் இணையத் தயங்கிய திருவாங்கூரும் இணைந்தது.

கடைசியில் எஞ்சி நின்றது காஷ்மீர். இதற்குள் காஷ்மீரைத் தன்வயப்படுத்திக் கொள்ள விரும்பிய பாகிஸ்தான் தம் படைகளை அதன்மீது ஏவியது. காஷ்மீர் அரசர் காஷ்மீரை அவசரமாக இந்தியாவுடன் இணைக்கவும், காந்திஜியின் அனுமதி பெற்று ஜவாஹர் பாரதப் படைகளை காஷ்மீரத்திற்கு அனுப்பினார். பாகிஸ்தான் படை தோற்றுப் பின்வாங்கியது. இதற்குள் ஐக்கிய நாடுகள் சங்கம் யுத்த நிறுத்தத்திற்கு உத்தரவிட்டது. அப்பொழுது காஷ்மீரில் மூன்றில் ஒரு பங்கு பாகிஸ்தான் வசமிருக்க, மூன்றில் இரண்டு பங்கு இந்தியாவின் வசத்தில் இருந்தது. இன்றும் காஷ்மீர் அதே நிலையிலிருந்து வருகின்றது.

இன்று சுதேசி அரசுகள் என்ற சொல்லுக்கே இடமில்லை. ஐக்கிய பாரதம், வீறு கொண்ட பாரதமாக, ஒற்றுமை கொண்ட மாபெரும் சக்தியாக, உலகப் பிற்போக்குத் தலைவர்களுக்கு ஒரு சவாலாக, முற்போக்குச்

சக்திகளுக்கு எடுத்துக்காட்டாக, உலகிலேயே மாபெரும் ஜனநாயக நாடாகத் திகழ்கின்றது. அமைதியான பாரதம் ஆன்மிக பாரதமாக உலக நாடுகளின் விருப்பு வெறுப்புகளுக்கு அப்பால் நின்று தனித்தன்மையுடன் இயங்கி வருகின்றது.

வங்க தேசம்

1905-ல் கர்ஸன் பிரபு வங்காள மாகாணத்தை இரண்டாகப் பிரித்த பொழுது தேசிய உணர்ச்சி வெகுண்டு எழுந்ததையும், அதனால் 'வந்தே மாதரம்' என்ற தாரக மந்திரம் கிடைத்ததையும் கண்டோம். ஆனால் நமக்குச் சுதந்திரம் வந்து பாகிஸ்தான் பிரிந்ததும் மறுபடியும் வங்கப் பிரிவினை நடந்தது. நாம் சுதந்திரப் போராட்டத்தில் ஈடுபட்டிருந்த பொழுது முஸ்லிம் மக்களிடையே மதவெறியை எழுப்பி, தனிநாடு கேட்க வைத்தனர் பிரித்தானா குழ்ச்சி செய்த அந்நிய ஆட்சியினர். மத வெறியர்களின் பிடிகளிலிருந்து மக்களைக் காக்க, காந்திஜி, நேருஜி போன்ற தலைவர்கள் பாகிஸ்தான் என்ற பிரிவினையை ஏற்றுக்கொண்டனர். பிரிந்தவர்களை வாழ்த்தி அனுப்பினர். சிந்து, மேற்கு பஞ்சாப், எல்லைப்புற மாகாணம், பலுசிஸ்தானம் என்ற ராஜ்யங்களைக் கொண்ட பகுதி மேற்குப் பாகிஸ்தானாகவும், கிழக்கு வங்காள ராஜ்யத்தைக் கொண்ட பகுதி கிழக்குப் பாகிஸ்தானாகவும் சேர்ந்து ஒரு தனி நாடாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது.

அப்பிரிவினையால் பாகிஸ்தான் பகுதியிலிருந்து கோடிக்கணக்கான இந்துக்கள் சொத்தும் சுதந்திரமும் இழந்து இந்தியாவைச் சரணடைந்தனர். பலர் உயிர் இழந்தனர். பெண்கள் கற்பிழந்தனர். இதைப் பார்த்து வெறிகண்ட இந்துக்கள், தம்மிடையே இருந்த முஸ்லிம்

களைத் துன்புறுத்த முற்பட்டனர். சுதந்திரத்திற்காகச் சிந்தப்படாத இரத்த வெள்ளம், சுதந்திரம் கிடைத்த பிறகு பெருக்கெடுத்து ஓடியது. பாரதத் தலைவர்கள் அனைவரும் முன்னின்று மதவெறி என்ற தீயை அணைத்து, சரணடைந்த மக்களுக்கு ஆறுதல் அளித்தனர். காந்திஜி கிராமம் கிராமமாக நடந்து சென்று ஆறுதலளித்து அமைதியை நிலைநாட்டினார்.

அமைதி பெற்று நாடு ஓங்கிவரத் துவங்கியதும் பாகிஸ்தான் காஷ்மீரில் போர்முளச் செய்தது. பாரதப் படை அதை மீட்டு துன்பம் தவிர்த்ததைக் கண்டோம். சாந்தி தூதனாக பஞ்ச சீலக் கொள்கையால் உலகப் பெருமகனாகத் திகழ்ந்த நேரு, சைனாவின் வஞ்சனைக்கு ஆளானார். அமைதியான இந்தியா மீது சைனா தன் படைகளை ஏவி விட்டது. முதலில் நம்பி ஏமாந்த பாரதம் பதிலடி கொடுக்கத் துவங்கியதும் சைனா பின் வாங்கியது. இந்தியா செழிப்பதில் பொருமை கொண்ட பாகிஸ்தான் இரண்டாவது முறையாகப் படைகளை மேற்குப் பகுதியில் ஏவி விட்டது. அப்பொழுது பாரதப் பிரதமராக இருந்த லால்பஹாதூர் ஸாஸ்திரியின் வீர முழக்கம் “ஜெய் ஜவான், ஜெய்கிசான்” விண்ணை எட்ட, நம் படை பாகிஸ்தானுக்குள் புகுந்து தாக்க ஆரம்பித்த தும், பாகிஸ்தானியப் படை பணிந்தது.

இந்தியர்மீது வெறுப்பை வளர்ப்பதே தொழிலாகக் கொண்ட பாகிஸ்தான் தன் கிழக்குப் பகுதியான கிழக்கு வங்காளத்தைப் புறக்கணித்து, பிரிட்டிஷ் அரசு முன்பு இங்கு செய்ததைப்போல், பொருளாதாரச் சுரண்டலை

ஈவிரக்கமின்றி நடத்தி வந்தது. கிழக்கு வங்காள
 முஸ்லிம் மக்கள், மேற்குப் பாகிஸ்தானிய முஸ்லிம்
 மக்களின் கொடுமையைச் சகித்துச் சகித்துச் சலிப்புக்
 கொண்டனர். பொருளாதாரச் சுரண்டலைத் தடுக்கவும்,
 மக்கள் நிலை உயரவும், தம் தலைவர் ஷேக் முஜிபுர்
 ரஹ்மான் மூலமாக ஆறுவித உரிமைகளைக் கேட்டனர்.
 உரிமை தருவதாகப் பேச்சுத் துவக்கிய பாகிஸ்தான்
 ஏமாற்றி ஷேக் முஜிபுர் ரஹ்மானைச் சிறையிலடைத்து
 தன் படைகளை ஏவி விட்டு வங்க மக்களைத் துன்பக்
 கடலில் ஆழ்த்தியது. இருபத்திரண்டு ஆண்டுகளுக்கு
 முன்பு அங்கு வசுத்த இந்துக்கள் பட்ட துன்பங்களை
 யெல்லாம் முஸ்லிம் மக்கள் மறுபடியும் பட்டனர்.
 ஆனால் நசுக்கப்பட்ட வங்கம் நசுங்க மறுத்தது. போர்
 முரசு கொட்டியது. வங்காள தேசம் சுதந்திர நாடு
 என்று அறிவித்தது. வங்கத்தை அடக்க இயலாத
 பாகிஸ்தான் மீண்டும் முறையாக இந்தியாவை போருக்கு
 அழைத்தது. தம்மருகில் இருந்து, நம் குருதியோடு
 குருதியாக வாழ்ந்து பிரிந்த கிழக்கு வங்காள மக்கள்
 படும் துன்பம் கண்டு வேதனையடைந்திருந்த பாரதம்
 பாகிஸ்தானின் அறைகூவல் ஏற்று சுதந்திர வங்காள
 தேசத்தை அங்கீகரித்துப் போரில் குதித்தது.
 கிழக்கிலும் போர்; மேற்கிலும் போர். வீர மங்கை
 நமது பிரதமர் இந்திராகாந்தி காட்டிய வழியில் போர்
 நடந்தது. வங்காள தேச மக்கள் இந்தியர்களோடு
 சேர்ந்து விடுதலைப்போர் நடத்தினர். வங்கம் வெற்றி
 கண்டது. பாகிஸ்தான் பணிந்தது. மேற்குப் பகுதியிலும்
 தோற்றுக் கொண்டிருந்த பாகிஸ்தானை மேலும்
 துரத்தாமல் இந்தியா யுத்தத்தை நிறுத்தியது.

பாரத உபகண்டத்தில் இன்று மூன்று நாடுகள் - பாரதம், பங்களாதேஷ், பாகிஸ்தான். மதவெறியின் அடிப்படையில் தனிநாடு கேட்கப்படும் அறிவின்மையை உலகம் உணர்ந்தது. மக்கள் மதத்தால் இணைக்கப் படுவதில்லை; பண்பால், அன்பால் இணைக்கப் படுகின்றனர். மதம் என்பது வெறும் மாயை. தூய உள்ளமே தெய்வத்தின் இருப்பிடம். ஆன்மீக வலிமையே தலைசிறந்த வலிமை என்பதை இந்தியா உலகுக்கு உணர்த்தி விட்டது. காந்தி என்ற மாபெரும் சக்தி, அடிமை இந்தியாவை ஆன்மீக இந்தியாவாக மாற்றி அமைத்து மறைந்தது. “சாதுக்களைக் காத்து, துஷ்டர்களை அழித்து அதர்மத்தை நீக்கி தர்மத்தை நிலைநாட்ட நான் ஒவ்வொரு யுகத்திலும் பிறக்கின்றேன்” என்ற கண்ணன் வாக்கை மெய்யாக்க வந்ததுபோல் காந்திஜி பிறந்தார். அகந்தையும், ஆணவமும் அழியச் செய்தார். பண்பும் பரிவும் ஓங்கச் செய்தார். தான் மறைந்ததும் தம் கொள்கைகள் மறையாவண்ணம் நாட்டு மக்களை வளர்த்தார்.

இதர வெளியீடுகள்

—•••••—

தமிழ்நாட்டில் காந்தி

ரூ. பை

மகாத்மா காந்தி தமிழகத்துடன் கொண்டிருந்த
நெருங்கிய தொடர்பையும் அவர் வாழ்விலும்
கொண்டிலும் தமிழ் மக்கள் ஏற்ற பங்கினையும்
விளக்கும் ஆராய்ச்சி நூல்

18 00

மகாத்மா காந்தி நூல்கள்

1 முதல் 17 வரை தொகுதிகள்

தொகுதி ஒவ்வொன்றின் விலை

7 50

காந்தி வழிக் கதைகள் (சாதாப் பதிப்பு)

7 50

,, (நூலகப் பதிப்பு)

10 00

காந்தி

2 50

அகிம்சை

2 00

சர்வோதயம்

2 00

காந்திக்கு முந்திய புரட்சிகள்

2 00

ஜனநாயகம் - உண்மையும் போலியும்

1 50

காந்தியடிகளின் கனவு

1 25

சுயராஜ்ய சாஸ்திரம்

1 00

உலக அமைதிக்கு அகிம்சை வழி

0 80

நிர்மாணத் திட்டம்

0 75

கல்வியும் சமாதானமும்

0 50

விபரங்கட்கு

தமிழ்நாடு காந்தி நினைவு நிதி

மதுரை - 625020.

சங்கம் பிரிசு டர்ஸ் - மதுரை - போன் : 31795